Opracowano na podstawie: t.j. Dz. U. z 2018 r. poz. 2187, 2243, 2354, z 2019 r. poz. 326, 730, 875, 1074.

U S T A W A

z dnia 29 sierpnia 1997 r.

Prawo bankowe[1)]

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Ustawa określa zasady prowadzenia działalności bankowej, tworzenia i organizacji banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, a także oddziałów instytucji kredytowych oraz zasady sprawowania nadzoru bankowego, postępowania naprawczego, likwidacji i upadłości banków.

Art. 2. Bank jest osobą prawną utworzoną zgodnie z przepisami ustaw, działającą na podstawie zezwoleń uprawniających do wykonywania czynności bankowych obciążających ryzykiem środki powierzone pod jakimkolwiek tytułem zwrotnym.

Art. 3. Wyrazy „bank" lub „kasa" mogą być używane w nazwie oraz dla określenia działalności lub reklamy wyłącznie banku w rozumieniu art. 2, z tym że:

---

1) Niniejsza ustawa dokonuje w zakresie swojej regulacji wdrożenia następujących dyrektyw Wspólnot Europejskich:
   1) dyrektywy 97/5/WE z dnia 27 stycznia 1997 r. w sprawie transgranicznych przelewów bankowych (Dz. Urz. WE L 43 z 14.02.1997);
   2) dyrektywy 98/26/EWG z dnia 19 maja 1998 r. w sprawie zamknięcia rozliczeń w systemach płatności i rozrachunku papierów wartościowych (Dz. Urz. WE L 166 z 11.06.1998);
   3) dyrektywy 1999/93/WE z dnia 13 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnotowych ram w zakresie podpisów elektronicznych (Dz. Urz. WE L 13 z 19.01.2000);
   4) dyrektywy 2000/12/WE z dnia 10 marca 2000 r. odnoszącej się do podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe (Dz. Urz. WE L 126 z 26.05.2000);
   5) dyrektywy 2000/28/WE z dnia 18 września 2000 r. zmieniającej dyrektywę 2000/12/WE odnoszącą się do podejmowania i prowadzenia działalności gospodarczej przez instytucje kredytowe (Dz. Urz. WE L 275 z 27.10.2000);
   6) dyrektywy 2000/46/WE z dnia 18 września 2000 r. w sprawie podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje pieniądza elektronicznego oraz nadzoru ostrożnościowego nad ich działalnością (Dz. Urz. WE L 275 z 27.10.2000);
   7) dyrektywy 2001/24/WE z dnia 4 kwietnia 2001 r. w sprawie reorganizacji i likwidacji instytucji kredytowych (Dz. Urz. WE L 125 z 05.05.2001).

   Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie – z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej – dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej – wydanie specjalne.

1) nie dotyczy to jednostek organizacyjnych używających wyrazów „bank” lub „kasa”, z których działalności jednoznacznie wynika, że jednostki te nie wykonują czynności bankowych;
2) wyraz „kasa” może być także używany w nazwie oraz do określenia działalności lub reklamy jednostki organizacyjnej, która na podstawie odrębnej ustawy gromadzi oszczędności oraz udziela pożyczek pieniężnych osobom fizycznym zrzeszonym w tej jednostce.

Art. 4. 1. Użyte w ustawie określenia oznaczają:

1) bank krajowy – bank mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
2) bank zagraniczny – bank mający siedzibę na terytorium państwa niebędącego państwem członkowskim;
3) międzynarodowa instytucja finansowa – instytucję finansową, której większość kapitału własnego należy do państw będących członkami Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju lub banków centralnych takich państw;
4) karta płatnicza – kartę płatniczą w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2003, z późn. zm.[2)]);
5) pieniądz elektroniczny – pieniądz elektroniczny w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;
6) (uchylony)
7) instytucja finansowa – instytucję finansową, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 26 rozporządzenia nr 575/2013;
8) podmiot dominujący:
   a) jednostkę dominującą, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 rozporządzenia nr 575/2013, lub
   b) podmiot, który w ocenie Komisji Nadzoru Finansowego może w inny sposób wywierać znaczący wpływ na inny podmiot;
9) podmiot zależny – jednostkę zależną, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 16 rozporządzenia nr 575/2013;
10) holding finansowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa, która nie jest dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r.

[2)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 62, 650, 723, 864, 1000, 1075 i 1629.

o nadzorze uzupełniającym nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń, zakładami reasekuracji i firmami inwestycyjnymi wchodzącymi w skład konglomeratu finansowego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1252), zwanej dalej „ustawą o nadzorze uzupełniającym", a w skład grupy wchodzą wyłącznie lub w większości banki, instytucje kredytowe lub instytucje finansowe, przy czym przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa;

11) holding mieszany – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest podmiot niebędący bankiem, instytucją kredytową, instytucją finansową ani dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny lub instytucja kredytowa;

11a) holding bankowy zagraniczny – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest bank zagraniczny albo instytucja kredytowa, zaś przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy, bank zagraniczny, instytucja kredytowa lub instytucja finansowa;

11b) holding bankowy krajowy – grupę podmiotów:

a) w której pierwotnym podmiotem dominującym jest bank krajowy, lub

b) w skład której wchodzą: bank krajowy i podmioty blisko z nim powiązane;

11c) holding hybrydowy – grupę podmiotów, w której pierwotnym podmiotem dominującym jest instytucja finansowa niebędąca dominującym podmiotem nieregulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, a w skład grupy wchodzą w większości podmioty niebędące bankami krajowymi, bankami zagranicznymi, instytucjami kredytowymi ani instytucjami finansowymi, zaś przynajmniej jednym podmiotem zależnym jest bank krajowy;

12) przedsiębiorstwo pomocniczych usług bankowych – przedsiębiorstwo usług pomocniczych, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 18 rozporządzenia nr 575/2013;

13) właściwe władze nadzorcze – właściwe organy, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 40 rozporządzenia nr 575/2013;

14) znaczący wpływ – zdolność do udziału w podejmowaniu decyzji w zakresie wyznaczania kierunków polityki finansowej i operacyjnej, w tym również dotyczącej podziału zysku lub pokrycia straty bilansowej innego podmiotu;

15) bliskie powiązania:

a) bliskie powiązania, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 38 rozporządzenia nr 575/2013, lub

b) pozostawanie z innym podmiotem w związku gospodarczym, opartym na stałej współpracy, w szczególności wynikającej z zawartej umowy lub umów, który w ocenie Komisji Nadzoru Finansowego może mieć istotny wpływ na pogorszenie się sytuacji finansowej jednego z podmiotów;

16) podmioty powiązane kapitałowo lub organizacyjnie – grupę powiązanych klientów, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 39 rozporządzenia nr 575/2013;

16a) przedsiębiorca – przedsiębiorcę, o którym mowa w ustawie z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. poz. 646, 1479, 1629 i 1633);

16b) przedsiębiorca zagraniczny – przedsiębiorcę zagranicznego w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. o zasadach uczestnictwa przedsiębiorców zagranicznych i innych osób zagranicznych w obrocie gospodarczym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 649 i 1293);

17) instytucja kredytowa – instytucję, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013, mającą siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego;

18) oddział instytucji kredytowej – oddział, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 rozporządzenia nr 575/2013, niebędący oddziałem banku krajowego ani oddziałem banku zagranicznego;

19) oddział banku krajowego za granicą – jednostkę organizacyjną banku krajowego wykonującą w jego imieniu i na jego rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego bankowi krajowemu, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danego banku krajowego odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa, uważa się za jeden oddział;

20) oddział banku zagranicznego – jednostkę organizacyjną banku zagranicznego wykonującą w jego imieniu i na jego rzecz wszystkie lub niektóre czynności wynikające z zezwolenia udzielonego temu bankowi, przy czym wszystkie jednostki organizacyjne danego banku zagranicznego odpowiadające powyższym cechom, utworzone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, uważa się za jeden oddział;

21) działalność transgraniczna – wykonywanie przez instytucję kredytową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub przez bank krajowy na terytorium

państwa goszczącego wszystkich lub niektórych czynności w zakresie wynikającym z udzielonego zezwolenia, bez uczestnictwa oddziału tej instytucji lub banku;

22) państwo macierzyste – państwo członkowskie pochodzenia, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 43 rozporządzenia nr 575/2013;

23) państwo goszczące – przyjmujące państwo członkowskie, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 44 rozporządzenia nr 575/2013;

24) (uchylony)

25) towarzystwo funduszy inwestycyjnych – towarzystwo funduszy inwestycyjnych w rozumieniu ustawy z dnia 27 maja 2004 r. o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (Dz. U. z 2018 r. poz. 1355), zwanej dalej „ustawą o funduszach inwestycyjnych”;

26) fundusz sekurytyzacyjny – fundusz sekurytyzacyjny w rozumieniu ustawy o funduszach inwestycyjnych;

27) umowa o subpartycypację – umowę, o której mowa w art. 183 ust. 4 ustawy o funduszach inwestycyjnych;

28) (uchylony)

29) (uchylony)

29a) spółka zarządzająca – spółkę zarządzającą, o której mowa w art. 2 pkt 10 ustawy o funduszach inwestycyjnych;

29aa) zarządzający z UE – zarządzającego z UE, o którym mowa w art. 2 pkt 10c ustawy o funduszach inwestycyjnych;

29b) (uchylony)

30) (uchylony)

31) (uchylony)

32) (uchylony)

33) instytucja pożyczkowa – podmiot, o którym mowa w art. 5 pkt 2a ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993 i 1075).

33a) metody wewnętrzne – metodę wewnętrznych ratingów, o której mowa w art. 143 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013, metodę modeli wewnętrznych, o której mowa w art. 221, art. 283 i art. 363 rozporządzenia nr 575/2013, metodę własnych oszacowań, o której mowa w art. 225 rozporządzenia nr 575/2013, metodę wewnętrznych oszacowań, o której mowa w art. 259 ust. 3 rozporządzenia

nr 575/2013, oraz metodę zaawansowanego pomiaru, o której mowa w art. 312 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013;

34) ryzyko systemowe – ryzyko, o którym mowa w art. 4 pkt 15 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym;

35) bank istotny – bank istotny pod względem wielkości, organizacji wewnętrznej oraz rodzaju, zakresu i złożoności prowadzonej działalności, który:

a) spełnia co najmniej jeden z warunków:

– akcje banku zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi (Dz. U. z 2017 r. poz. 1768, z późn. zm.[3)]),

– udział banku w aktywach sektora bankowego jest nie mniejszy niż 2%,

– udział banku w depozytach sektora bankowego jest nie mniejszy niż 2%,

– udział banku w funduszach własnych sektora bankowego jest nie mniejszy niż 2% albo

b) został uznany za taki bank przez Komisję Nadzoru Finansowego;

36) państwo członkowskie – państwo członkowskie Unii Europejskiej;

37) ustawa o nadzorze makroostrożnościowym – ustawę z dnia 5 sierpnia 2015 r. o nadzorze makroostrożnościowym nad systemem finansowym i zarządzaniu kryzysowym w systemie finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1934 oraz z 2018 r. poz. 650);

38) rozporządzenie nr 575/2013 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniające rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 176 z 27.06.2013, str. 1, z późn. zm.);

39) rozporządzenie 596/2014 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 596/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie nadużyć na rynku (rozporządzenie w sprawie nadużyć na rynku) oraz uchylające dyrektywę 2003/6/WE Parlamentu Europejskiego i Rady i dyrektywy Komisji

[3)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 685, 723, 771 i 1669.

2003/124/WE, 2003/125/WE i 2004/72/WE (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 1, z późn. zm.[4)]);

40) rozporządzenie 2017/565 – rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2017/565 z dnia 25 kwietnia 2016 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do wymogów organizacyjnych i warunków prowadzenia działalności przez firmy inwestycyjne oraz pojęć zdefiniowanych na potrzeby tej dyrektywy (Dz. Urz. UE L 87 z 31.03.2017, str. 1, z późn. zm.[5)]);

41) lokata strukturyzowana – przyjmowany przez bank depozyt o oznaczonym terminie zapadalności, w którym wpłacony kapitał jest w całości zwracany, a wypłata odsetek lub świadczeń dodatkowych oraz ich wysokość są uzależnione od uprzednio określonych warunków, obejmujących takie czynniki jak:
   a) indeks lub połączenie indeksów, z wyłączeniem lokat o zmiennym oprocentowaniu, których stopa zwrotu jest bezpośrednio powiązana z indeksem stopy procentowej takiej jak Euribor lub Libor,
   b) instrument finansowy lub połączenie instrumentów finansowych,
   c) towar lub połączenie towarów lub inne aktywa lub ich połączenie,
   d) kurs walutowy lub połączenie kursów walutowych;

42) klient profesjonalny – podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 39b ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

43) klient detaliczny – podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 39c ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

44) uprawniony kontrahent – podmiot, o którym mowa w art. 3 pkt 39d ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi;

45) osoba zaangażowana – osobę, o której mowa w art. 2 pkt 1 rozporządzenia 2017/565;

46) trwały nośnik – nośnik umożliwiający użytkownikowi przechowywanie adresowanych do niego informacji w sposób umożliwiający dostęp do nich przez okres odpowiedni do celów, którym te informacje służą, i pozwalający na odtworzenie przechowywanych informacji w niezmienionej postaci;

47) rozporządzenie 2016/679 – rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych

---

4) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 171 z 29.06.2016, str. 1, Dz. Urz. UE L 175 z 30.06.2016, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 287 z 21.10.2016, str. 320.

5) Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 174 z 01.07.2011, str. 1, Dz. Urz. UE L 105 z 08.04.2014, str. 1 oraz Dz. Urz. UE L 153 z 22.05.2014, str. 1.

w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz. Urz. UE L 119 z 04.05.2016, str. 1, z późn. zm.[6)]);

48) profilowanie – profilowanie osób fizycznych w rozumieniu art. 4 pkt 4 rozporządzenia 2016/679.

2. Za wchodzące w skład holdingów, o których mowa w ust. 1 pkt 10–11a, 11b lit. a oraz w pkt 11c, uważa się także podmioty posiadające bliskie powiązania z bankiem krajowym, wchodzącym w skład holdingu.

3. Przepisy ustawy dotyczące państw członkowskich stosuje się również do państw niebędących państwami członkowskimi, ale należących do Europejskiego Obszaru Gospodarczego.

4. Bank krajowy i bank zagraniczny są instytucją, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia nr 575/2013.

Art. 4a. 1. Komisja Nadzoru Finansowego wyraża ocenę, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8 lit. b i pkt 15 lit. b, w formie decyzji. Podmiot uznany za podmiot dominujący lub za podmiot posiadający bliskie powiązania z bankiem może zwrócić się do Komisji Nadzoru Finansowego o ponowne rozpatrzenie sprawy.

2. Od decyzji Komisji Nadzoru Finansowego rozstrzygającej wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy podmiot uznany za podmiot dominujący lub za podmiot posiadający bliskie powiązania z bankiem może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji.

3. Od decyzji Komisji Nadzoru Finansowego w sprawie oceny, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 15 lit. b, uprawniony do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy lub wniesienia skargi do sądu administracyjnego jest również bank.

Art. 4b. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, uznać za bank istotny bank niespełniający warunków, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 35 lit. a, mając na uwadze:

1) stopień złożoności struktury organizacyjnej banku;
2) złożoność użytkowanych systemów informatycznych;
3) złożoność czynności wykonywanych przez bank;

6) Zmiana wymienionego rozporządzenia została ogłoszona w Dz. Urz. UE L 127 z 23.05.2018, str. 2.

4) zidentyfikowanie banku jako globalnej instytucji o znaczeniu systemowym albo innej instytucji o znaczeniu systemowym na podstawie przepisów ustawy o nadzorze makroostrożnościowym.

Art. 5. 1. Czynnościami bankowymi są:

1) przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów;
2) prowadzenie innych rachunków bankowych;
3) udzielanie kredytów;
4) udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;
5) emitowanie bankowych papierów wartościowych;
6) przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych;
6a) (uchylony)
7) wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach.

2. Czynnościami bankowymi są również następujące czynności, o ile są one wykonywane przez banki:

1) udzielanie pożyczek pieniężnych;
2) operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warranty;
3) świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;
4) terminowe operacje finansowe;
5) nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych;
6) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych;
7) prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych;
8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń;
9) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych;
10) pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym;
11) pośrednictwo w zawieraniu umów lokaty strukturyzowanej;
12) doradztwo w odniesieniu do lokat strukturyzowanych.

3. (uchylony)

4. Działalność gospodarcza, której przedmiotem są czynności, o których mowa w ust. 1, może być wykonywana wyłącznie przez banki, z zastrzeżeniem ust. 5.

5. Jednostki organizacyjne inne niż banki mogą wykonywać czynności, o których mowa w ust. 1, jeżeli przepisy odrębnych ustaw uprawniają je do tego.

Art. 5a. 1. Doradztwo w odniesieniu do lokat strukturyzowanych polega na przygotowywaniu, z inicjatywy banku albo na wniosek klienta, oraz przekazywaniu klientowi, określonej w art. 9 rozporządzenia 2017/565, pisemnej, ustnej lub przekazanej w innej formie, w szczególności elektronicznej, spełniającej wymóg trwałego nośnika, przygotowanej w oparciu o potrzeby i sytuację klienta, rekomendacji dotyczącej zawarcia lub rozwiązania umowy lokaty strukturyzowanej albo dokonania innej czynności wywołującej równoważne skutki, której przedmiotem są lokaty strukturyzowane, albo rekomendacji dotyczącej powstrzymania się od zawarcia lub rozwiązania umowy lokaty strukturyzowanej lub dotyczącej powstrzymania się od innej czynności wywołującej równoważne skutki, której przedmiotem są lokaty strukturyzowane.

2. Bank może świadczyć usługę doradztwa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych w sposób zależny lub niezależny.

Art. 6. 1. Poza wykonywaniem czynności bankowych, o których mowa w art. 5 ust. 1 i 2, banki mogą:

1) obejmować lub nabywać akcje i prawa z akcji, udziały innej osoby prawnej i jednostki uczestnictwa w funduszach inwestycyjnych;
2) zaciągać zobowiązania związane z emisją papierów wartościowych;
3) dokonywać obrotu papierami wartościowymi;
4) dokonywać, na warunkach uzgodnionych z dłużnikiem, zamiany wierzytelności na składniki majątku dłużnika;
5) nabywać i zbywać nieruchomości;
6) świadczyć usługi konsultacyjno-doradcze w sprawach finansowych;
6a) świadczyć usługi zaufania oraz wydawać środki identyfikacji elektronicznej w rozumieniu przepisów o usługach zaufania;
7) świadczyć inne usługi finansowe;
8) wykonywać inne czynności, jeżeli przepisy odrębnych ustaw uprawniają je do tego.

2. Bank jest obowiązany do sprzedaży składników majątku, o których mowa w ust. 1 pkt 4, w okresie nie dłuższym niż 5 lat od daty nabycia.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 2, nie spoczywa na banku, jeżeli przejęte składniki majątku wykorzysta do prowadzenia własnej działalności bankowej.

Art. 6a. 1. Bank może, w drodze umowy zawartej na piśmie, powierzyć przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, z zastrzeżeniem art. 6d, wykonywanie:

1) w imieniu i na rzecz banku pośrednictwa w zakresie czynności wymienionych w art. 5 i 6, polegającego na:
   a) zawieraniu i zmianie umów rachunków bankowych, o których mowa w art. 49 ust. 1, według wzoru zatwierdzonego przez bank,
   b) zawieraniu i zmianie umów kredytów i pożyczek pieniężnych udzielanych osobom fizycznym, w tym kredytu konsumenckiego w rozumieniu ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim,
   c) zawieraniu i zmianie umów kredytów i pożyczek pieniężnych dla mikroprzedsiębiorców i małych przedsiębiorców w rozumieniu ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców,
   d) zawieraniu i zmianie umów ugody w sprawie spłaty kredytów i pożyczek, o których mowa w lit. b i c,
   e) zawieraniu i zmianie umów dotyczących ustanowienia prawnego zabezpieczenia kredytów i pożyczek, o których mowa w lit. b i c,
   f) zawieraniu i zmianie umów o kartę płatniczą, których stroną jest konsument oraz mikroprzedsiębiorca i mały przedsiębiorca w rozumieniu ustawy, o której mowa w lit. c,
   g) przyjmowaniu wpłat, dokonywaniu wypłat oraz obsłudze czeków związanych z prowadzeniem rachunków bankowych przez ten bank,
   h) dokonywaniu wypłat i przyjmowaniu spłat udzielonych przez ten bank kredytów i pożyczek pieniężnych,
   i) przyjmowaniu wpłat na rachunki bankowe prowadzone przez inne banki,
   j) przyjmowaniu dyspozycji przeprowadzania bankowych rozliczeń pieniężnych związanych z prowadzeniem rachunków bankowych przez ten bank,

k) wykonywaniu czynności związanych z emitowaniem i przechowywaniem bankowych papierów wartościowych oraz innych papierów wartościowych, a także wykonywaniu innych czynności zleconych związanych z emisją i obsługą papierów wartościowych,

l) windykacji należności banku,

m) wykonywaniu innych czynności, po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego;

2) czynności faktycznych związanych z działalnością bankową.

2. Powierzenie przez bank wykonywania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 1 lit. a–j, następuje na podstawie umowy agencyjnej.

3. Powierzenie wykonywania czynności, o którym mowa w ust. 1, nie może obejmować:

1) zarządzania bankiem w rozumieniu art. 368 § 1 ustawy z dnia 15 września 2000 r. – Kodeks spółek handlowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1577 oraz z 2018 r. poz. 398, 650 i 1544), zwanej dalej „Kodeksem spółek handlowych", oraz w rozumieniu art. 48 ustawy z dnia 16 września 1982 r. – Prawo spółdzielcze (Dz. U. z 2018 r. poz. 1285), zwanej dalej „ustawą – Prawo spółdzielcze", w szczególności zarządzania ryzykiem związanym z prowadzeniem działalności bankowej, w tym zarządzania aktywami i pasywami, dokonywania oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego;

2) przeprowadzania audytu wewnętrznego banku.

4. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić bankowi zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. m, jeżeli powierzenie przez bank wykonywania innych czynności jest niezbędne do prowadzenia działalności bankowej w sposób ostrożny i stabilny lub istotnego obniżenia kosztów tej działalności.

5. Do wniosku o udzielenie zezwolenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 1 lit. m, bank załącza:

1) dokumenty dotyczące działalności gospodarczej przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, który ma wykonywać powierzone czynności;

2) projekt umowy, o której mowa w ust. 1, która ma być zawarta z przedsiębiorcą lub przedsiębiorcą zagranicznym;

3) plany działania zapewniające ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową;

4) opis rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zapewniających bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, w szczególności ochronę tajemnicy prawnie chronionej;
5) opis zasad zarządzania ryzykiem związanym z powierzeniem wykonywania czynności, o którym mowa w ust. 1.

6. Do postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 5, przepis art. 33 stosuje się odpowiednio.

7. Jeżeli umowa powierzająca wykonywanie czynności, o których mowa w ust. 1, to przewiduje, przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny, o którym mowa w ust. 1, może powierzyć innemu przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznemu, w drodze odrębnej umowy, wykonywanie:
1) określonych w umowie zawartej z bankiem czynności służących realizacji głównego świadczenia wynikającego z tej umowy, po uzyskaniu pisemnej zgody banku, lub
2) powierzonych przez bank czynności, jednorazowo, w przypadku gdy w następstwie siły wyższej nie może ich wykonywać samodzielnie, na czas niezbędny do usunięcia przyczyn uniemożliwiających wykonywanie tych czynności.

8. Do powierzenia wykonywania czynności zgodnie z ust. 7 pkt 2, przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

9. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, wykaz dokumentów, o których mowa w ust. 5 pkt 1, uwzględniając potrzebę zapewnienia Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do danych niezbędnych do prawidłowego sprawowania nadzoru, w tym oceny spełniania wymogów wydania zezwolenia na powierzenie przez bank wykonywania przez przedsiębiorcę lub przedsiębiorcę zagranicznego pośrednictwa w zakresie niektórych czynności.

Art. 6b. 1. Odpowiedzialności przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1, wobec banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 i 7, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

2. Odpowiedzialności banku za szkody wyrządzone klientom wskutek niewykonania lub nienależytego wykonania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 i 7, nie można wyłączyć ani ograniczyć.

Art. 6c. 1. Powierzenie przez bank wykonywania stale lub okresowo czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1, może nastąpić po spełnieniu następujących warunków:

1) bank i przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny będą posiadać plany działania zapewniające ciągłe i niezakłócone prowadzenie działalności w zakresie objętym umową;
2) powierzenie wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6a ust. 1 i 7, nie wpłynie niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku, możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy oraz ochronę tajemnicy prawnie chronionej;
3) bank uwzględnia ryzyko związane z powierzeniem wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6a ust. 1 i 7, w systemie zarządzania ryzykiem.

2. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego:

1) co najmniej 14 dni przed dniem zawarcia umowy przewidującej możliwość powierzenia wykonywania czynności zgodnie z art. 6a ust. 7 pkt 2 przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 6d ust. 1, lub takiej umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego – o treści takiego postanowienia umownego;
2) niezwłocznie – o powierzeniu wykonywania czynności zgodnie z art. 6a ust. 7 pkt 2.

3. Bank prowadzi ewidencję umów, o których mowa w art. 6a ust. 1 i 7, zawierającą co najmniej:

1) dane identyfikujące przedsiębiorców lub przedsiębiorców zagranicznych, z którymi zostały zawarte umowy powierzające wykonywanie czynności;
2) zakres powierzonych czynności i miejsce ich wykonywania;
3) okres obowiązywania umów.

4. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od banku w szczególności:

1) przedstawienia kopii umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 lub 7;
2) złożenia wyjaśnień dotyczących realizacji umów powierzających wykonywanie czynności;
3) przedstawienia planu działania, o którym mowa w ust. 1 pkt 1;

4) przedstawienia dokumentów określających status przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, z którym bank zawarł umowę;
5) dostarczenia opisu rozwiązań technicznych i organizacyjnych, zapewniających bezpieczne i prawidłowe wykonywanie powierzonych czynności, w szczególności ochronę tajemnicy prawnie chronionej;
6) przedstawienia zasad zarządzania ryzykiem związanym z powierzeniem wykonywania czynności, o którym mowa w art. 6a ust. 1 i 7.

5. Komisja Nadzoru Finansowego nakazuje bankowi, w drodze decyzji, podjęcie działań zmierzających do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 lub 7, jeżeli:

1) wykonanie umowy zagraża ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu bankiem;
2) przedsiębiorca lub przedsiębiorca zagraniczny będący stroną umowy utracił wymagane uprawnienia niezbędne do wykonywania tej umowy.

6. Od decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o której mowa w ust. 5, bank może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji. Przepisu art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2017 r. poz. 1257 oraz z 2018 r. poz. 149, 650, 1544 i 1629), zwanej dalej „Kodeksem postępowania administracyjnego”, nie stosuje się.

7. Komisja Nadzoru Finansowego może, bez konieczności uprzedniego upomnienia na piśmie, zastosować środki określone w art. 138 ust. 3, w przypadku gdy w wyznaczonym terminie bank nie doprowadzi do zmiany lub rozwiązania umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 lub 7.

8. Do przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego, o którym mowa w art. 6a ust. 1 i 7, przepisy art. 136 ust. 3 oraz art. 141h ust. 1, 3 i 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 6d. 1. Zawarcie umowy, o której mowa w art. 6a ust. 1 lub 7, z przedsiębiorcą zagranicznym niemającym miejsca stałego zamieszkania lub nieposiadającym siedziby na terytorium państwa członkowskiego lub umowy przewidującej, że powierzone czynności będą wykonywane poza terytorium państwa członkowskiego, wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego udzielonego na wniosek banku.

2. Do postępowania w sprawie wniosku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 6a ust. 5 i art. 33 stosuje się odpowiednio, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. W przypadku umów, o których mowa w:

1) art. 6a ust. 7 pkt 1 – przepisów art. 6a ust. 5 pkt 2 nie stosuje się;

2) art. 6a ust. 7 pkt 2 – przepisów art. 6a ust. 5 pkt 2 i 3 nie stosuje się.

4. Komisja Nadzoru Finansowego może odmówić wydania zezwolenia lub cofnąć zezwolenie, w przypadku gdy:

1) istnieje zagrożenie naruszenia tajemnicy prawnie chronionej;

2) w państwie, w którym powierzone czynności mają być wykonywane, obowiązujące prawo uniemożliwia Komisji Nadzoru Finansowego wykonywanie efektywnego nadzoru;

3) powierzenie wykonywania czynności może wpłynąć niekorzystnie na prowadzenie przez bank działalności zgodnie z przepisami prawa, ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem, skuteczność systemu kontroli wewnętrznej w banku oraz możliwość wykonywania obowiązków przez biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy.

5. Przepis art. 6c stosuje się odpowiednio.

Art. 6e. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki funkcjonowania systemu zarządzania ryzykiem związanym z działalnością, o której mowa w art. 6a–6d, kierując się potrzebą zapewnienia uwzględniania przez bank ryzyka związanego z powierzeniem czynności, o których mowa w art. 6a ust. 1 i 7, w systemie zarządzania ryzykiem, prawidłowości funkcjonowania podmiotów działających na rynku bankowym, a także przejrzystości, stabilności i bezpieczeństwa tego rynku.

Art. 7. 1. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności bankowych mogą być składane w postaci elektronicznej.

2. Dokumenty związane z czynnościami bankowymi mogą być sporządzane na informatycznych nośnikach danych, jeżeli dokumenty te będą w sposób należyty utworzone, utrwalone, przekazane, przechowywane i zabezpieczone. Usługi związane z zabezpieczeniem tych dokumentów mogą być wykonywane przez banki, spółki tworzone przez banki z innymi podmiotami, a także przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych.

3. Jeżeli ustawa zastrzega dla czynności prawnej formę pisemną, uznaje się, że czynność dokonana w formie, o której mowa w ust. 1, spełnia wymagania formy pisemnej także wtedy, gdy forma została zastrzeżona pod rygorem nieważności.

4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, sposób tworzenia, utrwalania, przekazywania, przechowywania i zabezpieczania, w tym przy zastosowaniu podpisu elektronicznego, dokumentów, o których mowa w ust. 2, tak aby zapewnić bezpieczeństwo obrotu oraz ochronę interesów banków i ich klientów.

Art. 7a. Do terminowych operacji finansowych, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 7 lit. h oraz w art. 5 ust. 2 pkt 4, będących przedmiotem umów zawartych przez bank lub instytucję finansową, nie stosuje się przepisów o grach hazardowych oraz art. 413 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1025, 1104 i 1629), zwanej dalej „Kodeksem cywilnym”.

Art. 7b. Oświadczenia woli związane z dokonywaniem czynności, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 6a, mogą być składane w postaci elektronicznej.

Art. 8. Bank jest obowiązany do utrzymywania płynności płatniczej dostosowanej do rozmiarów i rodzaju działalności, w sposób zapewniający wykonanie wszystkich zobowiązań pieniężnych zgodnie z terminami ich płatności.

Art. 9. 1. W banku funkcjonuje system zarządzania.

2. System zarządzania stanowi zbiór zasad i mechanizmów odnoszących się do procesów decyzyjnych, zachodzących w banku oraz do oceny prowadzonej działalności bankowej.

2a. System zarządzania obejmuje procedury anonimowego zgłaszania wskazanemu członkowi zarządu, a w szczególnych przypadkach – radzie nadzorczej banku, naruszeń prawa oraz obowiązujących w banku procedur i standardów etycznych.

2b. W ramach procedur, o których mowa w ust. 2a, bank zapewnia pracownikom, którzy zgłaszają naruszenia, ochronę co najmniej przed działaniami o charakterze represyjnym, dyskryminacją lub innymi rodzajami niesprawiedliwego traktowania.

3. W ramach systemu zarządzania w banku funkcjonuje co najmniej:

1) system zarządzania ryzykiem;
2) system kontroli wewnętrznej.

Art. 9a. 1. Zarząd banku projektuje, wprowadza oraz zapewnia działanie systemu zarządzania.

2. Rada nadzorcza banku sprawuje nadzór nad wprowadzeniem systemu zarządzania oraz ocenia adekwatność i skuteczność tego systemu.

Art. 9b. 1. Zadaniami systemu zarządzania ryzykiem są identyfikacja, pomiar lub szacowanie, kontrola oraz monitorowanie ryzyka występującego w działalności banku służące zapewnieniu prawidłowości procesu wyznaczania i realizacji szczegółowych celów prowadzonej przez bank działalności.

2. W ramach systemu zarządzania ryzykiem bank:

1) stosuje sformalizowane zasady służące określaniu wielkości podejmowanego ryzyka i zasady zarządzania ryzykiem;
2) stosuje sformalizowane procedury mające na celu identyfikację, pomiar lub szacowanie oraz monitorowanie ryzyka występującego w działalności banku, uwzględniające również przewidywany poziom ryzyka w przyszłości;
3) stosuje sformalizowane limity ograniczające ryzyko i zasady postępowania w przypadku przekroczenia limitów;
4) stosuje przyjęty system sprawozdawczości zarządczej umożliwiający monitorowanie poziomu ryzyka;
5) posiada strukturę organizacyjną dostosowaną do wielkości i profilu ponoszonego przez bank ryzyka.

3. Bank sprawuje nadzór nad ryzykiem związanym z działalnością podmiotów zależnych.

Art. 9c. 1. Celem systemu kontroli wewnętrznej jest zapewnienie:

1) skuteczności i efektywności działania banku;
2) wiarygodności sprawozdawczości finansowej;
3) przestrzegania zasad zarządzania ryzykiem w banku;
4) zgodności działania banku z przepisami prawa, regulacjami wewnętrznymi i standardami rynkowymi.

2. W ramach systemu kontroli wewnętrznej bank wyodrębnia:

1) funkcję kontroli mającą za zadanie zapewnienie przestrzegania mechanizmów kontrolnych dotyczących w szczególności zarządzania ryzykiem w banku, która obejmuje stanowiska, grupy ludzi lub jednostki organizacyjne odpowiedzialne za realizację zadań przypisanych tej funkcji;

2) komórkę do spraw zgodności mającą za zadanie identyfikację, ocenę, kontrolę i monitorowanie ryzyka braku zgodności działalności banku z przepisami prawa, regulacjami wewnętrznymi i standardami rynkowymi oraz przedstawianie raportów w tym zakresie;
3) niezależną komórkę audytu wewnętrznego mającą za zadanie badanie i ocenę, w sposób niezależny i obiektywny, adekwatności i skuteczności systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej, z wyłączeniem komórki audytu wewnętrznego.

Art. 9ca. 1. Bank jest obowiązany sporządzić i stosować politykę wynagrodzeń dla poszczególnych kategorii osób, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka banku, obejmującą wynagrodzenia i uznaniowe świadczenia emerytalne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 73 rozporządzenia nr 575/2013, zwaną dalej „polityką wynagrodzeń".

2. Zarząd banku opracowuje i wdraża politykę wynagrodzeń zatwierdzoną przez radę nadzorczą.

3. Stosowana przez bank polityka wynagrodzeń obejmuje także jego podmioty zależne oraz uwzględnia politykę wynagrodzeń stosowaną przez podmiot dominujący w stosunku do tego banku.

4. Komisja Nadzoru Finansowego gromadzi i analizuje informacje publikowane przez banki zgodnie z art. 450 ust. 1 lit. g–i rozporządzenia nr 575/2013 w celu monitorowania tendencji i praktyk w zakresie polityki wynagrodzeń stosowanej przez banki.

5. Bank, raz do roku, w terminie do dnia 31 stycznia, przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego dane o liczbie osób określonych w ust. 1, których łączne wynagrodzenie w poprzednim roku wyniosło co najmniej równowartość 1 000 000 euro, wraz z informacjami dotyczącymi stanowisk zajmowanych przez te osoby oraz wartości głównych składników wynagrodzenia, przyznanych premii, nagród długookresowych oraz odprowadzonych składek emerytalnych.

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informacje i dane, o których mowa w ust. 4 i 5, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

7. Równowartość w euro wynagrodzenia, o którym mowa w ust. 5, oblicza się według średniego kursu euro ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu roboczym roku, za który przekazywane są dane.

Art. 9cb. 1. W banku istotnym działają:

1) komitet do spraw wynagrodzeń,
2) komitet do spraw ryzyka

– w skład których wchodzą osoby powoływane spośród członków rady nadzorczej banku.

2. Do zadań komitetu do spraw wynagrodzeń należy opiniowanie i monitorowanie przyjętej w banku polityki wynagrodzeń oraz wspieranie organów banku w zakresie kształtowania i realizacji tej polityki.

3. Do zadań komitetu do spraw ryzyka należy w szczególności:

1) opiniowanie całościowej bieżącej i przyszłej gotowości banku do podejmowania ryzyka;
2) opiniowanie opracowanej przez zarząd banku strategii zarządzania ryzykiem w działalności banku oraz przedkładanych przez zarząd informacji dotyczących realizacji tej strategii;
3) wspieranie rady nadzorczej banku w nadzorowaniu wdrażania strategii zarządzania ryzykiem w działalności banku przez kadrę kierowniczą wyższego szczebla;
4) weryfikacja, czy ceny pasywów i aktywów oferowanych klientom w pełni uwzględniają model biznesowy banku i jego strategię w zakresie ryzyka, a w przypadku gdy ceny te nie odzwierciedlają w odpowiedni sposób rodzajów ryzyka zgodnie z tym modelem i tą strategią, przedstawianie zarządowi banku propozycji mających na celu zapewnienie adekwatności cen pasywów i aktywów do tych rodzajów ryzyka.

4. Bank zapewnia komitetowi do spraw wynagrodzeń dostęp do informacji, zasoby oraz wsparcie, niezbędne do realizacji jego zadań, w tym możliwość korzystania przez komitet z usług ekspertów zewnętrznych.

5. Na wniosek banku niebędącego bankiem istotnym Komisja Nadzoru Finansowego może wyrazić zgodę na połączenie komitetu do spraw ryzyka z komitetem audytu, o którym mowa w art. 128 ust. 1 ustawy z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym (Dz. U. poz. 1089 oraz z 2018 r. poz. 398 i 1669), o ile większość z członków rady nadzorczej banku mających wchodzić w skład połączonego komitetu, w tym przewodniczący połączonego komitetu, spełnia kryteria, o których mowa w art. 129 ust. 3 tej ustawy. Przepisy art. 129 ust. 1, 5 i 6 tej ustawy stosuje się odpowiednio.

Art. 9cc. Bank dokumentuje systemy i procesy, o których mowa w przepisach ustawy lub rozporządzenia nr 575/2013, oraz rejestruje transakcje, w sposób umożliwiający Komisji Nadzoru Finansowego sprawowanie nadzoru nad zgodnością działalności banku z tymi przepisami.

Art. 9cd. 1. W banku istotnym działa komitet do spraw nominacji, którego członkowie są powołani przez radę nadzorczą spośród swoich członków.

2. Komitet do spraw nominacji, przy realizacji powierzonych mu zadań, uwzględnia, w miarę możliwości, potrzebę zapewnienia, aby proces decyzyjny w zarządzie banku nie został zdominowany przez jedną osobę, co mogłoby wpłynąć w sposób niekorzystny na interes banku.

3. W celu realizacji zadań komitet do spraw nominacji może korzystać z wszelkich niezbędnych zasobów, w tym z usług doradztwa zewnętrznego.

4. Bank zapewnia odpowiednie finansowanie realizacji zadań przez komitet do spraw nominacji.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres zadań komitetu do spraw nominacji, uwzględniając potrzebę zapewnienia skutecznego, prawidłowego i ostrożnego zarządzania bankiem.

Art. 9ce. Komitet do spraw nominacji albo rada nadzorcza, jeżeli nie powołano tego komitetu, przyjmuje politykę różnorodności w składzie zarządu banku, uwzględniającą szeroki zestaw cech i kompetencji wymaganych w przypadku osób pełniących funkcję członków zarządu.

Art. 9d. (uchylony)

Art. 9e. (uchylony)

Art. 9f. 1. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy sposób funkcjonowania w bankach systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej, w tym tryb anonimowego zgłaszania wskazanemu członkowi zarządu lub rady nadzorczej naruszeń prawa oraz obowiązujących w banku procedur i standardów etycznych, mając na względzie potrzebę zapewnienia skutecznego funkcjonowania organów statutowych banku i należytego podejścia do podejmowanego ryzyka w zakresie prowadzonej

działalności, a także zapewnienie skutecznego działania mechanizmów wykrywania naruszeń;

2) szczegółowy zakres polityki wynagrodzeń i sposób jej ustalania, mając na względzie potrzebę zapewnienia właściwego funkcjonowania w banku polityki wynagrodzeń, w tym wyeliminowania negatywnego wpływu systemów wynagrodzeń na zarządzanie ryzykiem.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, sposób ograniczenia rodzajów i form instrumentów niepieniężnych, w jakich – zgodnie z przyjętą polityką wynagrodzeń – jest wypłacany zmienny składnik wynagrodzenia, kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa i stabilności banku w długim okresie.

Art. 9g. (uchylony)

Art. 10. 1. Kontrola wewnętrzna w bankach spółdzielczych zrzeszonych w bankach zrzeszających może być wykonywana przez bank zrzeszający na zasadach określonych w umowie zrzeszenia.

2. W przypadku gdy bank zrzeszający lub banki spółdzielcze są uczestnikami systemu ochrony, o którym mowa w art. 22b ust. 1 ustawy z dnia 7 grudnia 2000 r. o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających (Dz. U. z 2018 r. poz. 613), zwanej dalej „ustawą o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających”, kontrola wewnętrzna, o której mowa w art. 9c ust. 2 pkt 3 i *art. 9d ust. 2*, wykonywana jest w tych bankach na zasadach określonych w umowie systemu ochrony.

Art. 10a. 1. Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego, jego zastępcy, członkowie Komisji Nadzoru Finansowego, pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego i osoby zatrudnione w Urzędzie Komisji Nadzoru Finansowego na podstawie umowy o dzieło, umowy zlecenia albo innych umów o podobnym charakterze, są obowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej.

2. Tajemnicę zawodową, o której mowa w ust. 1, stanowią wszystkie uzyskane lub wytworzone w związku ze sprawowaniem nadzoru bankowego informacje, których udzielenie, ujawnienie lub potwierdzenie mogłoby naruszyć chroniony prawem interes podmiotów, których te informacje bezpośrednio lub pośrednio dotyczą lub utrudnić sprawowanie nadzoru bankowego.

3. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, istnieje również po ustaniu stosunków prawnych, o których mowa w ust. 1.

4. Z zastrzeżeniem ust. 5–8, nie narusza obowiązku, o którym mowa w ust. 1:

1) udzielenie informacji właściwym władzom nadzorczym dla celów sprawowanego przez te władze nadzoru bankowego;

1a) udzielenie informacji właściwym władzom nadzorczym dla celów sprawowanego przez te władze nadzoru nad rynkiem kapitałowym oraz w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, jeżeli wskutek tego nie zostanie naruszony interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej, zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji tylko na potrzeby sprawowanego nadzoru nad rynkiem kapitałowym lub w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, oraz zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza organ nadzoru możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego;

2) złożenie zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa;

3) udzielenie informacji bankowi centralnemu, będącemu w Europejskim Systemie Banków Centralnych, niezbędnych do realizacji przez niego zadań ustawowych, w tym zadań dotyczących polityki monetarnej i zapewnienia związanej z tym płynności, zadań związanych z nadzorem nad systemami płatności, rozliczeń i rozrachunku oraz zadań realizowanych w przypadku zagrożenia dla stabilności systemu finansowego;

4) udzielenie informacji właściwym władzom nadzorczym zainteresowanych państw członkowskich w przypadku zagrożenia dla stabilności krajowego systemu finansowego oraz w wykonaniu zobowiązań międzynarodowych Rzeczypospolitej Polskiej;

5) udzielenie Komitetowi Stabilności Finansowej, o którym mowa w ustawie o nadzorze makroostrożnościowym, informacji niezbędnych do realizacji przez niego zadań ustawowych;

6) udzielenie instytucjonalnym systemom ochrony, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013, informacji niezbędnych do realizacji ich zadań;

7) udzielenie Europejskiej Radzie do spraw Ryzyka Systemowego, Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego lub Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych informacji niezbędnych do realizacji ich zadań, jeżeli

obowiązek taki wynika z przepisów dotyczących utworzenia i działalności tych podmiotów;

8) udzielenie informacji klientowi banku, na jego wniosek, na potrzeby wszczętego lub planowanego postępowania cywilnego przeciwko bankowi, którego upadłość ogłoszono lub którego likwidacja jest prowadzona zgodnie z art. 147.

5. Udostępnianie informacji stanowiących tajemnicę zawodową, obejmujących swym zakresem tajemnicę bankową, jest możliwe wyłącznie w trybie i na zasadach określonych dla udostępniania informacji stanowiących tajemnicę bankową.

6. Udzielenie właściwym władzom nadzorczym państwa niebędącego państwem członkowskim informacji stanowiących tajemnicę zawodową właściwych władz nadzorczych państwa członkowskiego może nastąpić jedynie wówczas, gdy zapewniona będzie ochrona tych informacji co najmniej równoważna określonej w niniejszym artykule.

7. Uzyskane od właściwych władz nadzorczych informacje stanowiące tajemnicę zawodową tych władz mogą być udzielane jedynie po uzyskaniu zgody tych władz i dla celów określonych tą zgodą.

8. Zgoda, o której mowa w ust. 7, nie jest wymagana jeżeli informacje uzyskane od właściwych władz nadzorczych państwa członkowskiego są przekazywane właściwym władzom nadzorczym innych państw członkowskich lub udzielenie informacji jest niezbędne dla celów wykonywania nadzoru bankowego.

9. Osoby inne niż wymienione w ust. 1, które zapoznały się z informacjami stanowiącymi tajemnicę zawodową, w szczególności w przypadkach, o których mowa w ust. 4 pkt 2 i ust. 7 i 8, obowiązane są do zachowania tajemnicy zawodowej, o ile z przepisów odrębnych nie wynika obowiązek dalszego udzielania tych informacji.

10. Przepisy ust. 1–9 stosuje się również do informacji zawartych w dokumentacji przejętej przez Urząd Komisji Nadzoru Finansowego w wyniku realizacji porozumienia zawartego na podstawie art. 71 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 621, 650, 685 i 1075).

Art. 10b. 1. Komisja Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości, bez zbędnej zwłoki, informację o nałożeniu prawomocnej sankcji administracyjnej, w tym o rodzaju i charakterze naruszenia przepisów prawa, wraz ze wskazaniem imienia i nazwiska osoby lub nazwy (firmy) podmiotu, na które nałożono sankcję.

1a. Komisja Nadzoru Finansowego może podać do publicznej wiadomości informację o nałożeniu sankcji administracyjnej przed uprawomocnieniem się decyzji nakładającej tę sankcję, w tym o rodzaju i charakterze naruszenia przepisów prawa, wraz ze wskazaniem:

1) imienia i nazwiska osoby lub nazwy (firmy) podmiotu,
2) że decyzja nakładająca sankcję nie jest prawomocna,
3) czy strona złożyła wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy albo skargę do sądu administracyjnego

– mając na uwadze cele, o których mowa w art. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 i 1a, są zamieszczane na stronie internetowej Komisji Nadzoru Finansowego na okres 5 lat, licząc od dnia jej zamieszczenia, z tym że wskazanie imienia i nazwiska osoby, na którą nałożono sankcję, jest zamieszczane na okres nie dłuższy niż rok.

3. W informacjach, o których mowa w ust. 1 i 1a, Komisja Nadzoru Finansowego nie podaje imienia i nazwiska osoby fizycznej, w przypadku gdy opublikowanie tych danych:

1) byłoby środkiem niewspółmiernym do wagi dokonanego naruszenia;
2) stanowiłoby zagrożenie dla stabilności rynków finansowych;
3) zagroziłoby prowadzonemu postępowaniu karnemu lub postępowaniu w sprawach o przestępstwa skarbowe;
4) wyrządziłoby niewspółmierną szkodę tej osobie.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje o zastosowanych sankcjach administracyjnych.

Art. 11. 1. Do określonych w ustawie decyzji Prezesa Narodowego Banku Polskiego w przedmiocie udzielenia zgody stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego, o ile niniejsza ustawa nie stanowi inaczej.

2. Decyzje Komisji Nadzoru Finansowego w przedmiocie:

1) wyrażenia oceny,
2) zezwolenia,
3) zgody,
4) nakazania bankowi zmiany lub rozwiązania umowy,

4a) zakazania wykonywania prawa głosu z akcji banku krajowego lub wykonywania uprawnień podmiotu dominującego,

5) nakazania sprzedaży akcji w oznaczonym terminie,

6) odmowy przesłania właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego zawiadomienia,

7) odmowy powiadomienia właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego,

8) zakazania instytucji finansowej prowadzenia działalności na terenie państwa goszczącego,

9) nakazania bankowi wstrzymania wypłat z zysku,

10) nakazania wstrzymania tworzenia nowych jednostek organizacyjnych banku, oddziału banku zagranicznego lub oddziału instytucji kredytowej,

11) zawieszenia w czynnościach członków zarządu banku lub instytucji finansowej,

12) ograniczenia zakresu działalności banku, oddziału banku zagranicznego lub oddziału instytucji kredytowej,

13) nałożenia kary finansowej na bank, oddział banku zagranicznego, oddział instytucji kredytowej lub instytucję finansową,

14) likwidacji banku lub oddziału banku zagranicznego,

15) określenia zakresu uprawnień likwidatora lub innej osoby wyznaczonej przez właściwe władze nadzorcze państwa członkowskiego do przeprowadzenia likwidacji instytucji kredytowej,

16) odwołania członka zarządu lub rady nadzorczej banku,

17) nałożenia na członków zarządu banku lub instytucji finansowej oraz na władze oddziału instytucji kredytowej kary pieniężnej,

18) zakazania udzielania lub ograniczenia udzielania kredytów i pożyczek pieniężnych akcjonariuszom (członkom) oraz członkom zarządu, rady nadzorczej i pracownikom banku,

19) żądania zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia,

20) (uchylony)

20a) zalecenia bankowi przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności zgodnie z art. 138 ust. 1 pkt 1a,

21) zalecenia bankowi utrzymywania dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych zgodnie z art. 138 ust. 1 pkt 2a,

22) ustanowienia i odwołania kuratora,

23) ustanowienia zarządu komisarycznego,

24) przejęcia banku przez inny bank za zgodą banku przejmującego,
25) wystąpienia do Rady Ministrów o likwidację banku państwowego,
26) odwołania likwidatora banku wyznaczonego przez bank,
27) zawieszenia działalności banku,
28) uznania oddziału instytucji kredytowej za istotny

– mają moc ostatecznych decyzji administracyjnych i podlegają natychmiastowemu wykonaniu.

3. O ile ustawa nie stanowi inaczej, termin wydania określonych w niej opinii wynosi 30 dni.

Art. 11a. Do postępowań przed Komisją Nadzoru Finansowego, prowadzonych na podstawie przepisów rozdziału 12 części AA nie stosuje się przepisów art. 31 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 11b. 1. Doręczanie pism w postępowaniach prowadzonych na podstawie przepisów rozdziału 12 części AA może następować za pomocą środków komunikacji elektronicznej w rozumieniu art. 2 pkt 5 ustawy z dnia 18 lipca 2002 r. o świadczeniu usług drogą elektroniczną (Dz. U. z 2017 r. poz. 1219 oraz z 2018 r. poz. 650) na adres poczty elektronicznej podany uprzednio Komisji Nadzoru Finansowego przez bank. Do tych postępowań przepisu art. 39^1 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

2. Bank, podejmując działalność, przekazuje w terminie 14 dni Komisji Nadzoru Finansowego adres poczty elektronicznej do doręczeń w postępowaniach, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, a także zapewnia sobie możliwość identyfikacji pod adresem elektronicznej skrzynki podawczej w systemie teleinformatycznym Komisji Nadzoru Finansowego oraz podpisywania urzędowych poświadczeń odbioru w sposób wskazany w art. 20a ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz. U. z 2017 r. poz. 570 oraz z 2018 r. poz. 1000, 1544 i 1669).

3. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o zmianie adresu poczty elektronicznej, o którym mowa w ust. 1. W razie niezawiadomienia Komisji Nadzoru Finansowego o zmianie adresu poczty elektronicznej doręczenie pisma pod wcześniej podany adres poczty elektronicznej ma skutek prawny. Do postępowań, o których mowa w ust. 1 zdanie pierwsze, przepisu art. 41 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

4. W przypadku ustanowienia pełnomocnika pełnomocnictwo powinno określać adres poczty elektronicznej do doręczeń. W przypadku braku wyznaczenia adresu poczty elektronicznej do doręczeń w pełnomocnictwie doręczenie pisma pod adres poczty elektronicznej banku, który ustanowił pełnomocnika, ma skutek prawny. W przypadku zmiany adresu poczty elektronicznej określonego w pełnomocnictwie przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku nieodebrania pisma w formie dokumentu elektronicznego w sposób, o którym mowa w art. 46 § 4 pkt 3 Kodeksu postępowania administracyjnego, doręczenie uważa się za dokonane po upływie 2 dni roboczych, licząc od dnia wysłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 46 § 4 Kodeksu postępowania administracyjnego.

Rozdział 2

Tworzenie i organizacja banków oraz oddziałów i przedstawicielstw banków

Art. 12. Banki mogą być tworzone jako banki państwowe, banki spółdzielcze lub banki w formie spółek akcyjnych.

Art. 13. 1. Założycielami banku w formie spółki akcyjnej mogą być osoby prawne i osoby fizyczne, z tym że założycieli nie może być mniej niż 3.

2. Założycielami banku spółdzielczego mogą być tylko osoby fizyczne w liczbie wymaganej dla założenia spółdzielni, określonej ustawą – Prawo spółdzielcze.

3. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do banku, którego założycielem jest Skarb Państwa, bank krajowy, instytucja kredytowa, bank zagraniczny, krajowy lub zagraniczny zakład ubezpieczeń, krajowy lub zagraniczny zakład reasekuracji lub międzynarodowa instytucja finansowa.

Art. 13a. Zarząd banku działa i wykonuje swoje funkcje w siedzibie określonej w statucie banku.

Art. 13b. Komisja Nadzoru Finansowego gromadzi informacje publikowane przez banki zgodnie z art. 435 ust. 2 lit. c rozporządzenia nr 575/2013 i wykorzystuje je do analizy porównawczej praktyk zapewniających różnorodność w składzie organów banku. Zgromadzone informacje oraz wyniki dokonanych analiz Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

A. Banki państwowe

Art. 14. 1. Bank państwowy może być utworzony przez Radę Ministrów w drodze rozporządzenia. W tym samym trybie następuje likwidacja banku państwowego.

1a. Utworzenie albo likwidacja banku państwowego wymaga zasięgnięcia opinii Komisji Nadzoru Finansowego, z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 147 ust. 1 pkt 2.

2. Rozporządzenie Rady Ministrów o utworzeniu banku państwowego określa nazwę, siedzibę, przedmiot i zakres działania banku, jego fundusze statutowe, w tym środki wydzielone z majątku Skarbu Państwa, które stają się majątkiem banku.

3. Bank państwowy nie podlega wpisowi do Krajowego Rejestru Sądowego.

Art. 14a. Bank państwowy nie jest przedsiębiorstwem państwowym, państwową jednostką organizacyjną ani jednostką sektora finansów publicznych w rozumieniu odrębnych przepisów.

Art. 15. 1. Organami banku państwowego są rada nadzorcza i zarząd.

2. Członkowie zarządów lub rad nadzorczych nie mogą zajmować się działalnością konkurencyjną. W szczególności nie mogą być członkami zarządu lub rady nadzorczej innego banku, chyba że bank państwowy jest akcjonariuszem tego banku.

Art. 16. 1. Radę nadzorczą powołuje się na okres 3 lat spośród osób posiadających odpowiednie kwalifikacje z zakresu finansów. Przewodniczącego rady nadzorczej powołuje i odwołuje Prezes Rady Ministrów.

2. Członkowie rady nadzorczej są powoływani przez Prezesa Rady Ministrów spośród osób niebędących członkami zarządu tego banku. Odwołanie członków rady nadzorczej następuje w takim samym trybie, w jakim zostali powołani.

Art. 17. 1. Prezesa zarządu banku państwowego powołuje i odwołuje rada nadzorcza.

2. Pozostałych członków zarządu banku powołuje i odwołuje rada nadzorcza, na wniosek prezesa zarządu banku.

3. Powołanie prezesa zarządu oraz jednego członka zarządu następuje za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego. Przepisy art. 22b stosuje się odpowiednio.

Art. 18. 1. Rada nadzorcza sprawuje nadzór nad działalnością banku państwowego, zatwierdza przedstawione przez Zarząd sprawozdanie finansowe oraz podział zysku i sposób pokrycia strat, a także przyjmuje sprawozdania z działalności banku, udziela zarządowi banku zaleceń oraz może zawieszać w czynnościach członków zarządu banku.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, zarząd banku rozpatruje sprawy dotyczące działalności banku oraz podejmuje w tych sprawach uchwały, których wykonanie zapewnia prezes zarządu banku.

3. Rada nadzorcza uchyla uchwałę zarządu banku w razie stwierdzenia jej niezgodności z przepisami prawa lub statutem banku.

4. Prezes zarządu banku państwowego reprezentuje bank, przewodniczy zarządowi banku oraz organizuje działalność banku.

5. Szczegółowy zakres działania rady nadzorczej i zarządu oraz osoby uprawnione do reprezentowania banku określa statut banku państwowego.

Art. 19. Statut bankowi państwowemu nadaje, w drodze rozporządzenia, Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, mając na uwadze potrzebę sprawnej realizacji zadań przez bank państwowy.

B. Banki spółdzielcze

Art. 20. 1. Bankiem spółdzielczym jest bank w rozumieniu art. 2 pkt 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

2. Statut banku spółdzielczego pod rygorem nieważności powinien być sporządzony w formie aktu notarialnego.

Art. 20a. 1. Do banku spółdzielczego stosuje się odpowiednio przepisy art. 22–22b i art. 22d, z tym że w przypadku banku spółdzielczego zrzeszonego w banku zrzeszającym:

1) członkiem zarządu, o którym mowa w art. 22a ust. 4, jest prezes zarządu;
2) przepisu art. 22a ust. 6 pkt 1 nie stosuje się;
3) przepis art. 22b stosuje się wyłącznie do powołania prezesa zarządu.

2. Na wniosek banku spółdzielczego zrzeszonego w banku zrzeszającym Komisja Nadzoru Finansowego może wyrazić zgodę na wyodrębnienie stanowiska członka zarządu, o którym mowa w art. 22a ust. 4. Przepis art. 22b stosuje się odpowiednio.

C. Banki w formie spółek akcyjnych

Art. 21. Do utworzenia i działalności banku w formie spółki akcyjnej stosuje się przepisy Kodeksu spółek handlowych, o ile przepisy ustawy nie stanowią inaczej.

Art. 22. 1. Funkcję organu nadzoru pełni w banku rada nadzorcza składająca się co najmniej z pięciu osób fizycznych.

2. Członków rady nadzorczej banku powołuje i odwołuje walne zgromadzenie, uwzględniając ocenę spełniania wymogów, o których mowa w art. 22aa.

3. Bank niezwłocznie po powołaniu rady nadzorczej i dokonaniu zmiany jej składu przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego informację o składzie rady nadzorczej i zmianie jej składu oraz wynikającą z oceny, o której mowa w ust. 2, informację o spełnieniu przez członków rady nadzorczej, których dotyczy informacja, wymogów określonych w art. 22aa.

Art. 22a. 1. Zarząd banku składa się co najmniej z trzech osób fizycznych powoływanych i odwoływanych przez radę nadzorczą, z zastrzeżeniem art. 22b. Rada nadzorcza, powołując lub odwołując członków zarządu banku, uwzględnia ocenę spełniania wymogów, o których mowa w art. 22aa.

2. Rada nadzorcza niezwłocznie po powołaniu zarządu i po dokonaniu zmiany jego składu przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego informację o składzie zarządu i zmianie jego składu oraz wynikającą z oceny, o której mowa w ust. 1, informację o spełnieniu przez członków zarządu wymogów, o których mowa w art. 22aa. Rada nadzorcza informuje Komisję Nadzoru Finansowego także o zatwierdzeniu i zmianie wewnętrznego podziału kompetencji w zarządzie banku.

3. Prezes zarządu kieruje pracami zarządu. Prezesowi zarządu podlega komórka audytu wewnętrznego.

4. W zarządzie banku wyodrębnia się stanowisko członka zarządu nadzorującego lub stanowiska członków zarządu nadzorujących zarządzanie ryzykiem istotnym w działalności banku.

5. Zarząd banku ustala, a rada nadzorcza zatwierdza wewnętrzny podział kompetencji w zarządzie banku.

6. W ramach wewnętrznego podziału kompetencji w zarządzie banku:

1) nie mogą być łączone funkcje prezesa zarządu oraz członka zarządu, o którym mowa w ust. 4;

2) prezesowi zarządu banku nie może być powierzony nadzór nad obszarem działalności banku stwarzającym ryzyko istotne w działalności banku;
3) członkowi zarządu banku, o którym mowa w ust. 4, nie może być powierzony nadzór nad obszarem działalności banku stwarzającym ryzyko, którym zarządzanie nadzoruje;
4) poza kompetencjami, o których mowa w ust. 3 i 4, należy przyporządkować kompetencje w zakresie nadzoru nad:
   a) ryzykiem braku zgodności działalności banku z przepisami prawa, regulacjami wewnętrznymi i standardami rynkowymi,
   b) obszarem rachunkowości i sprawozdawczości finansowej, w tym kontroli finansowej.

Art. 22aa. 1. Członkowie zarządu i rady nadzorczej banku powinni mieć wiedzę, umiejętności i doświadczenie, odpowiednie do pełnionych przez nich funkcji i powierzonych im obowiązków, oraz dawać rękojmię należytego wykonywania tych obowiązków. Rękojmia, o której mowa w zdaniu poprzedzającym, odnosi się w szczególności do reputacji, uczciwości i rzetelności danej osoby oraz zdolności do prowadzenia spraw banku w sposób ostrożny i stabilny.

2. Liczba funkcji członka zarządu lub rady nadzorczej pełnionych jednocześnie przez członka zarządu lub rady nadzorczej banku powinna być uzależniona od indywidualnych okoliczności oraz charakteru, skali i stopnia złożoności działalności banku.

3. Członek zarządu lub rady nadzorczej banku istotnego może pełnić jednocześnie nie więcej niż:
1) jedną funkcję członka zarządu i dwie funkcje członka rady nadzorczej albo
2) cztery funkcje członka rady nadzorczej.

4. Za jedną funkcję, o której mowa w ust. 3, uznaje się:
1) funkcje członka zarządu lub rady nadzorczej pełnione w podmiotach należących do tej samej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 44 ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. z 2018 r. poz. 395, 398, 650 i 1629);
2) funkcje członka zarządu lub rady nadzorczej pełnione w:

a) podmiotach objętych tym samym instytucjonalnym systemem ochrony spełniającym warunki, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013, lub

b) podmiotach, w których bank posiada znaczny pakiet akcji, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 36 rozporządzenia nr 575/2013.

5. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do funkcji pełnionych przez członka zarządu lub rady nadzorczej banku w podmiotach nieprowadzących działalności gospodarczej, jak również do reprezentantów Skarbu Państwa.

6. Na wniosek rady nadzorczej Komisja Nadzoru Finansowego, biorąc pod uwagę w szczególności zakres, skalę i złożoność działalności prowadzonej przez bank, może wyrazić zgodę na pełnienie przez członka zarządu lub rady nadzorczej banku istotnego jednej dodatkowej funkcji członka rady nadzorczej ponad ograniczenia przewidziane w ust. 3 i 4, jeżeli nie zagrozi to należytemu wykonywaniu przez członka zarządu lub rady nadzorczej powierzonych mu obowiązków w banku. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o wydanych zgodach.

7. Członkowie zarządu i rady nadzorczej banku są obowiązani pełnić swoje funkcje w sposób uczciwy i rzetelny oraz kierować się niezależnością osądu, aby zapewnić skuteczną ocenę i weryfikację podejmowania i wykonania decyzji związanych z bieżącym zarządzaniem bankiem.

8. Bank jest obowiązany zapewnić środki niezbędne do przygotowania członków zarządu i rady nadzorczej banku do pełnienia przez nich funkcji i środki niezbędne do ich szkolenia.

9. Przy wyborze kandydatów na członków zarządu lub rady nadzorczej banku właściwy organ banku uwzględnia cechy i kompetencje istotne z punktu widzenia potrzeby zapewnienia prawidłowości realizacji zadań przez zarząd lub radę nadzorczą.

10. W celu zapewnienia ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem, bank identyfikuje inne niż wymienione w ust. 1 kluczowe funkcje w banku, z którymi związany jest zakres obowiązków, uprawnień i odpowiedzialności umożliwiający wywieranie znaczącego wpływu na kierowanie bankiem. Bank zapewnia, że osoby pełniące te funkcje spełniają odpowiednio wymagania określone w ust. 1.

11. Bank żąda od kandydata na członka zarządu lub rady nadzorczej oraz od osoby ubiegającej się o pełnienie innej kluczowej funkcji w banku przedłożenia:

1) dokumentów lub oświadczeń dotyczących:

a) zmiany imienia, nazwiska lub obywatelstwa,

b) sytuacji materialnej i stanu majątku;

2) informacji niezbędnych do oceny spełniania warunków określonych w ust. 1, dotyczących:

a) adresu zamieszkania lub pobytu,

b) wykształcenia, zawodu, umiejętności i doświadczenia zawodowego, w tym dotychczasowego przebiegu pracy zawodowej, ukończonych szkoleń zawodowych, miejsca i stanowiska pracy oraz funkcji pełnionych w organach podmiotów sektora finansowego,

c) postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe prowadzonych przeciwko kandydatowi na członka zarządu lub rady nadzorczej lub osobie ubiegającej się o pełnienie innej kluczowej funkcji w banku,

d) nałożonych sankcji administracyjnych,

e) sankcji administracyjnych nałożonych na inne podmioty w związku z zakresem odpowiedzialności kandydata na członka zarządu lub rady nadzorczej lub osoby ubiegającej się o pełnienie innej kluczowej funkcji w banku,

f) postępowań sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na reputację kandydata na członka zarządu lub rady nadzorczej lub osoby ubiegającej się o pełnienie innej kluczowej funkcji w banku, oraz postępowań administracyjnych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których występował lub występuje jako strona,

g) znajomości języka polskiego oraz języków obcych,

h) sposobu działania w życiu, środowisku i kontaktach zawodowych oraz sposobu zachowania się wobec osób pokrzywdzonych przez jego działania.

12. Dane osobowe, o których mowa w ust. 11, przechowuje się nie dłużej niż przez okres 25 lat.

Art. 22b. 1. Powołanie prezesa zarządu banku i członka zarządu banku, o którym mowa w art. 22a ust. 4, a także powierzenie funkcji członka zarządu banku, o którym mowa w tym przepisie, powołanemu członkowi zarządu następuje za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje rada nadzorcza.

2. Rada nadzorcza banku, wraz z wnioskiem, o którym mowa w ust. 1, przekazuje informacje i oświadczenia osób wskazanych w tym przepisie, odnoszące się do okresu ostatnich 5 lat, dotyczące:

1) identyfikacji tych osób;
2) wiedzy, umiejętności i doświadczenia tych osób, a w szczególności wykształcenia, przebiegu pracy zawodowej i ukończonych szkoleń zawodowych;
3) funkcji pełnionych w organach innych podmiotów;
4) karalności tych osób, prowadzonych przeciwko nim postępowań karnych i postępowań w sprawach o przestępstwa skarbowe;
5) sankcji administracyjnych nałożonych na te osoby lub inne podmioty w związku z zakresem odpowiedzialności tych osób;
6) postępowań sądowych, które mogą mieć negatywny wpływ na sytuację finansową tych osób, oraz postępowań administracyjnych, dyscyplinarnych lub egzekucyjnych, w których te osoby występowały lub występują jako strona;
7) znajomości języka polskiego;
8) innych okoliczności mogących mieć wpływ na ocenę spełniania przez te osoby wymogów określonych w art. 22aa.

3. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wyrażenia zgody, o której mowa w ust. 1, jeżeli osoba, której dotyczy wniosek o wyrażenie zgody:

1) nie spełnia wymogów określonych w art. 22aa;
2) była karana za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe, z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego;
3) nie dopełniła obowiązku, o którym mowa w art. 138 ust. 4a – w przypadku osoby pełniącej funkcję członka zarządu banku;
4) nie posiada udowodnionej znajomości języka polskiego.

4. Komisja Nadzoru Finansowego odstąpi, w drodze decyzji wydanej na wniosek rady nadzorczej banku, od wymogu udowodnionej znajomości języka polskiego, o którym mowa w ust. 3 pkt 4, jeżeli nie jest to niezbędne ze względów nadzoru ostrożnościowego, biorąc w szczególności pod uwagę poziom dopuszczalnego ryzyka lub zakres działalności banku.

5. (uchylony)

6. Jeżeli nie zachodzą przesłanki określone w ust. 3, przepisu ust. 1 nie stosuje się do powołania na kolejną kadencję osób wymienionych w ust. 1 oraz do powołania

w skład pierwszego zarządu banku osób zatwierdzonych w zezwoleniu na utworzenie tego banku.

7. Decyzja, o której mowa w ust. 1, może określać termin, do którego powinno nastąpić powołanie lub powierzenie funkcji, o którym mowa w ust. 1. W przypadku niedotrzymania tego terminu decyzja wygasa. Przepisu art. 162 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

Art. 22c. 1. Protokół z walnego zgromadzenia sporządzany jest zgodnie z art. 421 Kodeksu spółek handlowych oraz powinien zawierać:

1) treść wniosków zgłaszanych w trakcie walnego zgromadzenia;
2) imię i nazwisko osoby zgłaszającej wniosek;
3) imię i nazwisko lub firmę osoby, w imieniu której został zgłoszony wniosek;
4) rozstrzygnięcie w sprawie wniosku.

2. Protokół, o którym mowa w ust. 1, powinien być przekazany Komisji Nadzoru Finansowego w terminie 14 dni od dnia zakończenia walnego zgromadzenia.

Art. 22d. 1. W przypadku gdy członek rady nadzorczej lub zarządu banku nie spełnia wymogów określonych w art. 22aa, Komisja Nadzoru Finansowego może wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o jego odwołanie.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może zawiesić w czynnościach członka rady nadzorczej lub zarządu banku, o których mowa w ust. 1, do czasu podjęcia przez właściwy organ banku uchwały w sprawie wniosku o jego odwołanie.

3. Rada nadzorcza może delegować członka rady nadzorczej, na okres nie dłuższy niż trzy miesiące, do czasowego wykonywania czynności członka zarządu, który został zawieszony.

Art. 23. (uchylony)

Art. 24. (uchylony)

Art. 25. 1. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio, nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji banku krajowego w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie odpowiednio 10%, 20%, jednej trzeciej, 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze ich nabycia albo objęcia. Podmiot, który zamierza, bezpośrednio lub pośrednio, stać się podmiotem dominującym banku krajowego w sposób inny niż przez nabycie albo

objęcie akcji lub praw z akcji banku krajowego w liczbie zapewniającej większość ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu, obowiązany jest każdorazowo zawiadomić o tym zamiarze Komisję Nadzoru Finansowego.

1a. Bank, którego akcje zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym, przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego informację o akcjonariuszach posiadających akcje lub prawa z akcji w wysokości, o której mowa w ust. 1, zawierającą imiona i nazwiska albo nazwy tych akcjonariuszy oraz liczbę akcji lub praw z akcji, co najmniej raz na 12 miesięcy.

2. Za pośrednio stającego się podmiotem dominującym banku krajowego albo pośrednio nabywającego lub obejmującego akcje lub prawa z akcji banku krajowego uważa się podmiot dominujący w stosunku do podmiotu, który bezpośrednio staje się podmiotem dominującym banku krajowego albo nabywa lub obejmuje akcje lub prawa z akcji banku krajowego bezpośrednio, jak również podmiot, który podejmuje działania powodujące, że stanie się on podmiotem dominującym w stosunku do podmiotu, który jest podmiotem dominującym banku krajowego albo posiada akcje lub prawa z akcji banku krajowego.

3. W przypadku gdy podmiot, który zamierza:

1) bezpośrednio nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji banku krajowego lub stać się podmiotem dominującym banku krajowego, jest podmiotem zależnym, zawiadomienie składa tylko ten podmiot łącznie z jego pierwotnym podmiotem dominującym;
2) pośrednio nabyć albo objąć akcje lub prawa z akcji banku krajowego lub stać się podmiotem dominującym banku krajowego, jest podmiotem zależnym, zawiadomienie składa tylko jego pierwotny podmiot dominujący.

4. Obowiązek zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także:

1) zastawnika i użytkownika akcji, jeżeli zgodnie z art. 340 § 1 Kodeksu spółek handlowych są oni uprawnieni do wykonywania prawa głosu z akcji;
2) podmiotu, który uzyskał prawo głosu na walnym zgromadzeniu na poziomach określonych w ust. 1 w wyniku zdarzeń innych niż objęcie lub nabycie akcji lub praw z akcji banku krajowego, w szczególności w wyniku zmiany statutu lub w następstwie wygaśnięcia uprzywilejowania lub ograniczenia akcji co do prawa głosu, a także nabycia akcji lub praw z akcji banku krajowego w liczbie zapewniającej osiągnięcie albo przekroczenie poziomów określonych w ust. 1

w ogólnej liczbie głosów na walnym zgromadzeniu lub udziału w kapitale zakładowym w wyniku dziedziczenia.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, obowiązek złożenia zawiadomienia powstaje przed przystąpieniem do wykonywania prawa głosu z akcji albo wykonywania uprawnień podmiotu dominującego wobec banku krajowego. Przepisy art. 25a–25n stosuje się odpowiednio.

6. Do podmiotów, o których mowa w ust. 4, przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

7. Przepisy ust. 1–6 i 9 stosuje się odpowiednio w przypadku, w którym dwa lub więcej podmiotów działa w porozumieniu, którego przedmiotem jest wykonywanie prawa głosu z akcji na poziomach określonych w ust. 1 lub wykonywanie uprawnień podmiotu dominującego banku krajowego.

8. W przypadku działania w porozumieniu, o którym mowa w ust. 7, zawiadomienie składają wszystkie strony porozumienia łącznie.

9. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, w przypadku gdy nabycie albo objęcie akcji banku krajowego dokonywane jest przez bank krajowy, instytucję kredytową, dom maklerski lub firmę inwestycyjną mającą siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego, w wykonaniu umowy o subemisję inwestycyjną, o której mowa w ustawie z dnia 29 lipca 2005 r. o ofercie publicznej i warunkach wprowadzania instrumentów finansowych do zorganizowanego systemu obrotu oraz o spółkach publicznych, jeżeli:

1) prawa z akcji nie są wykonywane w celu ingerencji w zarządzanie bankiem krajowym oraz
2) akcje banku krajowego zostaną zbyte w ciągu roku od dnia ich nabycia albo objęcia.

Art. 25a. 1. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, przekazuje wraz z zawiadomieniem informację o posiadanych bezpośrednio lub pośrednio akcjach lub prawach z akcji banku krajowego, o którym mowa w art. 25 ust. 1, jak również o podmiotach dominujących tego podmiotu i zawartych przez ten podmiot porozumieniach oraz o pozostawaniu przez ten podmiot w stanach faktycznych lub prawnych pozwalających innym podmiotom na wykonywanie praw z akcji banku krajowego lub wykonywanie uprawnień podmiotu dominującego banku krajowego.

2. Podmiot, o którym mowa w ust. 1, wskazuje w zawiadomieniu sposób realizacji zamiaru, którego dotyczy zawiadomienie oraz przedkłada dowody wskazujące na istnienie zamiaru objętego zawiadomieniem, w szczególności stosowną umowę lub porozumienie, a w przypadku gdy zamiar ma zostać zrealizowany na rynku regulowanym – stosowne oświadczenie w tym zakresie.

3. W przypadku gdy podmiot składający zawiadomienie jest:

1) zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, instytucją kredytową, firmą inwestycyjną, spółką zarządzającą lub zarządzającym z UE, którzy uzyskali zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego, lub
2) podmiotem dominującym lub podmiotem pozostającym w podobnym stosunku do zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej, spółki zarządzającej lub zarządzającego z UE, którzy uzyskali zezwolenie na wykonywanie działalności na terytorium państwa członkowskiego

– zawiadomienie zawiera odpowiednią informację w tym zakresie, wskazującą w szczególności nazwę i siedzibę zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej, spółki zarządzającej lub zarządzającego z UE, o których mowa w pkt 2; jeżeli nie zachodzą okoliczności wymienione w pkt 1 i 2, zawiadomienie zawiera stosowne oświadczenie w tym zakresie.

Art. 25b. 1. Podmiot, składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, przedstawia wraz z zawiadomieniem informacje dotyczące:

1) identyfikacji podmiotu składającego zawiadomienie, osób zarządzających jego działalnością oraz osób przewidzianych do objęcia funkcji członków zarządu banku krajowego – o ile podmiot składający zawiadomienie planuje zmiany w tym zakresie;
2) identyfikacji banku krajowego, o którym mowa w art. 25 ust. 1;
3) działalności zawodowej, gospodarczej lub statutowej podmiotu składającego zawiadomienie i osób, o których mowa w pkt 1, a w szczególności przedmiotu tej działalności, zakresu i miejsca jej prowadzenia oraz dotychczasowego jej przebiegu, a także wykształcenia posiadanego przez podmiot składający zawiadomienie, będący osobą fizyczną, i osób, o których mowa w pkt 1;

4) grupy, do której należy podmiot składający zawiadomienie, a w szczególności jej struktury, należących do niej podmiotów, prawnych i faktycznych powiązań kapitałowych, finansowych i osobowych z innymi podmiotami;
5) sytuacji ekonomiczno-finansowej podmiotu składającego zawiadomienie;
6) skazania za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe, postępowań warunkowo umorzonych oraz zakończonych ukaraniem postępowań dyscyplinarnych, jak również innych zakończonych postępowań administracyjnych i cywilnych, dotyczących podmiotu składającego zawiadomienie lub osób, o których mowa w pkt 1, mogących mieć wpływ na ocenę podmiotu składającego zawiadomienie w świetle kryteriów określonych w art. 25h ust. 2;
7) toczących się postępowań karnych o przestępstwo umyślne – z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego – lub postępowań w sprawie o przestępstwo skarbowe, jak również innych toczących się postępowań administracyjnych, dyscyplinarnych i cywilnych, mogących mieć wpływ na ocenę podmiotu składającego zawiadomienie w świetle kryteriów określonych w art. 25h ust. 2, a prowadzonych przeciwko podmiotowi składającemu zawiadomienie lub osobom, o których mowa w pkt 1, lub postępowań związanych z działalnością tego podmiotu lub tych osób;
8) działań zmierzających do nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji w liczbie zapewniającej osiągnięcie lub przekroczenie poziomów określonych w art. 25 ust. 1 albo stania się podmiotem dominującym banku krajowego, a w szczególności docelowego udziału w ogólnej liczbie głosów na walnym zgromadzeniu banku krajowego, związanych z tym udziałem uprawnień, sposobu i źródeł finansowania nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji, zawartych w związku z tymi działaniami umów oraz działania w porozumieniu z innymi podmiotami;
9) zamiarów podmiotu składającego zawiadomienie w odniesieniu do przyszłej działalności banku krajowego, w szczególności w zakresie planów marketingowych, operacyjnych, finansowych oraz dotyczących organizacji i zarządzania, z uwzględnieniem zobowiązań, o których mowa w art. 25h ust. 3.

2. Informacje w zakresie kwalifikacji i doświadczenia zawodowego, a także informacje w zakresie określonym w ust. 1 pkt 6 i 7, nie są wymagane w odniesieniu do podmiotu składającego zawiadomienie i osób zarządzających jego działalnością, jeżeli podmiot składający zawiadomienie jest bankiem krajowym, instytucją

kredytową, zakładem ubezpieczeń, zakładem reasekuracji, domem maklerskim, firmą inwestycyjną, spółką zarządzającą lub zarządzającym z UE, którzy uzyskali zezwolenie na wykonywanie działalności w państwie członkowskim, o ile okoliczność ta zostanie wykazana w zawiadomieniu.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, dokumenty, które należy załączyć do zawiadomienia w celu przedstawienia informacji określonych w ust. 1, mając na względzie zapewnienie proporcjonalności wymaganych informacji w zależności od zamierzonego wpływu podmiotu składającego zawiadomienie na zarządzanie bankiem krajowym.

Art. 25c. 1. Zawiadomienie i załączane dokumenty powinny być sporządzone w języku polskim lub przetłumaczone na język polski. Tłumaczenie powinno być sporządzone przez tłumacza przysięgłego lub właściwego konsula Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Dokumenty urzędowe przed tłumaczeniem powinny być zalegalizowane przez konsula Rzeczypospolitej Polskiej. Obowiązku legalizacji nie stosuje się, jeżeli umowa międzynarodowa, której Rzeczpospolita Polska jest stroną, stanowi inaczej.

Art. 25d. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności gdy prawo kraju właściwego nie przewiduje sporządzania wymaganych dokumentów podmiot składający zawiadomienie lub osoba, której sprawa dotyczy, może, w miejsce tych dokumentów, złożyć stosowne oświadczenie, zawierające wymagane informacje.

Art. 25e. 1. Podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, mający miejsce zamieszkania lub siedzibę poza granicami Rzeczypospolitej Polskiej, obowiązany jest ustanowić na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej pełnomocnika do doręczeń w toku postępowania w przedmiocie zawiadomienia.

2. W razie niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, pisma w toku postępowania pozostawia się w aktach sprawy ze skutkiem doręczenia, z wyłączeniem decyzji kończącej postępowanie w przedmiocie zawiadomienia. O skutku, o którym mowa w zdaniu poprzedzającym, Komisja Nadzoru Finansowego informuje pisemnie podmiot składający zawiadomienie.

Art. 25f. W przypadku gdy podmiot składający zawiadomienie, o którym mowa w art. 25 ust. 1, jest podmiotem, o którym mowa w art. 25a ust. 3 pkt 1 lub 2, Komisja Nadzoru Finansowego występuje na piśmie do właściwych władz nadzorczych

o przekazanie informacji w zakresie określonym w art. 25h ust. 2, w celu ustalenia, czy zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 25h ust. 1 pkt 3.

Art. 25g. 1. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po otrzymaniu zawiadomienia, nie później jednak niż w terminie 2 dni roboczych, potwierdza w formie pisemnej jego otrzymanie.

2. W przypadku stwierdzenia braków w zawiadomieniu lub gdy nie zostały załączone do niego wymagane informacje lub dokumenty, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa podmiot składający zawiadomienie do uzupełnienia tych braków w wyznaczonym terminie.

3. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie po otrzymaniu informacji lub dokumentów stanowiących uzupełnienie zawiadomienia, nie później jednak niż w terminie 2 dni roboczych, potwierdza w formie pisemnej ich otrzymanie.

4. Komisja Nadzoru Finansowego, wraz z potwierdzeniem otrzymania zawiadomienia i wszystkich wymaganych informacji i dokumentów, informuje podmiot składający zawiadomienie o dacie upływu terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu, o której mowa w art. 25h ust. 1.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może, przed upływem 50. dnia roboczego terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu, pisemnie wezwać podmiot składający zawiadomienie do przekazania dodatkowych niezbędnych informacji lub dokumentów w terminie 20 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, a w przypadku gdy:

1) miejsce zamieszkania lub siedziba podmiotu składającego zawiadomienie znajduje się w państwie niebędącym państwem członkowskim lub nadzór nad nim sprawują władze nadzorcze państwa niebędącego państwem członkowskim lub
2) podmiot składający zawiadomienie nie jest podmiotem podlegającym nadzorowi ubezpieczeniowemu, nadzorowi nad rynkiem kapitałowym lub nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez władze nadzorcze państwa członkowskiego

– w wyznaczonym terminie, nie krótszym niż 20 i nie dłuższym niż 30 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wskazując zakres żądanych informacji lub dokumentów.

6. W przypadku wezwania, o którym mowa w ust. 5, następuje zawieszenie biegu terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu, od dnia wysłania

wezwania do dnia otrzymania informacji lub dokumentów, nie dłużej jednak niż do upływu terminu na przekazanie informacji lub dokumentów.

7. Komisja Nadzoru Finansowego w formie pisemnej potwierdza otrzymanie informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 5, w terminie nie dłuższym niż 2 dni robocze od dnia ich otrzymania.

8. W przypadku kolejnych wezwań Komisji Nadzoru Finansowego do przekazania dodatkowych informacji lub dokumentów nie stosuje się terminów przekazania informacji lub dokumentów, o których mowa w ust. 5. Wezwania te nie powodują zawieszenia biegu terminu na doręczenie decyzji w przedmiocie sprzeciwu.

Art. 25h. 1. Komisja Nadzoru Finansowego zgłasza, w drodze decyzji, sprzeciw co do nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji lub co do stania się podmiotem dominującym banku krajowego, jeżeli:

1) podmiot składający zawiadomienie nie uzupełnił w wyznaczonym terminie braków w zawiadomieniu lub załączanych do zawiadomienia dokumentów i informacji;
2) podmiot składający zawiadomienie nie przekazał w terminie dodatkowych informacji lub dokumentów żądanych przez Komisję Nadzoru Finansowego;
3) uzasadnione jest to potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem krajowym, z uwagi na możliwy wpływ podmiotu składającego zawiadomienie na bank krajowy lub z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu składającego zawiadomienie.

2. W ramach oceny istnienia przesłanki, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja Nadzoru Finansowego bada, czy podmiot składający zawiadomienie wykazał, że:

1) daje rękojmię wykonywania swoich praw i obowiązków w sposób należycie zabezpieczający interesy klientów banku krajowego oraz zapewniający bezpieczeństwo środków gromadzonych w banku krajowym;
2) osoby przewidziane do objęcia w banku stanowisk członków rady nadzorczej i zarządu spełniają wymogi określone w art. 22aa;
3) jest w dobrej kondycji finansowej, w szczególności w odniesieniu do aktualnego zakresu prowadzonej działalności, jak również wpływu realizacji planów inwestycyjnych na przyszłą sytuację finansową podmiotu składającego zawiadomienie i przyszłą sytuację finansową banku krajowego;

4) zapewni przestrzeganie przez bank krajowy wymogów ostrożnościowych wynikających z przepisów prawa, w tym wymogów w zakresie funduszy własnych, norm płynności, kontroli wewnętrznej, zarządzania ryzykiem, a w szczególności to, że struktura grupy, której bank stanie się częścią, będzie umożliwiać sprawowanie efektywnego nadzoru oraz skuteczną wymianę informacji pomiędzy właściwymi władzami nadzorczymi i ustalenie zakresów właściwości tych władz;

5) środki finansowe związane z nabyciem albo objęciem akcji lub praw z akcji lub podjęciem innych działań zmierzających do stania się podmiotem dominującym, powodujących, że bank krajowy stanie się podmiotem zależnym, nie pochodzą z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł oraz nie mają związku z finansowaniem terroryzmu ani w związku z zamierzonym nabyciem albo objęciem akcji lub praw z akcji lub podjęciem innych działań zmierzających do stania się podmiotem dominującym nie zachodzi zwiększone ryzyko popełnienia przestępstwa, a także wystąpienia innych działań, związanych z wprowadzaniem do obrotu środków finansowych pochodzących z nielegalnych lub nieujawnionych źródeł lub finansowaniem terroryzmu.

3. Dokonując oceny, o której mowa w ust. 1 pkt 3, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia w szczególności złożone w związku z postępowaniem zobowiązania podmiotu dotyczące banku krajowego lub ostrożnego i stabilnego nim zarządzania.

4. Komisja Nadzoru Finansowego może, w terminie określonym w art. 25i ust. 1, wydać decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu, jeżeli stwierdzi, że nie zachodzą okoliczności wskazane w ust. 1.

5. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 4, Komisja Nadzoru Finansowego może ustalić termin nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji albo uzyskania uprawnień podmiotu dominującego banku krajowego.

6. Termin, o którym mowa w ust. 5, może być wydłużony z urzędu lub na wniosek podmiotu składającego zawiadomienie.

Art. 25i. 1. Komisja Nadzoru Finansowego doręcza decyzję w przedmiocie sprzeciwu, o którym mowa w art. 25h ust. 1, w terminie 60 dni roboczych od dnia otrzymania zawiadomienia i wszystkich wymaganych informacji i dokumentów, nie później niż w terminie 2 dni roboczych od dnia jej wydania.

2. Terminy przewidziane dla doręczenia decyzji kończącej postępowanie w przedmiocie sprzeciwu uważa się za zachowane, jeżeli przed ich upływem decyzja została nadana w placówce pocztowej operatora wyznaczonego w rozumieniu ustawy z dnia 23 listopada 2012 r. – Prawo pocztowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 1481 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650, 1118 i 1629).

Art. 25j. Podmiot składający zawiadomienie może zrealizować zamiar objęty zawiadomieniem, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie doręczy decyzji w przedmiocie sprzeciwu w terminie 60 dni roboczych, o którym mowa w art. 25i ust. 1, albo jeżeli przed upływem tego terminu Komisja Nadzoru Finansowego wyda decyzję o stwierdzeniu braku podstaw do zgłoszenia sprzeciwu.

Art. 25k. W przypadku uchylenia przez sąd administracyjny decyzji w przedmiocie sprzeciwu termin, o którym mowa w art. 25i ust. 1, biegnie od dnia, w którym Komisji Nadzoru Finansowego doręczono prawomocny wyrok sądu administracyjnego.

Art. 25l. 1. W przypadku nabycia albo objęcia akcji lub praw z akcji:

1) z naruszeniem przepisu art. 25 ust. 1 albo
2) pomimo zgłoszenia przez Komisję Nadzoru Finansowego sprzeciwu, o którym mowa w art. 25h ust. 1, albo
3) przed upływem terminu uprawniającego Komisję Nadzoru Finansowego do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 25h ust. 1, albo
4) po wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego terminie na nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji, o którym mowa w art. 25h ust. 5

– z akcji tych nie może być wykonywane prawo głosu, z zastrzeżeniem art. 25m.

2. W przypadku wykonywania uprawnień podmiotu dominującego banku krajowego:

1) z naruszeniem przepisu art. 25 ust. 1 albo
2) w przypadku zgłoszenia przez Komisję Nadzoru Finansowego sprzeciwu, o którym mowa w art. 25h ust. 1, albo
3) przed upływem terminu uprawniającego Komisję Nadzoru Finansowego do zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 25h ust. 1, albo
4) uzyskanych po upływie terminu, o którym mowa w art. 25h ust. 5

– członkowie zarządu banku krajowego powołani przez podmiot dominujący lub będący członkami zarządu, prokurentami lub osobami pełniącymi kierownicze funkcje

w podmiocie dominującym nie mogą uczestniczyć w czynnościach z zakresu reprezentacji banku krajowego; w przypadku gdy nie można ustalić, którzy członkowie zarządu zostali powołani przez podmiot dominujący, powołanie zarządu jest bezskuteczne od dnia uzyskania przez ten podmiot uprawnień podmiotu dominującego banku krajowego, z zastrzeżeniem art. 25m.

3. Uchwały walnego zgromadzenia banku krajowego podjęte z naruszeniem przepisu ust. 1 są nieważne, chyba że spełniają wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. W przypadkach, o których mowa w ust. 1, prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały walnego zgromadzenia przysługuje również Komisji Nadzoru Finansowego. Przepis art. 425 Kodeksu spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

4. Czynności z zakresu reprezentacji banku krajowego podejmowane z udziałem członków zarządu z naruszeniem przepisu ust. 2 są nieważne. Przepis art. 58 § 3 Kodeksu cywilnego stosuje się odpowiednio.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 lub 2, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji banku krajowego w wyznaczonym terminie.

6. Jeżeli akcje zostaną nabyte lub objęte z naruszeniem przepisu ust. 1 albo nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 5, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na akcjonariusza banku krajowego będącego osobą fizyczną karę pieniężną do wysokości 20 000 000 zł, a na akcjonariusza będącego osobą prawną karę pieniężną do wysokości 10% przychodu wykazanego w ostatnim zatwierdzonym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę finansową w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej akcjonariusza. W przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej przez akcjonariusza albo straty, której akcjonariusz uniknął w wyniku naruszenia, karę pieniężną można ustalić w wysokości do dwukrotności korzyści albo straty. Komisja Nadzoru Finansowego może także ustanowić w banku krajowym zarząd komisaryczny albo uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku. Przepisy art. 145, art. 147 ust. 3 i art. 153–156 stosuje się odpowiednio.

7. Komisja Nadzoru Finansowego, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 6, uwzględnia w szczególności zakres i wagę naruszenia, uprzednie naruszenia przepisów ustawy przez akcjonariusza oraz jego sytuację finansową.

8. W przypadku gdy akcjonariusz jest podmiotem zależnym, za przychód, o którym mowa w ust. 6, przyjmuje się przychód za poprzedni rok obrotowy wynikający ze skonsolidowanego sprawozdania finansowego podmiotu dominującego na najwyższym poziomie konsolidacji.

Art. 25m. W przypadku gdy wymagają tego interesy klientów banku krajowego, a wnioskodawca wykaże, że nie zachodzi przesłanka, o której mowa w art. 25h ust. 1 pkt 3, Komisja Nadzoru Finansowego może, w szczególnie uzasadnionych przypadkach, w drodze decyzji, wydanej na wniosek akcjonariusza lub podmiotu dominującego banku krajowego, uchylić zakazy, o których mowa w art. 25l ust. 1 lub 2. Do wniosku wnioskodawca dołącza informacje, o których mowa w art. 25b ust. 1.

Art. 25n. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem krajowym, z uwagi na ocenę sytuacji finansowej podmiotu, w tym założyciela banku krajowego, który uzyskał bezpośrednio lub pośrednio prawo wykonywania głosu na walnym zgromadzeniu na poziomach określonych w art. 25 ust. 1 albo stał się bezpośrednio lub pośrednio podmiotem dominującym banku krajowego, lub z uwagi na możliwy wpływ tego podmiotu na bank, a w szczególności w przypadku stwierdzenia, że podmiot ten nie dochowuje zobowiązań, o których mowa w art. 25h ust. 3, lub zobowiązań, o których mowa w art. 30 ust. 1b, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, zakazać wykonywania prawa głosu z akcji banku krajowego posiadanych przez ten podmiot lub wykonywania uprawnień podmiotu dominującego przysługujących temu podmiotowi. Dokonując oceny, czy zachodzi przesłanka do wydania tego zakazu, przepisy art. 25h ust. 2 i 3 oraz art. 30 ust. 1b stosuje się odpowiednio.

2. Uchwała walnego zgromadzenia banku krajowego jest nieważna, jeżeli przy jej podejmowaniu wykonano prawo głosu z akcji, w stosunku do których Komisja Nadzoru Finansowego wydała decyzję, o której mowa w ust. 1, chyba że uchwała spełnia wymogi kworum oraz większości głosów oddanych bez uwzględnienia głosów nieważnych. Prawo wytoczenia powództwa o stwierdzenie nieważności uchwały przysługuje również Komisji Nadzoru Finansowego. Przepis art. 425 Kodeksu spółek handlowych stosuje się odpowiednio.

3. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego wydała na podstawie ust. 1 decyzję w przedmiocie zakazu wykonywania uprawnień podmiotu dominującego, przepisy art. 25l ust. 2 i 4 stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać zbycie akcji w wyznaczonym terminie.

5. Jeżeli akcje nie zostaną zbyte w terminie, o którym mowa w ust. 4, przepisy art. 25l ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

5a. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 1, lub założyciel banku krajowego nabył lub objął akcje lub prawa z akcji, o których mowa w art. 25 ust. 1, i nie dochowuje zobowiązania, o którym mowa w art. 25h ust. 3 lub art. 30 ust. 1b, Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nałożyć na ten podmiot lub założyciela banku krajowego karę pieniężną do wysokości odpowiadającej wartości tych akcji lub praw z akcji. Wartość akcji lub praw z akcji ustalana jest na dzień ich nabycia albo objęcia według wartości godziwej, o której mowa w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości.

5b. Decyzja, o której mowa w ust. 5a, jest natychmiast wykonalna.

5c. Komisja Nadzoru Finansowego może określić w decyzji, o której mowa w ust. 5a, że kara pieniężna jest płatna w miesięcznych ratach.

5d. Jeżeli podmiot, o którym mowa w art. 25 ust. 1, lub założyciel banku krajowego wypełni zobowiązanie, o którym mowa w art. 25h ust. 3 lub art. 30 ust. 1b, przed upływem terminu wskazanego w decyzji, o której mowa w ust. 5a, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję o umorzeniu kary pieniężnej, o której mowa w ust. 5a:

1) w całości albo
2) w części odpowiadającej niezapłaconym przyszłym ratom – w przypadku określonym w ust. 5c.

6. Na wniosek akcjonariusza lub podmiotu dominującego Komisja Nadzoru Finansowego uchyla decyzję wydaną na podstawie ust. 1, jeżeli ustały okoliczności uzasadniające wydanie tej decyzji.

7. Przepisy ust. 1–6 stosuje się odpowiednio w przypadku, o którym mowa w art. 25 ust. 7, do podmiotów będących stronami porozumienia, o którym mowa w tym przepisie.

Art. 25na. W przypadku zaległej kary pieniężnej, o której mowa w art. 25n ust. 5 lub 5a, Komisja Nadzoru Finansowego może nakazać bankowi, którego akcjonariuszem jest podmiot, na który została nałożona kara, przekazanie na poczet

zaległej kary wraz z odsetkami wszelkich płatności dokonywanych przez bank na rzecz tego akcjonariusza, w kwocie odpowiadającej tej karze wraz z odsetkami.

Art. 25o. Podmiot, który bezpośrednio lub pośrednio nabył albo objął akcje lub prawa z akcji banku krajowego, jeżeli stanowią one wraz z akcjami nabytymi albo objętymi wcześniej pakiet zapewniający osiągnięcie lub przekroczenie progu 5%, 10%, 20%, 25%, jednej trzeciej, 50%, 66% i 75% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu, albo stał się podmiotem dominującym banku krajowego, jest każdorazowo obowiązany niezwłocznie powiadomić o tym ten bank. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o przypadku, o którym mowa w zdaniu pierwszym, niezwłocznie po uzyskaniu takiej informacji. W przypadku gdy statut banku krajowego przewiduje uprzywilejowanie lub ograniczenie akcji co do prawa głosu, powiadomienie powinno również dotyczyć udziału w kapitale zakładowym w wysokości odpowiadającej wielkościom określonym w zdaniu pierwszym i odpowiadającej mu liczbie głosów bez przywilejów i ograniczeń. Przepisy art. 25 ust. 2–7 stosuje się odpowiednio.

Art. 25p. 1. Podmiot, który zamierza bezpośrednio lub pośrednio zbyć pakiet akcji banku krajowego:

1) uprawniający do wykonywania ponad 10% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu,
2) w wyniku zbycia którego pozostały w jego posiadaniu pakiet akcji będzie uprawniał do wykonywania mniej niż 10%, 20%, jednej trzeciej i 50% ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu

– jest obowiązany powiadomić o swoim zamiarze Komisję Nadzoru Finansowego. W przypadku gdy statut banku krajowego przewiduje uprzywilejowanie lub ograniczenie akcji co do prawa głosu, powiadomienie powinno również dotyczyć udziału w kapitale zakładowym w wysokości odpowiadającej wielkościom określonym w zdaniu pierwszym i odpowiadającej mu liczbie głosów bez przywilejów i ograniczeń. Podmiot, który stał się bezpośrednio lub pośrednio podmiotem dominującym banku krajowego w sposób inny niż przez nabycie albo objęcie akcji lub praw z akcji banku krajowego w liczbie zapewniającej większość ogólnej liczby głosów na walnym zgromadzeniu, jest obowiązany każdorazowo zawiadomić Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze podjęcia działań

zmierzających do utraty statusu podmiotu dominującego. Przepisy art. 25 ust. 2–7 stosuje się odpowiednio.

2. Bank zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o każdym przypadku zbycia akcji lub utraty statusu podmiotu dominującego, o których mowa w ust. 1, niezwłocznie po uzyskaniu takich informacji.

3. W przypadku naruszenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, przepisy art. 25l ust. 6 i 7 stosuje się odpowiednio.

Art. 25r. Obowiązki, o których mowa w art. 25o i art. 25p ust. 1, stosuje się odpowiednio w przypadku nabycia i zbycia obligacji zamiennych na akcje banku krajowego, kwitów depozytowych, jak również innych papierów wartościowych, z których wynika prawo lub obowiązek nabycia akcji banku krajowego.

Art. 25s. Przepisy art. 25–25r stosuje się odpowiednio do banków spółdzielczych będących spółdzielniami osób prawnych, których statut przewiduje, inną niż określona w art. 36 § 3 zdanie pierwsze ustawy – Prawo spółdzielcze, zasadę ustalania liczby głosów przysługujących członkom.

Art. 26. (uchylony)

Art. 26a. (uchylony)

Art. 26b. (uchylony)

Art. 26c. (uchylony)

Art. 27. 1. Nabycie lub posiadanie akcji przez podmiot zależny uważa się za nabycie lub posiadanie akcji przez podmiot dominujący.

2. Przepisy niniejszej ustawy nie naruszają przepisów rozdziału 9 ustawy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8.

Art. 28. 1. Akcje banków, z wyłączeniem akcji zdematerializowanych zgodnie z przepisami ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, są akcjami imiennymi. W okresie roku, licząc od daty wpisania banku do rejestru przedsiębiorców, zbycie akcji imiennych przez akcjonariuszy wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

2. W razie wykluczenia akcji banku z obrotu na rynku regulowanym lub zniesienia dematerializacji akcji banku zgodnie z przepisami, o których mowa w ust. 1, akcje na okaziciela podlegają zamianie na akcje imienne.

3. Do akcji banku krajowego objętych przez założyciela w przypadku, o którym mowa w art. 42a, nie stosuje się przepisów art. 336 § 1 i 2 Kodeksu spółek handlowych.

Art. 29. (uchylony)

D. Postępowanie przy tworzeniu banków

Art. 30. 1. Utworzenie banku może nastąpić, jeżeli:

1) zostało zapewnione wyposażenie banku w:
   a) fundusze własne, których wielkość powinna być dostosowana do rodzaju czynności bankowych przewidzianych do wykonywania i rozmiaru zamierzonej działalności,
   b) pomieszczenia posiadające odpowiednie urządzenia techniczne, należycie zabezpieczające przechowywane w banku wartości, z uwzględnieniem zakresu i rodzaju prowadzonej działalności bankowej;
2) założyciele dają rękojmię ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem, osoby przewidziane do objęcia w banku stanowisk członków rady nadzorczej oraz zarządu spełniają wymogi określone w art. 22aa, a członkowie zarządu, o których mowa w art. 22a ust. 3 i 4, posiadają udowodnioną znajomość języka polskiego;
3) (uchylony)
4) przedstawiony przez założycieli plan działalności banku na okres co najmniej trzyletni wskazuje, że działalność ta będzie bezpieczna dla środków pieniężnych gromadzonych w banku.

1a. Komisja Nadzoru Finansowego odstąpi, w drodze decyzji wydanej na wniosek założycieli, od wymogu udowodnionej znajomości języka polskiego, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli nie jest to niezbędne ze względów nadzoru ostrożnościowego, biorąc w szczególności pod uwagę poziom dopuszczalnego ryzyka lub zakres działalności banku.

1b. Dokonując w postępowaniu w sprawie zezwolenia na utworzenie banku oceny spełniania przez założycieli wymogu w zakresie rękojmi, o której mowa w ust. 1 pkt 2, Komisja Nadzoru Finansowego w szczególności uwzględnia kryteria określone w art. 25h ust. 2 oraz złożone w związku z postępowaniem zobowiązania założycieli dotyczące tworzonego banku lub ostrożnego i stabilnego nim zarządzania.

2. Część kapitału założycielskiego może być wniesiona w formie wkładów niepieniężnych w postaci wyposażenia i nieruchomości, jeśli będą one bezpośrednio przydatne w prowadzeniu działalności bankowej, z tym że kapitał założycielski wnoszony w formie pieniężnej nie może być niższy od kwoty określonej w art. 32 ust. 1, a wartość wnoszonych wkładów niepieniężnych nie może przekraczać 15% kapitału założycielskiego.

3. (uchylony)

4. Komisja Nadzoru Finansowego może w szczególnie uzasadnionych przypadkach wyrazić zgodę na przekroczenie limitu, o którym mowa w ust. 2.

5. Kapitał założycielski banku nie może pochodzić z pożyczki lub kredytu, lub źródeł nieudokumentowanych.

Art. 30a. Bank w formie spółki akcyjnej i bank spółdzielczy mogą być utworzone po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 31. 1. Wniosek do Komisji Nadzoru Finansowego o wydanie zezwolenia na utworzenie banku powinien zawierać:

1) określenie nazwy i siedziby banku;
2) określenie czynności bankowych, do których wykonywania bank ma być upoważniony, oraz dane o przedmiocie i zakresie zamierzonej działalności, w tym określenie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy;
3) dane dotyczące:
   a) założycieli i osób przewidzianych do objęcia w banku stanowisk członków zarządu oraz rady nadzorczej,
   b) kapitału założycielskiego.

2. Do wniosku załącza się:

1) projekt statutu banku;
2) program działalności i plan finansowy banku na okres co najmniej trzyletni;
3) dokumenty dotyczące założycieli i ich sytuacji finansowej, w tym oświadczenia składane przez nich w tym zakresie;

3a) (uchylony)

4) opinię właściwych władz nadzorczych kraju siedziby wnioskodawcy, jeżeli założycielem jest bank zagraniczny.

3. Projekt statutu, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, powinien określać w szczególności:

1) firmę, która powinna zawierać wyodrębniony wyraz „bank” i odróżniać się od nazw innych banków oraz wskazywać, czy jest to bank państwowy, bank w formie spółki akcyjnej czy bank spółdzielczy;
2) siedzibę, przedmiot działania i zakres działalności banku z uwzględnieniem czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy;
3) organy i ich kompetencje, ze szczególnym uwzględnieniem kompetencji członków zarządu, o których mowa w art. 22b ust. 1, oraz zasady podejmowania decyzji, podstawową strukturę organizacyjną banku, zasady składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych, tryb wydawania regulacji wewnętrznych oraz tryb podejmowania decyzji o zaciągnięciu zobowiązań lub rozporządzeniu aktywami, których łączna wartość w stosunku do jednego podmiotu przekracza 5% funduszy własnych;
4) zasady funkcjonowania systemu zarządzania, w tym systemu kontroli wewnętrznej;
5) fundusze własne oraz zasady gospodarki finansowej.

4. Jeżeli z wnioskiem o wydanie zezwolenia na utworzenie banku występuje więcej niż 10 założycieli, są oni obowiązani ustanowić 1–3 pełnomocników, którzy będą ich reprezentować wobec Komisji Nadzoru Finansowego w okresie poprzedzającym wydanie zezwolenia na utworzenie banku. Pełnomocnictwo powinno być sporządzone w formie aktu notarialnego.

Art. 31a. Oświadczenia, o których mowa w art. 22b ust. 2 i art. 31 ust. 2 pkt 3, są składane pod rygorem odpowiedzialności karnej. Składający oświadczenie jest obowiązany do zawarcia w nim klauzuli następującej treści: „Jestem świadomy odpowiedzialności karnej za złożenie fałszywego oświadczenia”. Klauzula ta zastępuje pouczenie organu o odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań.

Art. 31b. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1) szczegółowy zakres informacji, o których mowa w art. 22a ust. 2,

2) dokumenty, które należy załączyć do wniosku, o którym mowa w art. 22b ust. 1, w celu przedstawienia informacji określonych w art. 22b ust. 2,

3) wykaz dokumentów, o których mowa w art. 31 ust. 2 pkt 3

– kierując się potrzebą zapewnienia Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do danych niezbędnych do prawidłowego sprawowania nadzoru, w tym oceny spełniania wymogów ustawowych przez założycieli i członków organów banku, a także badania sytuacji finansowej założycieli.

Art. 32. 1. Wnoszony przez założycieli banku kapitał założycielski, z zastrzeżeniem ust. 2, nie może być niższy od równowartości w złotych 5 000 000 euro przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia na utworzenie banku.

2. W przypadku banków spółdzielczych, których założyciele wyrazili zamiar zawarcia umowy zrzeszenia, na podstawie ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, kapitał założycielski nie może być niższy od równowartości w złotych 1 000 000 euro przeliczonej według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w dniu wydania zezwolenia na utworzenie banku.

3. Kapitał założycielski banku wnoszony w formie pieniężnej musi być wpłacony przez założycieli w walucie polskiej na rachunek bankowy w banku krajowym, otwarty w celu dokonania wpłat na kapitał założycielski banku.

4. Pokrycie pełnej kwoty kapitału założycielskiego banku w formie spółki akcyjnej oraz banku spółdzielczego powinno być dokonane przed wpisaniem banku do właściwego rejestru.

5. Wpłata kapitału założycielskiego banku państwowego, jak również wydzielenie z majątku Skarbu Państwa innych środków na pokrycie kapitału założycielskiego powinno nastąpić przed złożeniem przez bank państwowy do Komisji Nadzoru Finansowego wniosku o zezwolenie na rozpoczęcie działalności.

Art. 33. 1. Komisja Nadzoru Finansowego:

1) wzywa założycieli do uzupełnienia wniosku, jeżeli nie odpowiada on wymaganiom określonym w art. 31, oraz może zażądać uzupełniających danych lub dokumentów dotyczących w szczególności założycieli i osób przewidzianych do objęcia w banku stanowisk członków zarządu, w tym

informacji o ich sytuacji majątkowej i rodzinnej, jeżeli informacje te są niezbędne do podjęcia decyzji o wydaniu zezwolenia na utworzenie banku;

2) w terminie nieprzekraczającym 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia – wydaje decyzję w przedmiocie zezwolenia na utworzenie banku.

2. Komisja Nadzoru Finansowego w uzasadnionych przypadkach może przedłużyć do 6 miesięcy termin wydania decyzji, o której mowa w ust. 1 pkt 2, informując o tym założycieli przed upływem terminu 3 miesięcy od daty otrzymania wniosku lub jego uzupełnienia.

Art. 34. 1. W zezwoleniu na utworzenie banku Komisja Nadzoru Finansowego określa: firmę banku, jego siedzibę, nazwy (nazwiska) założycieli i obejmowane przez nich akcje, wysokość kapitału założycielskiego, działalność, do wykonywania której bank jest upoważniony, oraz warunki, po spełnieniu których Komisja Nadzoru Finansowego zezwoli na rozpoczęcie przez bank działalności, a także zatwierdza projekt statutu banku oraz skład pierwszego zarządu banku.

2. Zmiana statutu banku wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

2a. Zezwolenie na zmianę statutu może określać termin, do którego powinna być podjęta uchwała. W przypadku niepodjęcia uchwały we wskazanym terminie decyzja wygasa. Przepisu art. 162 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

3. Do wniosku o wydanie zezwolenia na zmianę statutu banku przepisy art. 33 oraz art. 36 ust. 2a stosuje się odpowiednio.

Art. 35. Komisja Nadzoru Finansowego może być uczestnikiem w postępowaniu rejestrowym dotyczącym banku.

Art. 36. 1. Bank może rozpocząć działalność po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Z wnioskiem o wydanie zezwolenia na rozpoczęcie przez bank działalności występuje zarząd banku.

2a. Do wniosku załącza się:

1) dokumenty, o których mowa w art. 6 lit. c, f, h oraz i rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2017/1943 z dnia 14 lipca 2016 r. uzupełniającego dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/65/UE w odniesieniu do regulacyjnych standardów technicznych dotyczących informacji i wymogów w zakresie udzielania zezwoleń firmom inwestycyjnym (Dz. Urz. UE L 276

z 26.10.2017, str. 4), odpowiadające zakresowi czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy;

2) procedury oraz opis rozwiązań i systemów, o których mowa w art. 16 ust. 2 rozporządzenia 596/2014, w zakresie czynności, o których mowa w art. 69 ust. 2 pkt 1–7 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, które bank zamierza wykonywać zgodnie z art. 70 ust. 2 tej ustawy.

3. Zezwolenie na rozpoczęcie przez bank działalności wydaje się po stwierdzeniu, że bank:

1) jest należycie przygotowany organizacyjnie do rozpoczęcia działalności;
2) zgromadził w całości kapitał założycielski;
3) dysponuje odpowiednimi warunkami do przechowywania środków pieniężnych i innych wartości, z uwzględnieniem zakresu i rodzaju prowadzonej działalności bankowej;
4) spełnia inne warunki określone w decyzji o wydaniu zezwolenia na utworzenie banku.

3a. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o udzieleniu zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, dołączając informację o jego treści.

4. Bank powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny o uzyskaniu wpisu do Krajowego Rejestru Sądowego.

Art. 37. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wydania zezwolenia na utworzenie banku lub na zmianę jego statutu, jeżeli nie zostały spełnione wymagania obowiązujące przy tworzeniu banków lub zamierzona działalność banku naruszałaby przepisy prawa, interesy klientów albo nie gwarantowałaby bezpieczeństwa gromadzonych w banku środków lub gdy przepisy prawa obowiązujące w miejscu siedziby lub zamieszkania założyciela lub jego powiązania z innymi podmiotami mogłyby uniemożliwić skuteczne sprawowanie nadzoru nad bankiem.

Art. 38. Zezwolenia, o których mowa w art. 34 ust. 1 i w art. 36 ust. 1, tracą moc, jeżeli w terminie roku od wydania zezwolenia na utworzenie banku nie rozpoczął on działalności.

Art. 39. 1. Utworzenie za granicą banku przez bank krajowy, jak również utworzenie oddziału banku krajowego za granicą, z zastrzeżeniem art. 48a–48g, wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Wniosek o utworzenie za granicą banku powinien zawierać:

1) określenie nazwy, siedziby i formy organizacyjnej banku;
2) dane dotyczące założycieli i kapitału założycielskiego.

3. Do wniosku załącza się:

1) projekt statutu oraz uzasadnienie utworzenia banku za granicą;
2) program działalności i plan finansowy banku na okres co najmniej trzyletni;
3) informacje o przepisach prawnych obowiązujących w państwie przyjmującym w zakresie:
   a) zezwoleń na podjęcie działalności przez bank,
   b) przepisów podatkowych dotyczących działalności banków,
   c) przepisów dotyczących transferu dewiz i nadzoru bankowego.

4. Wniosek o utworzenie oddziału banku za granicą powinien zawierać uzasadnienie utworzenia oddziału banku za granicą i informacje określone w ust. 3 pkt 3 dotyczące odpowiednio oddziałów banków.

Art. 40. 1. Utworzenie oddziału banku zagranicznego w kraju następuje na podstawie zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego wydanego na wniosek zainteresowanego banku.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

1) firmę i siedzibę banku występującego z wnioskiem oraz charakterystykę jego działalności;
2) rodzaje czynności bankowych, do których wykonywania ma być upoważniony oddział banku, oraz siedzibę oddziału;
3) wielkość funduszy przydzielonych do dyspozycji oddziału;
4) dane dotyczące co najmniej 2 osób przewidzianych do objęcia w oddziale stanowisk dyrektora lub jego zastępcy;
5) w przypadku podmiotów objętych obowiązkowym systemem gwarantowania Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, warunki dostępu do systemu wyliczania, o którym mowa w art. 2 pkt 64 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji (Dz. U. z 2017 r. poz. 1937 i 2491 oraz z 2018 r.

poz. 685, 723 i 1637), przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny, w szczególności na wypadek spełnienia warunku gwarancji.

3. Do wniosku załącza się projekt regulaminu oddziału oraz zobowiązanie występującego z wnioskiem banku zagranicznego o zaspokajaniu wszelkich roszczeń, jakie mogą powstać w stosunkach między oddziałem i innymi podmiotami. Przepis art. 31 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

4. W zezwoleniu na utworzenie oddziału banku zagranicznego w kraju Komisja Nadzoru Finansowego ustala w szczególności siedzibę oddziału, rodzaj czynności bankowych, do wykonywania których oddział jest upoważniony, minimalną wysokość funduszy niezbędnych do działalności oddziału, warunki dostępu do systemu wyliczania przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz Bankowy Fundusz Gwarancyjny, w szczególności na wypadek spełnienia warunku gwarancji, a także zatwierdza projekt regulaminu oddziału. O wydaniu zezwolenia Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

5. Oddziały banków zagranicznych podlegają wpisowi do rejestru przedsiębiorców.

6. Do postępowania przy tworzeniu oddziału banku zagranicznego w kraju stosuje się odpowiednio przepisy art. 32–38, z tym że informację, o której mowa w art. 36 ust. 3a, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje również Komisji Europejskiej oraz powołanemu przez nią Europejskiemu Komitetowi Bankowemu.

7. Oddział banku zagranicznego działa na podstawie regulaminu nadanego przez bank zagraniczny.

8. Zmiany regulaminu, o którym mowa w ust. 7, wymagają zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

9. Do wniosku o wydanie zezwolenia na zmianę regulaminu przepisy art. 34 ust. 2, 2a i 3 stosuje się odpowiednio.

10. Z wnioskiem, o którym mowa w ust. 9, występuje bank zagraniczny.

Art. 40a. 1. Oddział banku zagranicznego jest obowiązany:

1) używać firmy banku zagranicznego w języku państwa jego siedziby wraz z przetłumaczonym na język polski określeniem formy prawnej banku oraz dodaniem wyrazów „oddział w Polsce”;

2) prowadzić oddzielną rachunkowość w języku polskim, zgodnie z przepisami obowiązującymi banki krajowe;
3) działać zgodnie z zatwierdzonym regulaminem;
4) przechowywać wszelkie dokumenty dotyczące jego działalności w siedzibie oddziału.

1a. Oddział banku zagranicznego, niebędący podmiotem objętym systemem gwarantowania w rozumieniu art. 2 pkt 41 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, informuje – w sposób, w jaki są podawane informacje o świadczonych usługach – osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jego usług o:

1) swojej sytuacji ekonomiczno-finansowej;
2) uczestnictwie w systemie gwarantowania i zasadach jego funkcjonowania, w tym o zakresie podmiotowym i przedmiotowym ochrony przysługującej ze strony tego systemu, wskazując w szczególności:
   a) kwotę określającą maksymalną wysokość gwarancji,
   b) rodzaje podmiotów, które mogą być uznane za uprawnione do otrzymania świadczenia pieniężnego.

1b. Oddział banku zagranicznego, o którym mowa w ust. 1a, obowiązany jest poinformować osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jego usług o braku ochrony gwarancyjnej w przypadku, gdy:

1) wierzytelność, powstająca w związku z wykonywaniem czynności bankowych, nie będzie chroniona przez system gwarantowania;
2) w związku z wykonywaniem innej czynności niż czynność bankowa, oddział banku zagranicznego wystawia dokument imienny potwierdzający jego zobowiązanie pieniężne;
3) w związku z usługami świadczonymi przez oddział banku zagranicznego, w szczególności polegającymi na pośredniczeniu w zawieraniu umów, powstają lub mogą powstać jakiekolwiek wierzytelności osoby korzystającej oraz zainteresowanej korzystaniem z jego usług wobec innego podmiotu, który nie jest objęty systemem gwarantowania.

1c. Informacje, o których mowa w ust. 1a pkt 2 i ust. 1b pkt 1 i 2, powinny być zawarte również w umowach między osobami korzystającymi oraz zainteresowanymi korzystaniem z usług a oddziałem banku zagranicznego.

1d. Informacje dotyczące trybu i warunków otrzymania świadczenia pieniężnego powinny zostać udostępnione na wniosek osoby korzystającej oraz zainteresowanej korzystaniem z usług oddziału banku zagranicznego.

1e. Wszelkie informacje udostępniane osobom korzystającym oraz zainteresowanym korzystaniem z usług oddziału banku zagranicznego, stosownie do przepisów ust. 1a–1c, powinny być podawane w sposób:

1) w jaki podawane są informacje o świadczonych usługach;
2) jednoznaczny i zrozumiały.

1f. Informacje o uczestnictwie w systemie gwarantowania nie mogą być wykorzystywane w celach reklamowych i powinny być ograniczone wyłącznie do informacji określonych w ust. 1a i 1b.

1g. Zakaz określony w ust. 1f stosuje się również do podmiotów niebędących uczestnikami systemu gwarantowania.

2. Powołanie dyrektora i jednego z zastępców dyrektora oddziału banku zagranicznego następuje za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego. Z wnioskiem o wyrażenie zgody występuje bank zagraniczny. Przepisy art. 22b stosuje się odpowiednio.

Art. 41. Do oddziałów banków zagranicznych, działających na terenie Rzeczypospolitej, stosuje się przepisy prawa polskiego.

Art. 42. 1. Banki zagraniczne i instytucje kredytowe mogą otwierać w Rzeczypospolitej Polskiej swoje przedstawicielstwa na podstawie zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego wydanego na wniosek zainteresowanego banku lub instytucji kredytowej.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

1) określenie firmy i siedziby banku lub instytucji kredytowej oraz charakterystykę działalności prowadzonej przez bank lub instytucję kredytową występującą z wnioskiem;
2) określenie siedziby przedstawicielstwa i zakresu jego działania;
3) informacje o kandydacie przewidzianym na stanowisko przedstawiciela banku lub instytucji kredytowej.

3. Do postępowania przy otwarciu przedstawicielstwa banku i instytucji kredytowej stosuje się odpowiednio przepisy art. 33, art. 37 oraz art. 38.

4. Zakres działania przedstawicielstwa banku zagranicznego i instytucji kredytowej może obejmować wyłącznie prowadzenie działalności w zakresie reklamy i promocji banku zagranicznego lub instytucji kredytowej w zakresie ustalonym w zezwoleniu.

5. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza w Biuletynie Informacji Publicznej wykaz wydanych, uchylonych i wygasłych zezwoleń, o których mowa w ust. 1.

6. Bank zagraniczny i instytucja kredytowa są obowiązane zgłaszać Komisji Nadzoru Finansowego:

1) wszelkie zmiany stanu faktycznego i prawnego w zakresie danych, o których mowa w ust. 2;
2) informacje o zaprzestaniu wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w formie przedstawicielstwa.

7. Komisja Nadzoru Finansowego uchyla zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, w przypadku gdy:

1) bank zagraniczny lub instytucja kredytowa rażąco narusza prawo polskie lub nie wykonuje obowiązku, o którym mowa w ust. 6;
2) nastąpiło otwarcie likwidacji banku zagranicznego lub instytucji kredytowej lub bank zagraniczny utracił prawo wykonywania działalności gospodarczej;
3) działalność przedstawicielstwa banku zagranicznego lub instytucji kredytowej rażąco wykracza poza zakres ustalony w zezwoleniu;
4) właściwe władze nadzorcze państwa, w którym bank zagraniczny lub instytucja kredytowa ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu, uchyliły zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej przez ten bank lub instytucję kredytową.

8. W przypadku zaprzestania przez bank zagraniczny lub instytucję kredytową wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działalności w formie przedstawicielstwa, zezwolenie, o którym mowa w ust. 1, wygasa. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, stwierdza wygaśnięcie zezwolenia.

Da. Szczególny sposób tworzenia banków krajowych przez instytucje kredytowe prowadzące działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział

Art. 42a. 1. Instytucja kredytowa, prowadząca działalność bankową na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział, może utworzyć bank krajowy w formie spółki akcyjnej przez wniesienie tytułem wkładu niepieniężnego wszystkich składników majątkowych tego oddziału, przeznaczonych do prowadzenia działalności przez ten oddział, o ile stanowią one przedsiębiorstwo lub jego zorganizowaną część. Akcje banku krajowego mogą być objęte wyłącznie przez tę instytucję kredytową.

2. Do utworzenia banku krajowego przez instytucję kredytową, o którym mowa w ust. 1, stosuje się, z zastrzeżeniem art. 42b–42e, przepisy dotyczące utworzenia banku w formie spółki akcyjnej, z wyjątkiem art. 30 ust. 2 i 4 oraz art. 36.

3. Zgoda, o której mowa w art. 313 § 1–3 Kodeksu spółek handlowych, powinna dotyczyć również przejścia wszystkich składników majątkowych oddziału na bank krajowy.

Art. 42b. Oprócz dokumentów, o których mowa w art. 31 ust. 2, do wniosku o wydanie zezwolenia na utworzenie banku krajowego przez instytucję kredytową, o którym mowa w art. 42a ust. 1, załącza się:

1) zweryfikowane przez firmę audytorską:
   a) ustalenie wartości majątku oddziału na określony dzień w miesiącu poprzedzającym złożenie wniosku o utworzenie banku krajowego, według dotychczasowych zasad rachunkowości przyjętych przez oddział, bez ujmowania w aktywach dodatkowych składników oraz dokonywania zmian w zasadach ustalania szacunków wpływających na wycenę aktywów i pasywów,
   b) oświadczenie zawierające informację o stanie księgowym oddziału sporządzoną dla celów utworzenia banku krajowego na dzień, o którym mowa w lit. a, stwierdzające, że wartość wkładu niepieniężnego odpowiada wartości bilansowej przedsiębiorstwa lub zorganizowanej części przedsiębiorstwa oddziału, wycenionych według dotychczasowych zasad rachunkowości przyjętych przez oddział instytucji kredytowej;
2) uwierzytelnioną kopię przekazywanego za pośrednictwem właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego zawiadomienia dotyczącego zamiaru

zaprzestania działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział;

3) informację o zezwoleniach, koncesjach oraz ulgach, które zostały przyznane instytucji kredytowej w związku z utworzeniem lub działalnością oddziału, wraz z uwierzytelnioną kopią zawiadomienia innego niż Komisja Nadzoru Finansowego organu, który wydał zezwolenie lub udzielił koncesji, o zamiarze utworzenia banku krajowego i możliwości zgłoszenia sprzeciwu, o którym mowa w art. 42e ust. 2 pkt 3.

Art. 42c. 1. Przed wydaniem decyzji w przedmiocie zezwolenia na utworzenie banku krajowego, o którym mowa w art. 42a ust. 1, w oddziale instytucji kredytowej przeprowadza się czynności kontrolne. Do czynności tych przepisy art. 133 ust. 2–4, art. 135 i 136 stosuje się odpowiednio.

2. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wydania zezwolenia na utworzenie banku krajowego, o którym mowa w art. 42a ust. 1, jeżeli utworzenie może spowodować poważne szkody dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów państwa.

Art. 42d. Zezwolenie na utworzenie banku, o którym mowa w art. 42a ust. 1, traci moc, jeżeli wpis banku do rejestru przedsiębiorców nie zostanie dokonany w terminie roku od dnia doręczenia zezwolenia. Komisja Nadzoru Finansowego może określić w zezwoleniu krótszy termin utraty jego mocy, nie krótszy niż 6 miesięcy, jeżeli jest to uzasadnione potrzebą ostrożnego i stabilnego prowadzenia działalności przez tworzony bank.

Art. 42e. 1. Bank krajowy utworzony przez instytucję kredytową na podstawie art. 42a ust. 1 rozpoczyna działalność z chwilą wpisania do rejestru przedsiębiorców. Wykreślenie oddziału instytucji kredytowej z rejestru przedsiębiorców jest dokonywane z urzędu w dniu wpisania banku krajowego do rejestru przedsiębiorców.

2. Z chwilą wpisania do rejestru przedsiębiorców bank krajowy, o którym mowa w ust. 1, wstępuje we wszystkie prawa i obowiązki instytucji kredytowej związane z działalnością oddziału. Na bank krajowy przechodzą zezwolenia, koncesje oraz ulgi, które zostały przyznane instytucji kredytowej na podstawie przepisów obowiązujących na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w związku z utworzeniem lub działalnością oddziału, o ile:

1) zostały ujawnione w informacji, o której mowa w art. 42b pkt 3;

2) odrębne przepisy lub decyzja o udzieleniu zezwolenia, koncesji lub ulgi nie stanowią inaczej;
3) przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego sprzeciwu nie złożył inny organ, który wydał zezwolenie lub udzielił koncesji.

3. Ujawnienie w księgach wieczystych lub innych rejestrach przejścia na bank krajowy praw ujawnionych w tych księgach lub innych rejestrach następuje na wniosek banku.

4. Środki pieniężne przekazane przez instytucję kredytową do prowadzenia działalności oddziału nie stanowią zobowiązań banku krajowego.

5. W przypadku utworzenia banku krajowego, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości dotyczące zmiany formy prawnej jednostki.

6. Spółka w organizacji, mająca stać się bankiem, o którym mowa w ust. 1, może wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego o wydanie zezwoleń, o których mowa w art. 6a ust. 1 pkt 1 lit. k i art. 6d ust. 1, jeżeli zezwolenia te staną się wymagane z chwilą wpisu banku do rejestru przedsiębiorców.

Art. 42f. (uchylony)

E. Przekształcenie banku państwowego w spółkę akcyjną

Art. 43. Bank państwowy może być przekształcony w bank w formie spółki akcyjnej.

Art. 44. Prezes Rady Ministrów, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, mając na uwadze konieczność ochrony interesów Skarbu Państwa, w drodze rozporządzenia:

1) przekształca bank państwowy w spółkę akcyjną z udziałem Skarbu Państwa;
2) określa, w jakim zakresie majątek banku państwowego zostanie wniesiony do spółki akcyjnej na pokrycie kapitału akcyjnego, w jakim zaś nastąpi zbycie tego majątku tworzonej spółce akcyjnej z udziałem Skarbu Państwa.

Art. 45. Przekształcenie banku państwowego w spółkę akcyjną nie powoduje zmian w zakresie zawartych przez bank umów i uprawnień z tytułu decyzji administracyjnych. Przekształcenie banku następuje na podstawie bilansu sporządzonego na dzień przekształcenia. Z tym dniem bank w formie spółki akcyjnej wchodzi we wszystkie prawa i obowiązki przekształcanego banku państwowego.

Art. 46. W dniu uzyskania osobowości prawnej przez bank w formie spółki akcyjnej bank państwowy ulega likwidacji, a jego organy ulegają rozwiązaniu.

Art. 47. W zakresie nieuregulowanym w ustawie, przy przekształceniu banku państwowego w bank w formie spółki akcyjnej stosuje się określony w przepisach Kodeksu spółek handlowych tryb postępowania przy zawiązywaniu spółki akcyjnej, z wyłączeniem art. 312 i art. 336.

Art. 48. (uchylony)

Rozdział 2a

Podejmowanie i prowadzenie działalności przez banki krajowe na terytorium państwa goszczącego oraz przez instytucje kredytowe na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Art. 48a. Bank krajowy może prowadzić działalność na terytorium państwa goszczącego poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej.

Art. 48b. Bank krajowy może wykonywać na terytorium państwa goszczącego czynności wynikające z zezwolenia, o którym mowa w art. 34 ust. 1.

Art. 48c. 1. Bank krajowy, który zamierza utworzyć oddział na terytorium państwa goszczącego, zawiadamia o tym w formie pisemnej Komisję Nadzoru Finansowego.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:

1) nazwę państwa goszczącego, na terytorium którego bank zamierza utworzyć oddział;
2) nazwę oddziału;
3) adres oddziału, pod którym możliwe będzie uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności;
4) program działalności oddziału określający w szczególności czynności, jakie bank zamierza wykonywać poprzez oddział, oraz opis struktury organizacyjnej oddziału;
5) nazwiska osób przewidzianych do objęcia w oddziale stanowisk dyrektora oddziału i jego zastępcy.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać uzupełnienia zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w zakresie określonym w ust. 2 pkt 2–5.

4. W terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, lub jego uzupełnienia Komisja Nadzoru Finansowego przesyła zawiadomienie właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego wraz z informacjami o kwocie funduszy własnych i wysokości współczynnika wypłacalności banku, który zamierza utworzyć oddział. O przesłaniu zawiadomienia właściwym władzom nadzorczym Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia zainteresowany bank.

Art. 48d. 1. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia przesłania zawiadomienia, o którym mowa w art. 48c ust. 1, w przypadku gdy:

1) nie zostały spełnione wymagania określone w art. 48c ust. 2;
2) struktura organizacyjna banku lub jego sytuacja finansowa są nieadekwatne do zamierzonej działalności;
3) zamierzona działalność naruszałaby przepisy prawa;
4) zamierzona działalność mogłaby okazać się niekorzystna dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem.

2. Komisja Nadzoru Finansowego przesyła zainteresowanemu bankowi decyzję odmowną w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania zawiadomienia lub jego uzupełnienia.

3. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o każdym przypadku wydania decyzji odmownej, podając przesłanki jej wydania.

Art. 48e. O zamiarze dokonania zmiany w zakresie wskazanym w art. 48c ust. 2 pkt 2–5 bank krajowy powiadamia, w formie pisemnej, Komisję Nadzoru Finansowego i właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego, najpóźniej na miesiąc przed dokonaniem tej zmiany. Przepisy art. 48c ust. 3 i 4 oraz art. 48d stosuje się odpowiednio.

Art. 48f. 1. Bank krajowy, który zamierza prowadzić działalność transgraniczną, zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Finansowego. Zawiadomienie powinno wskazywać każdorazowo czynności wynikające z udzielonego bankowi zezwolenia, jakie bank zamierza wykonywać.

2. Komisja Nadzoru Finansowego przesyła zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, właściwym władzom nadzorczym państwa goszczącego w terminie miesiąca od dnia jego otrzymania i powiadamia o tym zainteresowany bank.

Art. 48g. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego o utracie przez bank krajowy, prowadzący działalność na jego terytorium, zezwolenia na jego utworzenie.

Art. 48h. 1. Instytucja finansowa mająca siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może wykonywać na terytorium państwa goszczącego czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 i art. 6 ust. 1 pkt 1–4, 6, 7 i 8, w zakresie określonym w akcie prawnym o jej utworzeniu, poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, pod warunkiem że:

1) jest podmiotem zależnym od co najmniej jednego banku krajowego podlegającego nadzorowi skonsolidowanemu;
2) podlega nadzorowi skonsolidowanemu;
3) faktycznie prowadzi działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
4) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, dysponują prawem do wykonywania co najmniej 90% głosów w organie stanowiącym danej instytucji finansowej;
5) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, spełniają określone w przepisach ustawy i rozporządzenia nr 575/2013 wymogi dotyczące funduszy własnych, kontroli dużych ekspozycji, limitów wielkości pakietów akcji, płynności oraz ryzyka rynkowego;
6) bank lub banki krajowe, o których mowa w pkt 1, po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego, złożą poręczenie, w którym przyjmą solidarną odpowiedzialność za zobowiązania zaciągnięte przez daną instytucję finansową.

2. Spełnienie warunków określonych w ust. 1 podlega weryfikacji przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2a. W przypadku spełnienia przez instytucję finansową warunków, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje tej instytucji finansowej zaświadczenie, że spełnia te wymogi.

3. Instytucja finansowa zawiadamia w formie pisemnej Komisję Nadzoru Finansowego o zamiarze utworzenia oddziału lub prowadzenia działalności transgranicznej na terytorium państwa goszczącego. Przepisy art. 48c ust. 2–4 i art. 48d–48f stosuje się odpowiednio, z tym że Komisja Nadzoru Finansowego:

1) powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego o kwocie funduszy własnych zależnej instytucji finansowej i o wysokości

skonsolidowanego współczynnika wypłacalności dominującego wobec niej banku lub banków, o których mowa w ust. 1 pkt 1;

1a) dołącza do zawiadomienia zaświadczenie, o którym mowa w ust. 2a;

2) odmawia przesłania zawiadomienia właściwym władzom nadzorczym także w przypadku, gdy instytucja finansowa nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 1.

4. W przypadku gdy instytucja finansowa przestanie spełniać warunki, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia o tym właściwe władze nadzorcze. Z chwilą powiadomienia działalność wykonywana przez tę instytucję na terytorium państwa goszczącego podlega ustawodawstwu państwa goszczącego.

4a. Działalność instytucji finansowej mającej siedzibę na terytorium innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego, prowadzona na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, podlega prawu polskiemu od chwili otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego od właściwego organu nadzoru tego państwa członkowskiego powiadomienia o niespełnianiu przez tę instytucję finansową warunków określonych w przepisach tego państwa, równoważnych do przewidzianych w ust. 1.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może, wobec instytucji finansowej, o której mowa w ust. 1, na wniosek właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego, zastosować środki określone w art. 138 ust. 3 pkt 1, 2 i 3a oraz w art. 141 lub zakazać działalności na obszarze państwa goszczącego.

Art. 48i. Instytucja kredytowa może prowadzić działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej.

Art. 48j. Instytucja kredytowa może wykonywać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej czynności określone w art. 5 ust. 1 i 2 oraz art. 6 ust. 1 pkt 1–4 i 6–8 w zakresie wynikającym z zezwolenia udzielonego przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego.

Art. 48k. 1. Do działalności instytucji kredytowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej stosuje się przepisy prawa polskiego, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3.

2. Do oddziałów instytucji kredytowych przepisy art. 1–7, art. 9–11, art. 40a ust. 1, art. 49–70, art. 73–78a, art. 80–95, art. 101–112, art. 112c, art. 112d, art. 124,

art. 124a, art. 133 ust. 3, art. 137, art. 138, art. 139 ust. 1 pkt 2 i 3, art. 141 i art. 171 ust. 4–7 stosuje się odpowiednio.

3. W zakresie polityki pieniężnej prowadzonej przez Narodowy Bank Polski, do dnia przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Gospodarczej i Walutowej, oddziały instytucji kredytowych mają takie same prawa i obowiązki jak banki krajowe i oddziały banków zagranicznych.

Art. 48l. 1. Oddział instytucji kredytowej może, z zastrzeżeniem ust. 2, rozpocząć działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej najwcześniej po upływie dwóch miesięcy od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego następujących informacji:

1) nazwy i adresu oddziału na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, pod którym możliwe będzie uzyskanie dokumentów dotyczących jego działalności;
2) programu działalności określającego w szczególności czynności, jakie instytucja kredytowa zamierza wykonywać, oraz opisu struktury organizacyjnej oddziału;
3) nazwisk osób przewidzianych do objęcia stanowisk dyrektora oddziału i jego zastępcy;
4) wysokości kwoty funduszy własnych instytucji kredytowej i wysokości współczynnika wypłacalności.

2. W ciągu dwóch miesięcy od dnia otrzymania informacji, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może wskazać warunki, które w interesie dobra ogólnego, w szczególności w celu ochrony dóbr konsumenta, zapewnienia bezpieczeństwa obrotu gospodarczego lub zapobieżenia naruszeniom prawa, oddział instytucji kredytowej musi spełniać przy prowadzeniu działalności na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. O zamiarze dokonania zmiany w zakresie, o którym mowa w ust. 1 pkt 1–3, instytucja kredytowa zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego najpóźniej w terminie miesiąca przed dokonaniem takiej zmiany. Zmiany mają charakter wiążący od dnia otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego stosownego zawiadomienia od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego. Przepisy ust. 2 stosuje się odpowiednio.

Art. 48ł. Instytucja kredytowa może rozpocząć działalność transgraniczną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej po otrzymaniu przez Komisję Nadzoru

Finansowego zawiadomienia od właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego, które określa rodzaje czynności, jakie instytucja zamierza wykonywać.

Art. 48m. Oddział instytucji kredytowej prowadzący działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest obowiązany do przekazywania Narodowemu Bankowi Polskiemu okresowych sprawozdań ze swej działalności w zakresie i trybie ustalonym na podstawie art. 23 ust. 3 i 4 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim (Dz. U. z 2017 r. poz. 1373).

Art. 48n. Do instytucji finansowych mających siedzibę w państwach członkowskich, które spełniają wymogi określone w art. 48h ust. 1, przepisy art. 48l i 48ł stosuje się odpowiednio.

Art. 48o. 1. Instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej informuje – w sposób, w jaki są podawane informacje o świadczonych usługach – osoby korzystające oraz zainteresowane korzystaniem z jej usług o:

1) swojej sytuacji ekonomiczno-finansowej;
2) uczestnictwie w systemie gwarantowania i zasadach jego funkcjonowania, w tym o zakresie podmiotowym i przedmiotowym ochrony przysługującej ze strony tego systemu, wskazując w szczególności:
   a) kwotę określającą maksymalną wysokość gwarancji,
   b) rodzaje podmiotów, które mogą być uznane za uprawnione do otrzymania świadczenia pieniężnego.

1a. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działa pod różnymi znakami towarowymi, informuje ona osoby zainteresowane korzystaniem z jej usług oraz korzystające z nich o przysługującym im jednym limicie gwarancyjnym na środki zgromadzone w tej instytucji.

1b. W przypadku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 1a, instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, przed zawarciem umowy rachunku przekazuje osobom zainteresowanym korzystaniem z jej usług, a następnie, nie rzadziej niż raz w roku, osobom korzystającym z jej usług, informacje, w formie arkusza informacyjnego, o którym mowa w art. 318 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania

depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji. W przypadku przekazywania informacji przed zawarciem umowy rachunku osoby te potwierdzają jej otrzymanie.

2. Instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej obowiązana jest poinformować osobę korzystającą oraz zainteresowaną korzystaniem z jej usług o braku ochrony gwarancyjnej w przypadku, gdy:

1) wierzytelność, powstająca w związku z wykonywaniem czynności bankowych, nie będzie chroniona przez system gwarantowania;
2) w związku z wykonywaniem innej czynności, niż czynność bankowa, instytucja kredytowa wystawia dokument imienny potwierdzający jej zobowiązanie pieniężne;
3) w związku z usługami świadczonymi przez instytucję kredytową, w szczególności polegającymi na pośredniczeniu w zawieraniu umów, powstają lub mogą powstać jakiekolwiek wierzytelności osób korzystających oraz zainteresowanych korzystaniem z jej usług wobec innego podmiotu, który nie jest objęty systemem gwarantowania.

3. (uchylony)

4. Informacje dotyczące trybu i warunków otrzymania świadczenia pieniężnego powinny zostać udostępnione na wniosek osoby korzystającej oraz zainteresowanej korzystaniem z usług instytucji kredytowej.

4a. Wyciąg z rachunku bankowego zawiera informację, czy środki na nim zgromadzone są chronione przez obowiązkowy system gwarantowania depozytów.

5. Wszelkie informacje udostępniane osobom korzystającym oraz zainteresowanym korzystaniem z usług instytucji kredytowej, stosownie do przepisów ust. 1–2, powinny być podawane w sposób:

1) w jaki podawane są informacje o świadczonych usługach;
2) jednoznaczny i zrozumiały.

6. Informacje o uczestnictwie w systemie gwarantowania nie mogą być wykorzystywane w celach reklamowych i powinny być ograniczone wyłącznie do informacji określonych w ust. 1 i 2.

7. Zakaz określony w ust. 6 stosuje się również do podmiotów niebędących uczestnikami systemu gwarantowania.

Art. 48p. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zamierza dokonać zmian prawnych lub

organizacyjnych, których skutkiem będzie zmiana systemu gwarantowania, pod ochroną którego znajdują się środki gwarantowane w nim zgromadzone lub ich część, na obowiązkowy system gwarantowania, o którym mowa w ustawie z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zawiadamia ona Bankowy Fundusz Gwarancyjny co najmniej 6 miesięcy przed planowaną zmianą.

Rozdział 3

Rachunki bankowe

Art. 49. 1. Banki mogą prowadzić w szczególności następujące rodzaje rachunków bankowych:

1) rachunki rozliczeniowe, w tym bieżące i pomocnicze, oraz prowadzone dla nich na zasadach określonych w rozdziale 3a rachunki VAT;
2) rachunki lokat terminowych;
3) rachunki oszczędnościowe, rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe, w tym rachunki rodzinne, oraz rachunki terminowych lokat oszczędnościowych;
4) rachunki powiernicze.

2. Rachunki rozliczeniowe oraz rachunki lokat terminowych mogą być prowadzone wyłącznie dla:

1) osób prawnych;
2) jednostek organizacyjnych nieposiadających osobowości prawnej, o ile posiadają zdolność prawną;
3) osób fizycznych prowadzących działalność zarobkową na własny rachunek, w tym dla osób będących przedsiębiorcami.

3. Rachunki oszczędnościowe, rachunki oszczędnościowo-rozliczeniowe oraz rachunki terminowych lokat oszczędnościowych mogą być prowadzone wyłącznie dla:

1) osób fizycznych;
2) szkolnych kas oszczędnościowych;
3) pracowniczych kas zapomogowo-pożyczkowych;
4) rad rodziców.

4. Rachunki rodzinne mogą być prowadzone wyłącznie dla osób fizycznych, którym przyznano niepodlegające egzekucji świadczenia, dodatki, zasiłki oraz inne kwoty, o których mowa w art. 833 § 6 i 7 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks

postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1360, z późn. zm.[7)]), z wyjątkiem świadczeń alimentacyjnych, zwane dalej „świadczeniami niepodlegającymi egzekucji”.

Art. 50. 1. Posiadacz rachunku bankowego dysponuje swobodnie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku. W umowie z bankiem mogą być zawarte postanowienia ograniczające swobodę dysponowania tymi środkami.

1a. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do rachunku VAT, o którym mowa w rozdziale 3a.

2. Bank dokłada szczególnej staranności w zakresie zapewnienia bezpieczeństwa przechowywanych środków pieniężnych.

Art. 51. Rachunek bankowy, z wyjątkiem rachunku rodzinnego, może być prowadzony dla kilku osób fizycznych, kilku jednostek samorządu terytorialnego, stron umowy o współpracy w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze (Dz. U. z 2019 r. poz. 868) albo kilku dobrowolnych funduszy emerytalnych będących funduszami zdefiniowanej daty w rozumieniu ustawy z dnia 4 października 2018 r. o pracowniczych planach kapitałowych (Dz. U. poz. 2215 oraz z 2019 r. poz. 1074) zarządzanymi przez jedno powszechne towarzystwo emerytalne – rachunek wspólny.

Art. 51a. W przypadku rachunku wspólnego prowadzonego dla osób fizycznych, o ile umowa rachunku bankowego nie stanowi inaczej:

1) każdy ze współposiadaczy rachunku może dysponować samodzielnie środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku;
2) każdy ze współposiadaczy rachunku może w każdym czasie wypowiedzieć umowę ze skutkiem dla pozostałych współposiadaczy.

Art. 51b. 1. Rachunek wspólny dla jednostek samorządu terytorialnego może być prowadzony wyłącznie w związku ze wspólnym wykonywaniem zadań publicznych, w tym dla realizacji przedsięwzięć współfinansowanych ze środków Unii Europejskiej.

2. Umowa rachunku wspólnego prowadzonego dla jednostek samorządu terytorialnego powinna określać cel, dla którego rachunek jest prowadzony.

[7)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 1467, 1499, 1544, 1629, 1637 i 1693.

3. Zasady dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku wspólnym prowadzonym dla jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady wypowiadania umowy tego rachunku określa umowa rachunku bankowego.

Art. 51c. 1. Rachunek wspólny dla stron umowy o współpracy może być prowadzony wyłącznie w związku z wykonywaniem umowy o współpracy oraz udzielonej koncesji, o których mowa w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze.

2. W przypadku rachunku wspólnego dla stron umowy o współpracy:

1) uprawnionym do dysponowania środkami pieniężnymi zgromadzonymi na rachunku jest wyłącznie współposiadacz będący operatorem w rozumieniu ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze;
2) współposiadacz rachunku może żądać bieżących informacji o saldzie, okresowych wyciągów bankowych oraz historii rachunku i subkont.

Art. 52. 1. Umowa rachunku bankowego jest zawierana na piśmie.

2. Umowa rachunku bankowego powinna określać w szczególności:

1) strony umowy;
2) rodzaj otwieranego rachunku;
3) walutę rachunku;
4) czas trwania umowy;
5) o ile strony zastrzegają oprocentowanie środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku – wysokość tego oprocentowania i przesłanki dopuszczalności jego zmiany przez bank, a także terminy wypłaty, postawienia do dyspozycji lub kapitalizacji należnych odsetek;
6) wysokość prowizji i opłat za czynności związane z wykonywaniem umowy oraz przesłanki i tryb ich zmiany przez bank;
7) formy i zakres rozliczeń pieniężnych dokonywanych na polecenie posiadacza rachunku oraz terminy ich realizacji;
8) przesłanki i tryb dokonywania zmian umowy;
9) przesłanki i tryb rozwiązania umowy rachunku bankowego;
10) zakres odpowiedzialności banku za terminowe i prawidłowe przeprowadzenie rozliczeń pieniężnych oraz wysokość odszkodowania za przekroczenie terminu realizacji dyspozycji posiadacza rachunku.

2a. Umowa rachunku rodzinnego, oprócz elementów określonych w ust. 2, określa również numery rachunków bankowych jednostek wypłacających świadczenia niepodlegające egzekucji, z których dokonywane są wpłaty na rachunek rodzinny. Zaświadczenia o numerach tych rachunków, wydane przez jednostki wypłacające świadczenia niepodlegające egzekucji, stanowią załączniki do umowy rachunku rodzinnego.

3. Do obliczania należnych odsetek od środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku przyjmuje się, że rok liczy 365 dni, chyba że umowa stanowi inaczej.

4. W przypadku umowy rachunku bankowego pełniącego funkcję rachunku płatniczego, o którym mowa w art. 2 pkt 25 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się.

Art. 52a. 1. Otwarcie i prowadzenie rachunku rodzinnego oraz wypłaty z tego rachunku w banku, w którym rachunek jest prowadzony, są wolne od jakichkolwiek opłat i prowizji. Bank nie pobiera opłat i prowizji za wydanie instrumentu płatniczego do rachunku rodzinnego, jego miesięczne utrzymanie oraz wypłaty z wykorzystaniem tego instrumentu przy użyciu bankomatów tego banku.

2. Na rachunek rodzinny mogą być wpłacane wyłącznie środki pieniężne pochodzące ze świadczeń niepodlegających egzekucji. Wpłaty na rachunek rodzinny mogą być dokonywane wyłącznie z rachunków bankowych jednostek wypłacających świadczenia niepodlegające egzekucji.

Art. 53. 1. Bank może wydać posiadaczowi rachunku oszczędnościowego oraz posiadaczowi rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej imienną książeczkę oszczędnościową lub inny imienny dokument potwierdzający zawarcie umowy. W nazwie dokumentu należy użyć w odpowiednim przypadku wyrazu „oszczędnościowy”.

2. Wydanie dokumentu, o którym mowa w ust. 1, zwalnia bank od obowiązku przesyłania posiadaczowi rachunku bankowego wyciągów z tego rachunku.

3. W przypadku utraty dokumentu, o którym mowa w ust. 1, podlega on umorzeniu.

4. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb umarzania dokumentów, o których mowa w ust. 1, mając na uwadze charakter tych dokumentów oraz słuszne interesy posiadaczy rachunków.

Art. 54. 1. Środki pieniężne znajdujące się na rachunkach oszczędnościowych, rachunkach oszczędnościowo-rozliczeniowych oraz na rachunkach terminowych lokat oszczędnościowych jednej osoby, niezależnie od liczby zawartych umów, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego, w każdym miesiącu kalendarzowym, w którym obowiązuje zajęcie, do wysokości 75% minimalnego wynagrodzenia za pracę, ustalanego na podstawie ustawy z dnia 10 października 2002 r. o minimalnym wynagrodzeniu za pracę (Dz. U. z 2017 r. poz. 847 oraz z 2018 r. poz. 650), przysługującego pracownikowi zatrudnionemu w pełnym miesięcznym wymiarze czasu pracy.

2. Środki pieniężne zgromadzone na rachunku oszczędnościowym, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowym oraz na rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej prowadzonym dla kilku osób fizycznych są wolne od zajęcia do wysokości określonej w ust. 1, niezależnie od liczby współposiadaczy takiego rachunku.

Art. 54a. Środki pieniężne znajdujące się na rachunkach oszczędnościowych, rachunkach oszczędnościowo-rozliczeniowych oraz na rachunkach terminowych lokat oszczędnościowych pochodzące ze świadczeń, dodatków i zasiłków, o których mowa w art. 833 § 6 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, oraz świadczeń, dodatków i innych kwot, o których mowa w art. 31 ust. 1, art. 80 ust. 1 i 1a, art. 81, art. 83 ust. 1 i 4, art. 84 pkt 2 i 3 i art. 140 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2018 r. poz. 998, 1076 i 1544), oraz środków finansowych na utrzymanie lokalu mieszkalnego w budynku wielorodzinnym lub domu jednorodzinnego, o których mowa w art. 83 ust. 2 i art. 84 pkt 1 ustawy z dnia 9 czerwca 2011 r. o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej, w części przysługującej na umieszczone w rodzinie zastępczej lub rodzinnym domu dziecka dzieci i osoby, które osiągnęły pełnoletność, przebywając w pieczy zastępczej, są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego.

Art. 54b. Środki pieniężne znajdujące się na rachunku będącym przedmiotem blokady rachunku podmiotu kwalifikowanego w rozumieniu art. 119zg pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2018 r. poz. 800, z późn.

zm.[8)]) nie podlegają zajęciu na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego poza wyjątkami określonymi w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym.

Art. 55. 1. W przypadku śmierci posiadacza rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej bank jest obowiązany wypłacić z tych rachunków:

1) kwotę wydatkowaną na koszty pogrzebu posiadacza rachunku osobie, która przedstawiła rachunki stwierdzające wysokość poniesionych przez nią kosztów – w wysokości nieprzekraczającej kosztów urządzenia pogrzebu zgodnie ze zwyczajami przyjętymi w danym środowisku;
2) kwotę równą wpłatom na rachunki dokonanym przez organ wypłacający świadczenie z ubezpieczenia lub zabezpieczenia społecznego albo uposażenie w stanie spoczynku, które nie przysługiwały za okres po śmierci posiadacza rachunku, wskazaną we wniosku organu wypłacającego to świadczenie lub uposażenie, skierowanym do banku wraz z podaniem numerów rachunków, na które dokonano wpłat.

2. Kwota wypłacona zgodnie z ust. 1 pkt 1 nie wchodzi do spadku po posiadaczu rachunku.

3. Bank jest zwolniony od wypłaty pełnej lub częściowej kwoty, o której mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli przed otrzymaniem wniosku organu wypłacającego świadczenie lub uposażenie dokonał z tych rachunków wypłat innym uprawnionym osobom, które to wypłaty nie pozwalają zrealizować wniosku w całości lub części, oraz w terminie 30 dni od otrzymania wniosku poinformuje o tym ten organ, wraz ze wskazaniem osób, które pobrały wypłaty.

4. Bank nie odpowiada za szkody wynikające z wykonania czynności, o których mowa w ust. 1 pkt 2 i ust. 3. Odpowiedzialność w tym zakresie ponosi organ wypłacający świadczenie lub uposażenie, który wystąpił z wnioskiem.

Art. 56. 1. Posiadacz rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej może polecić pisemnie bankowi dokonanie – po swojej śmierci – wypłaty z rachunku

8) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 771, 1000, 1039, 1075, 1499, 1540, 1544, 1629 i 1693.

wskazanym przez siebie osobom: małżonkowi, wstępnym, zstępnym lub rodzeństwu określonej kwoty pieniężnej (dyspozycja wkładem na wypadek śmierci).

2. Kwota wypłaty, o której mowa w ust. 1, bez względu na liczbę wydanych dyspozycji, nie może być wyższa niż dwudziestokrotne przeciętne miesięczne wynagrodzenie w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku, ogłaszane przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego za ostatni miesiąc przed śmiercią posiadacza rachunku.

3. Dyspozycja wkładem na wypadek śmierci może być w każdym czasie przez posiadacza rachunku zmieniona lub odwołana na piśmie.

4. Jeżeli posiadacz rachunku wydał więcej niż jedną dyspozycję wkładem na wypadek śmierci, a łączna suma dyspozycji przekracza limit, o którym mowa w ust. 2, dyspozycja wydana później ma pierwszeństwo przed dyspozycją wydaną wcześniej.

5. Kwota wypłacona zgodnie z ust. 1 nie wchodzi do spadku po posiadaczu rachunku.

6. Osoby, którym na podstawie dyspozycji wkładem na wypadek śmierci wypłacono kwoty z naruszeniem ust. 4, są zobowiązane do ich zwrotu spadkobiercom posiadacza.

Art. 56a. 1. Bank jest obowiązany przy zawieraniu umowy rachunku, o którym mowa w art. 56 ust. 1, poinformować w sposób zrozumiały dla posiadacza rachunku o możliwości wydania przez niego dyspozycji wkładem na wypadek śmierci oraz o treści art. 56.

2. W przypadku powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku, który wydał dyspozycję wkładem na wypadek śmierci, bank jest obowiązany niezwłocznie zawiadomić wskazane przez posiadacza rachunku osoby o możliwości wypłaty określonej kwoty.

Art. 57. Przepisy art. 55 ust. 1, art. 56 ust. 1, art. 56a i art. 59a nie dotyczą rachunku, o którym mowa w art. 51.

Art. 58. Małoletni posiadacz rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej może po ukończeniu trzynastu lat swobodnie dysponować środkami pieniężnymi zgromadzonymi na tych rachunkach, o ile nie sprzeciwi się temu na piśmie jego przedstawiciel ustawowy.

Art. 59. 1. Na rachunku powierniczym mogą być gromadzone wyłącznie środki pieniężne powierzone posiadaczowi rachunku – na podstawie odrębnej umowy – przez osobę trzecią.

2. Stronami umowy rachunku powierniczego są bank i posiadacz rachunku (powiernik).

3. Umowa, o której mowa w ust. 2, określa warunki, jakie powinny być spełnione, aby środki pieniężne osób trzecich wpłacone na rachunek mogły być wypłacone posiadaczowi rachunku lub aby jego dyspozycje w zakresie wykorzystania tych środków mogły być zrealizowane.

3a. Rachunek powierniczy jest prowadzony w sposób umożliwiający w każdym czasie identyfikację osób trzecich, które wpłaciły środki pieniężne na ten rachunek, oraz obliczenie ich udziału w kwocie zgromadzonej na rachunku powierniczym.

4. W razie wszczęcia postępowania egzekucyjnego przeciwko posiadaczowi rachunku powierniczego – środki znajdujące się na rachunku nie podlegają zajęciu.

5. W razie ogłoszenia upadłości posiadacza rachunku powierniczego – środki pieniężne znajdujące się na tym rachunku podlegają wyłączeniu z masy upadłości.

6. W przypadku śmierci posiadacza rachunku powierniczego zgromadzone na tym rachunku kwoty nie wchodzą do spadku po posiadaczu rachunku.

7. Przepisy ust. 3–6 stosuje się w przypadku, gdy powierzenie środków pieniężnych nastąpiło w wykonaniu umowy, o której mowa w ust. 1, z datą pewną.

Art. 59a. 1. Umowa rachunku bankowego, którego posiadaczem jest osoba fizyczna, niezawarta w związku z prowadzeniem działalności gospodarczej, ulega rozwiązaniu z:

1) dniem śmierci posiadacza rachunku albo
2) upływem 10 lat od dnia wydania przez posiadacza rachunku ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, a w przypadku gdy umowa przewiduje prowadzenie więcej niż jednego rachunku – tych rachunków, chyba że umowa rachunku oszczędnościowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej była zawarta na czas oznaczony dłuższy niż 10 lat.

2. Dyspozycją, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie jest postanowienie umowne przewidujące, w razie braku wypowiedzenia, odnowienie umowy rachunku bankowego zawartej na czas oznaczony nie dłuższy niż 10 lat. Jeżeli na skutek odnowienia umowa wiązałaby dłużej niż 10 lat od jej zawarcia, warunkiem

odnowienia jest wydanie przez posiadacza rachunku takiej dyspozycji. Brak dyspozycji skutkuje wygaśnięciem umowy.

3. Umowa rachunku oszczędnościowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej zawarta na czas oznaczony dłuższy niż 10 lat może zostać odnowiona, jeżeli posiadacz rachunku wyda taką dyspozycję. Dyspozycją nie jest postanowienie umowne przewidujące, w razie braku jej wypowiedzenia, odnowienie umowy. Brak dyspozycji skutkuje wygaśnięciem umowy.

4. Jeżeli umowa uległa rozwiązaniu na podstawie ust. 1, uważa się ją za wiążącą do chwili wypłaty przez bank środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny, chyba że stan środków pieniężnych na tym rachunku nie przekracza kwoty minimalnej określonej w umowie.

5. Od dnia wygaśnięcia umowy rachunku bankowego na podstawie ust. 2 albo 3, do dnia wypłaty środków pieniężnych osobie posiadającej do nich tytuł prawny, środki te podlegają waloryzacji o prognozowany w ustawie budżetowej na dany rok średnioroczny wskaźnik cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem. Waloryzacji dokonuje się na ostatni dzień roku kalendarzowego.

6. Z upływem 5 lat od dnia wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej rachunku prowadzonego na podstawie umowy, o której mowa w ust. 1, bank jest obowiązany wystąpić do ministra właściwego do spraw informatyzacji o udostępnienie danych z rejestru Powszechnego Elektronicznego Systemu Ewidencji Ludności (PESEL) umożliwiających ustalenie, czy posiadacz rachunku żyje. W przypadku gdy umowa przewiduje prowadzenie więcej niż jednego rachunku, termin, o którym mowa w zdaniu pierwszym, liczy się od dnia wydania ostatniej dyspozycji dotyczącej tych rachunków.

7. Na co najmniej 6 miesięcy przed upływem okresu, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, bank jest obowiązany poinformować posiadacza rachunku bankowego o skutkach upływu tego okresu.

Art. 59b. Z upływem 3 miesięcy od dnia wygaśnięcia umowy rachunku bankowego, o której mowa w art. 59a, zawartej na czas oznaczony, w razie braku wcześniejszej dyspozycji wypłaty środków pieniężnych, bank jest obowiązany wystąpić do ministra właściwego do spraw informatyzacji o udostępnienie danych z rejestru PESEL umożliwiających ustalenie, czy posiadacz rachunku żyje.

Art. 59c. 1. Po śmierci przedsiębiorcy bank nadal prowadzi rachunek bankowy związany z prowadzoną przez przedsiębiorcę działalnością gospodarczą, jeżeli został ustanowiony zarząd sukcesyjny w rozumieniu ustawy z dnia 5 lipca 2018 r. o zarządzie sukcesyjnym przedsiębiorstwem osoby fizycznej (Dz. U. poz. 1629).

2. W okresie od ustanowienia do dnia wygaśnięcia zarządu sukcesyjnego dostęp do środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku bankowym, o którym mowa w ust. 1, oraz prawo do wydawania dyspozycji przysługują zarządcy sukcesyjnemu.

3. Zarządca sukcesyjny niezwłocznie informuje bank o osobach, które go powołały, a także o osobach, które uzyskały tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 60. Jeżeli umowa rachunku bankowego nie stanowi inaczej, ulega ona rozwiązaniu, gdy w ciągu dwóch lat nie dokonano na rachunku żadnych obrotów, poza dopisywaniem odsetek, a stan środków pieniężnych na tym rachunku nie przekracza kwoty minimalnej określonej w tej umowie.

Art. 61. 1. W razie zgłoszenia bankowi utraty dowodu zawarcia umowy rachunku oszczędnościowego, czeku lub blankietu czeku, posiadacza rachunku nie obciążają wypłaty gotówkowe, a także przelewy dokonane na podstawie tych dokumentów w banku prowadzącym rachunek oszczędnościowy, od chwili otrzymania przez ten bank zgłoszenia.

2. W przypadkach innych niż określone w ust. 1 zasady obciążania posiadacza rachunku za dokonane przez bank wypłaty gotówkowe po utracie przez posiadacza rachunku dokumentów, o których mowa w ust. 1, określa umowa rachunku bankowego.

Art. 62. Umarzanie utraconych dokumentów zawarcia umowy rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej w toku prowadzonej egzekucji sądowej lub administracyjnej z rachunku oszczędnościowego, rachunku oszczędnościowo-rozliczeniowego lub rachunku terminowej lokaty oszczędnościowej określają przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego i przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 3a

Rachunek VAT

Art. 62a. 1. Dla rachunku rozliczeniowego bank prowadzi rachunek VAT.

2. Rachunek VAT jest prowadzony w walucie polskiej.

3. Dla rachunków rozliczeniowych prowadzonych dla tego samego posiadacza bank prowadzi jeden rachunek VAT, niezależnie od liczby prowadzonych dla tego posiadacza rachunków rozliczeniowych. W przypadku prowadzenia więcej niż jednego rachunku rozliczeniowego dla tego samego posiadacza bank prowadzi, na wniosek tego posiadacza, więcej niż jeden rachunek VAT.

4. W przypadku rachunków rozliczeniowych prowadzonych przez Narodowy Bank Polski dla tego samego posiadacza Bank ten prowadzi rachunek VAT dla każdego rachunku rozliczeniowego. Narodowy Bank Polski prowadzi rachunek VAT dla więcej niż jednego rachunku rozliczeniowego tego samego posiadacza na jego wniosek lub na podstawie przepisów o finansach publicznych.

5. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do rachunku rozliczeniowego prowadzonego w innej walucie niż waluta polska.

6. Otwarcie i prowadzenie rachunku VAT nie wymaga zawarcia odrębnej umowy.

7. Otwarcie i prowadzenie rachunku VAT jest wolne od dodatkowych prowizji i opłat dla banku.

8. Środki pieniężne zgromadzone na rachunku VAT mogą być, zgodnie z ustaleniami stron, oprocentowane.

9. Bank informuje posiadacza rachunku rozliczeniowego o numerze rachunku VAT oraz ustalonych zasadach i terminach informowania posiadacza rachunku rozliczeniowego o saldzie na rachunku VAT. Do rachunku VAT nie stosuje się przepisu art. 728 Kodeksu cywilnego.

10. Bank nie wydaje do rachunku VAT instrumentu płatniczego.

11. Przepis ust. 1 stosuje się również do rachunku niebędącego rachunkiem rozliczeniowym, jeżeli bank prowadzi go w ramach gospodarki własnej.

Art. 62b. 1. Rachunek VAT może być uznany wyłącznie środkami pieniężnymi pochodzącymi z tytułu:

1) zapłaty kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług, przy użyciu komunikatu przelewu, o którym mowa w art. 108a ust. 3 ustawy z dnia 11 marca

2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. z 2017 r. poz. 1221, z późn. zm.[9)]), zwanego dalej „komunikatem przelewu”;

2) wpłaty kwoty podatku od towarów i usług przez podatnika, o którym mowa w art. 103 ust. 5a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, na rzecz płatnika, o którym mowa w art. 17a tej ustawy, przy użyciu komunikatu przelewu;

3) przekazania środków z innego rachunku VAT posiadacza rachunku VAT prowadzonego w tym samym banku;

4) zwrotu:

   a) kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług w przypadkach, o których mowa w art. 29a ust. 10 pkt 1–3 i ust. 14 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, wynikającego z wystawionej przez podatnika faktury korygującej,

   b) różnicy podatku, o którym mowa w art. 87 ust. 6a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przez urząd skarbowy

   – przy użyciu komunikatu przelewu.

2. Rachunek VAT może być obciążony wyłącznie w celu:

1) dokonania:

   a) płatności kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług z tytułu nabycia towarów lub usług na rachunek VAT,

   b) zwrotu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług, w przypadkach, o których mowa w art. 29a ust. 10 pkt 1–3 i ust. 14 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, wynikającego z wystawionej przez podatnika faktury korygującej, na rachunek VAT nabywcy towarów lub usług

   – przy użyciu komunikatu przelewu;

2) wpłaty podatku od towarów i usług, dodatkowego zobowiązania podatkowego, o którym mowa w art. 112b i art. 112c ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, odsetek za zwłokę w podatku od towarów i usług lub odsetek za zwłokę od dodatkowego zobowiązania podatkowego, na rachunek urzędu skarbowego;

[9)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 86, 650, 1499, 1629 i 1669.

3) wpłaty podatku od towarów i usług przez podatnika, o którym mowa w art. 103 ust. 5a ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, na rzecz płatnika, o którym mowa w art. 17a tej ustawy, przy użyciu komunikatu przelewu;
4) przekazania przy użyciu komunikatu przelewu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług na rachunek VAT dostawcy towarów lub usługodawcy przez posiadacza rachunku, który:
   a) otrzymał płatność przy użyciu komunikatu przelewu oraz
   b) nie jest dostawcą towarów lub usługodawcą wskazanym na fakturze, za którą jest dokonywana płatność;
5) zwrotu przy użyciu komunikatu przelewu nienależnie otrzymanej płatności na rachunek VAT posiadacza rachunku, od którego otrzymano tę płatność przy użyciu komunikatu przelewu;
6) przekazania środków na inny rachunek VAT posiadacza rachunku VAT prowadzony w tym samym banku przy użyciu komunikatu przelewu, w którym posiadacz w miejsce informacji, o których mowa w:
   a) art. 108a ust. 3 pkt 1 i 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wskazuje kwotę przekazywanych środków,
   b) art. 108a ust. 3 pkt 3 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wpisuje wyrazy „przekazanie własne”,
   c) art. 108a ust. 3 pkt 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług – wskazuje numer, za pomocą którego posiadacz jest zidentyfikowany na potrzeby podatku od towarów i usług;
7) przekazania środków na rachunek wskazany przez naczelnika urzędu skarbowego w informacji o postanowieniu, o której mowa w art. 108b ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług;
8) przekazania środków na rachunek rozliczeniowy państwowej jednostki budżetowej, w przypadku gdy rachunek VAT prowadzony jest dla rachunku rozliczeniowego, o którym mowa w art. 196 ust. 1 pkt 2 albo 5 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2077 oraz z 2018 r. poz. 62, 1000, 1366, 1669 i 1693);
9) realizacji zajęcia na podstawie administracyjnego tytułu wykonawczego, dotyczącego egzekucji należności z tytułu podatku od towarów i usług.

3. Uznanie i obciążenie rachunku VAT jest dokonywane odpowiednio przez obciążenie albo uznanie rachunku rozliczeniowego posiadacza rachunku VAT prowadzonego w tym samym banku.

4. W przypadku naliczenia odsetek od środków zgromadzonych na rachunku VAT bank bez odrębnej dyspozycji posiadacza rachunku VAT uznaje kwotą tych odsetek rachunek rozliczeniowy, dla którego jest prowadzony rachunek VAT. W przypadku gdy rachunek VAT jest prowadzony dla kilku rachunków rozliczeniowych, bank uznaje rachunek rozliczeniowy wskazany przez posiadacza tych rachunków.

5. Przepisów ust. 2 pkt 1 i 3–6 nie stosuje się, jeżeli rachunek odbiorcy jest prowadzony przez instytucję kredytową lub bank zagraniczny, które nie działają na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w formie oddziału.

Art. 62c. 1. W celu realizacji przelewu bank w pierwszej kolejności obciąża kwotą podatku od towarów i usług rachunek VAT nabywcy towarów i usług i uznaje tą kwotą jego rachunek rozliczeniowy zgodnie z komunikatem przelewu.

2. W przypadku braku środków na rachunku VAT, w celu realizacji przelewu, bank obciąża wyłącznie rachunek rozliczeniowy nabywcy towarów i usług kwotą odpowiadającą wartości sprzedaży brutto wskazanej w komunikacie przelewu.

3. W przypadku posiadania środków na rachunku VAT w wysokości niewystarczającej na zapłatę kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług wskazanej w komunikacie przelewu, w celu realizacji przelewu, bank obciąża rachunek VAT do wysokości salda na tym rachunku i uznaje tą kwotą rachunek rozliczeniowy nabywcy towarów i usług, na podstawie komunikatu przelewu.

4. W przypadku posiadania środków na rachunku rozliczeniowym w wysokości niewystarczającej na zapłatę kwoty odpowiadającej wartości sprzedaży brutto wskazanej w komunikacie przelewu bank nie realizuje przelewu.

5. Po otrzymaniu środków pieniężnych z tytułu kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług wskazanej w komunikacie przelewu, bank, który prowadzi rachunek rozliczeniowy, obciąża ten rachunek rozliczeniowy kwotą odpowiadającą kwocie podatku od towarów i usług i uznaje tą kwotą rachunek VAT, który jest prowadzony dla tego rachunku.

6. W przypadku gdy ten sam bank prowadzi rachunek rozliczeniowy dla dostawcy towarów lub usługodawcy oraz nabywcy towarów i usług, bank wykonuje jednocześnie obowiązki określone w ust. 1–5.

7. W przypadku realizacji przelewu w celu, o którym mowa w art. 62b ust. 2 pkt 2, bank, który prowadzi rachunek rozliczeniowy podatnika, obciąża kwotą wskazaną w poleceniu przelewu rachunek VAT podatnika i uznaje tą kwotą jego rachunek rozliczeniowy.

8. W przypadku posiadania środków na rachunku VAT w wysokości niewystarczającej na realizację przelewu w celu, o którym mowa w art. 62b ust. 2 pkt 2, bank obciąża rachunek VAT do wysokości salda na tym rachunku i uznaje tą kwotą rachunek rozliczeniowy podatnika na podstawie polecenia przelewu.

9. W przypadku posiadania środków na rachunku rozliczeniowym w wysokości niewystarczającej na realizację przelewu w celu, o którym mowa w art. 62b ust. 2 pkt 2, bank nie realizuje przelewu.

10. Bank nie jest obowiązany do sprawdzenia prawidłowości obliczenia kwoty odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług wskazanej w komunikacie przelewu.

11. W przypadku gdy płatność za fakturę zostanie dokonana na podstawie komunikatu przelewu na rachunek odbiorcy, dla którego bank nie prowadzi rachunku VAT, bank dokonuje zwrotu środków przy użyciu komunikatu przelewu.

12. W przypadku otrzymania przez bank informacji o postanowieniu, o której mowa w art. 108b ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, bank niezwłocznie obciąża rachunek VAT posiadacza rachunku kwotą wskazaną w tej informacji i uznaje tą kwotą jego rachunek rozliczeniowy.

13. W przypadku gdy kwota wskazana w informacji o postanowieniu, o której mowa w art. 108b ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług, przewyższa wysokość środków zgromadzonych na rachunku VAT, bank obciąża rachunek VAT do wysokości salda na tym rachunku i uznaje tą kwotą rachunek rozliczeniowy. W tym przypadku uznaje się, że obowiązek, o którym mowa w ust. 12, został wykonany w całości.

Art. 62d. 1. Środki pieniężne zgromadzone:

1) na rachunku VAT,

2) na rachunku rozliczeniowym w wysokości odpowiadającej kwocie podatku od towarów i usług wskazanej w komunikacie przelewu

– są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego dotyczącego egzekucji lub zabezpieczenia innych należności niż podatek od towarów i usług.

2. Wierzytelności z rachunku VAT nie mogą być przedmiotem zabezpieczenia rzeczowego.

Art. 62e. 1. Przed zamknięciem rachunku rozliczeniowego bank zamyka rachunek VAT, który jest prowadzony dla tego rachunku rozliczeniowego, jeżeli ten rachunek VAT nie jest prowadzony dla innego rachunku rozliczeniowego.

2. Przed zamknięciem rachunku VAT bank uznaje kwotą środków zgromadzonych na rachunku VAT, na dzień zamknięcia rachunku VAT, wskazany przez posiadacza rachunku VAT jego inny rachunek VAT, prowadzony w tym samym banku.

3. W przypadku niewskazania przez posiadacza rachunku VAT innego rachunku VAT prowadzonego w tym samym banku, bank przed zamknięciem rachunku VAT uznaje rachunek rozliczeniowy, dla którego otwarty jest ten rachunek VAT tego posiadacza, kwotą środków zgromadzonych na rachunku VAT, na dzień zamknięcia rachunku VAT, zgodnie z informacją o postanowieniu, o której mowa w art. 108b ust. 4 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Art. 62f. Przepisów niniejszego rozdziału nie stosuje się do:

1) rachunków w systemach płatności prowadzonych przez Narodowy Bank Polski;
2) rachunków, o których mowa w art. 192 ust. 1, art. 196 ust. 1 pkt 1 i 3 oraz ust. 2a, art. 200 ust. 1, art. 202 oraz art. 208 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych;
3) rachunków:
   a) prowadzonych przez Narodowy Bank Polski innych niż określone w pkt 1 i 2,
   b) banków prowadzonych przez inne banki,
   c) banków spółdzielczych prowadzonych przez bank zrzeszający,
   d) spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych prowadzonych przez Krajową Spółdzielczą Kasę Oszczędnościowo-Kredytową

– które służą wyłącznie rozliczeniom z tytułu wykonania czynności, do których nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług.

Rozdział 4

Rozliczenia pieniężne przeprowadzane za pośrednictwem banków

Art. 63. 1. Rozliczenia pieniężne mogą być przeprowadzane za pośrednictwem banków, jeżeli przynajmniej jedna ze stron rozliczenia (dłużnik lub wierzyciel) posiada rachunek bankowy. Rozliczenia pieniężne przeprowadza się gotówkowo lub bezgotówkowo za pomocą papierowych lub informatycznych nośników danych.

2. Rozliczenia gotówkowe przeprowadza się czekiem gotówkowym lub przez wpłatę gotówki na rachunek wierzyciela.

3. Rozliczenia bezgotówkowe przeprowadza się w szczególności:

1) poleceniem przelewu;
2) poleceniem zapłaty;
3) czekiem rozrachunkowym;
4) kartą płatniczą.

Art. 63a. (uchylony)

Art. 63b. 1. Czek gotówkowy stanowi dyspozycję wystawcy czeku udzieloną trasatowi obciążenia jego rachunku kwotą, na którą czek został wystawiony, oraz wypłaty tej kwoty okazicielowi czeku lub osobie wskazanej na czeku.

2. Czek gotówkowy może być przedstawiony do zapłaty bezpośrednio u trasata albo w innym banku. Zapłata czeku gotówkowego przedstawionego do zapłaty w innym banku następuje, z zastrzeżeniem ust. 3, po uzyskaniu przez ten bank od trasata środków wystarczających do zapłaty czeku. Szczegółowe warunki przedstawienia czeku gotówkowego do zapłaty w innym banku określa umowa między tym bankiem i posiadaczem czeku.

3. Banki mogą zawierać porozumienia, w których – na zasadach wzajemności – określą inny niż w ust. 2 tryb przedstawienia czeków gotówkowych do zapłaty z rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych.

Art. 63c. Polecenie przelewu stanowi udzieloną bankowi dyspozycję dłużnika obciążenia jego rachunku określoną kwotą i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela.

Bank wykonuje dyspozycję dłużnika w sposób przewidziany w umowie rachunku bankowego.

Art. 63d. 1. Polecenie zapłaty stanowi udzieloną bankowi lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej dyspozycję wierzyciela obciążenia określoną kwotą odpowiednio rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej i uznania tą kwotą rachunku wierzyciela. Dyspozycja wierzyciela oznacza równocześnie jego zgodę na cofnięcie przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika obciążenia rachunku dłużnika i cofnięcie uznania rachunku wierzyciela w przypadku dokonanego przez dłużnika odwołania polecenia zapłaty, o którym mowa w ust. 6.

2. Przeprowadzenie rozliczeń poleceniem zapłaty jest dopuszczalne pod warunkiem:

1) posiadania przez wierzyciela i dłużnika rachunków w bankach lub spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych, które zawarły porozumienie w sprawie stosowania polecenia zapłaty, określające w szczególności: zakres odpowiedzialności banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych wykonujących polecenie zapłaty, przyczyny odmowy wykonania polecenia zapłaty przez bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika, procedury dochodzenia wzajemnych roszczeń banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych, wynikających ze skutków odwołania polecenia zapłaty przez dłużnika, wzory jednolitych formularzy oraz zasady wykonywania przez banki i spółdzielcze kasy oszczędnościowo-kredytowe poleceń zapłaty za pomocą informatycznych nośników danych;
2) udzielenia przez dłużnika wierzycielowi zgody do obciążania rachunku dłużnika w drodze polecenia zapłaty w umownych terminach zapłaty z tytułu określonych zobowiązań;
3) zawarcia pomiędzy wierzycielem a prowadzącymi jego rachunek bankiem lub spółdzielczą kasą oszczędnościowo-kredytową umowy w sprawie stosowania polecenia zapłaty przez wierzyciela, zawierającej w szczególności: zgodę banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej na stosowanie polecenia zapłaty przez wierzyciela, zasady składania i realizowania poleceń zapłaty, zgodę wierzyciela na obciążenie jego rachunku kwotami odwoływanych poleceń

zapłaty wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, zwróconymi dłużnikowi w związku z odwołaniem polecenia zapłaty oraz zakres odpowiedzialności wierzyciela i banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej;

4) że maksymalna kwota pojedynczego polecenia zapłaty nie przekracza równowartości, przeliczonej na złote według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w ostatnim dniu kwartału poprzedzającego kwartał, w którym dokonywane jest rozliczenie pieniężne:
   a) 1000 euro – w przypadku gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna niewykonująca działalności gospodarczej,
   b) 50 000 euro – w przypadku pozostałych dłużników.

3. Bank, który udzielił wierzycielowi zgody na stosowanie poleceń zapłaty, jest wobec banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych – stron porozumienia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, odpowiedzialny za działania wierzyciela związane ze stosowaniem poleceń zapłaty, w szczególności jest obowiązany do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, również w przypadku braku środków na rachunku wierzyciela lub wystąpienia innej przyczyny uniemożliwiającej obciążenie rachunku bankowego wierzyciela.

3a. Spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa, która udzieliła wierzycielowi zgody na stosowanie poleceń zapłaty, jest wobec banków i spółdzielczych kas oszczędnościowo-kredytowych – stron porozumienia, o którym mowa w ust. 2 pkt 1, odpowiedzialna za działania wierzyciela związane ze stosowaniem poleceń zapłaty, w szczególności jest obowiązana do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika wraz z odsetkami, o których mowa w ust. 7, również w przypadku braku środków na rachunku wierzyciela lub wystąpienia innej przyczyny uniemożliwiającej obciążenie rachunku wierzyciela.

4. Uznanie rachunku bankowego wierzyciela następuje po uzyskaniu przez jego bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową od banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika środków wystarczających na pokrycie polecenia zapłaty.

5. Dłużnikowi przysługuje prawo do cofnięcia w każdym czasie zgody, o której mowa w ust. 2 pkt 2.

6. Dłużnik może odwołać pojedyncze polecenie zapłaty, w prowadzących jego rachunek banku lub spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w terminie:

1) 30 dni kalendarzowych od dnia dokonania obciążenia rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – w przypadku gdy dłużnikiem jest osoba fizyczna niewykonująca działalności gospodarczej;
2) 5 dni roboczych od dnia dokonania obciążenia rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej – w przypadku pozostałych dłużników.

7. Odwołanie polecenia zapłaty przez dłużnika zobowiązuje bank lub spółdzielczą kasę oszczędnościowo-kredytową dłużnika do natychmiastowego uznania rachunku bankowego dłużnika lub rachunku dłużnika w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej kwotą odwołanego polecenia zapłaty. Uznanie rachunku dłużnika następuje z datą złożenia odwołania polecenia zapłaty, z obowiązkiem naliczenia – od dnia obciążenia rachunku dłużnika kwotą odwołanego polecenia zapłaty – odsetek należnych dłużnikowi z tytułu oprocentowania rachunku bankowego lub rachunku w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej.

8. Będący wierzycielami bank lub spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa mogą przeprowadzić rozliczenia poleceniem zapłaty na warunkach określonych w ustawie, z tym że:

1) do rozliczeń tych nie stosuje się przepisów ust. 2 pkt 3 i ust. 3;
2) ten bank lub ta spółdzielcza kasa oszczędnościowo-kredytowa są obowiązani do natychmiastowego uznania kwotą odwołanego polecenia zapłaty rachunku banku lub spółdzielczej kasy oszczędnościowo-kredytowej dłużnika.

9. Przepisów ust. 1–8 nie stosuje się do transakcji polecenia zapłaty, do których stosuje się ustawę z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

10. Do transakcji polecenia zapłaty z tytułu zapłaty faktury między wierzycielem i dłużnikiem będącymi przedsiębiorcami stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3a.

11. Zgoda dłużnika, o której mowa w ust. 2 pkt 2, oznacza także zgodę udzieloną przez dłużnika wierzycielowi na obciążanie, w drodze polecenia zapłaty, rachunku rozliczeniowego dłużnika.

Art. 63e. 1. Czek rozrachunkowy stanowi dyspozycję wystawcy czeku udzieloną trasatowi do obciążenia jego rachunku kwotą, na którą czek został wystawiony, oraz uznania tą kwotą rachunku posiadacza czeku.

2. Na wniosek wystawcy czeku bank może potwierdzić czek rozrachunkowy, rezerwując jednocześnie na rachunku wystawcy odpowiedni fundusz na pokrycie czeku. Bank może potwierdzić również czek niezupełny.

3. Czek rozrachunkowy może być przedstawiony do rozrachunku ze skutkami zapłaty bezpośrednio u trasata lub w banku, w którym posiadacz czeku ma rachunek. Uznanie rachunku posiadacza czeku sumą czekową, z zastrzeżeniem ust. 4, następuje po uzyskaniu przez bank posiadacza czeku od trasata środków wystarczających do zapłaty czeku. Szczegółowe warunki przedstawienia czeku do rozrachunku ze skutkami zapłaty w banku innym niż trasata określa umowa między tym bankiem i posiadaczem czeku.

4. Banki mogą zawierać porozumienia, w których – na zasadach wzajemności – określą inny niż w ust. 3 tryb przedstawienia czeków rozrachunkowych do zapłaty z rachunków oszczędnościowo-rozliczeniowych.

Art. 63f. 1. Na warunkach określonych w umowach strony mogą stosować w rozliczeniach bezgotówkowych także karty płatnicze.

2. Prawa i obowiązki wydawcy i posiadacza karty płatniczej określa odrębna ustawa.

Art. 63g. (uchylony)

Art. 63h. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może określić, w drodze rozporządzenia, po zasięgnięciu opinii Prezesa Narodowego Banku Polskiego, wzór formularza polecenia przelewu/wpłaty gotówkowej stosowanego w rozliczeniach pieniężnych przeprowadzanych za pośrednictwem banku.

Art. 64. 1. Jeżeli polecenie przeprowadzenia rozliczenia pieniężnego złożone przez posiadacza rachunku bankowego jest wykonywane przez kilka banków, każdy z tych banków ponosi wraz z pozostałymi solidarną odpowiedzialność wobec posiadacza rachunku za szkody spowodowane niewykonaniem lub nienależytym wykonaniem polecenia.

2. Przepisu ust. 1 nie stosuje się do usług płatniczych uregulowanych w ustawie z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych.

Art. 65. Bank dokonujący wypłat z rachunku bankowego jest obowiązany sprawdzić autentyczność i prawidłowość formalną dokumentu stanowiącego podstawę do wypłaty oraz tożsamość osoby dającej zlecenie.

Art. 66. Banki są obowiązane przyjmować wpłaty gotówkowe na rachunki bankowe oraz przeliczać i sortować banknoty i monety pochodzące z tych wpłat.

Art. 67. Skarb Państwa lub banki wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi mogą tworzyć izby rozliczeniowe w formie spółek handlowych w celu wymiany zleceń płatniczych oraz ustalania wzajemnych wierzytelności wynikających z tych zleceń. Udziałowcem lub akcjonariuszem izby rozliczeniowej może być Skarb Państwa. Dla zabezpieczenia przeprowadzania rozrachunku izba rozliczeniowa może tworzyć ze środków banków fundusz gwarancyjny; środki tego funduszu nie podlegają egzekucji z majątku banku.

Art. 67a. Środki pieniężne zgromadzone na rachunku rozliczeniowym banku w rozumieniu ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o ostateczności rozrachunku w systemach płatności i systemach rozrachunku papierów wartościowych oraz zasadach nadzoru nad tymi systemami (Dz. U. z 2018 r. poz. 145, 650 i 1075) są wolne od zajęcia na podstawie sądowego lub administracyjnego tytułu wykonawczego do wysokości niezbędnej do wykonania obowiązków, wynikających z uczestnictwa banku w systemie płatności lub systemie rozrachunku papierów wartościowych, powstałych przed momentem dokonania zajęcia.

Art. 68. Prezes Narodowego Banku Polskiego określa, w drodze zarządzenia:

1) sposób przeprowadzania rozliczeń międzybankowych i rozrachunków międzybankowych, mając na względzie zapewnienie sprawnego i bezpiecznego dokonywania rozliczeń pieniężnych oraz funkcjonowania systemów płatności;
2) sposób i tryb przeliczania, sortowania, pakowania i oznaczania opakowań banknotów i monet oraz wykonywania czynności związanych z zaopatrywaniem banków w te znaki;
3) sposób numeracji banków i ich jednostek organizacyjnych;
4) sposób numeracji rachunków bankowych prowadzonych w bankach;
5) szczegółowy zakres oraz sposób przekazywania informacji związanych z numeracją banków i ich jednostek organizacyjnych.

Rozdział 5

Kredyty i pożyczki pieniężne oraz zasady koncentracji zaangażowań

Art. 69. 1. Przez umowę kredytu bank zobowiązuje się oddać do dyspozycji kredytobiorcy na czas oznaczony w umowie kwotę środków pieniężnych z przeznaczeniem na ustalony cel, a kredytobiorca zobowiązuje się do korzystania z niej na warunkach określonych w umowie, zwrotu kwoty wykorzystanego kredytu wraz z odsetkami w oznaczonych terminach spłaty oraz zapłaty prowizji od udzielonego kredytu.

2. Umowa kredytu powinna być zawarta na piśmie i określać w szczególności:

1) strony umowy;
2) kwotę i walutę kredytu;
3) cel, na który kredyt został udzielony;
4) zasady i termin spłaty kredytu;
4a) w przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, szczegółowe zasady określania sposobów i terminów ustalania kursu wymiany walut, na podstawie którego w szczególności wyliczana jest kwota kredytu, jego transz i rat kapitałowo-odsetkowych oraz zasad przeliczania na walutę wypłaty albo spłaty kredytu;
5) wysokość oprocentowania kredytu i warunki jego zmiany;
6) sposób zabezpieczenia spłaty kredytu;
7) zakres uprawnień banku związanych z kontrolą wykorzystania i spłaty kredytu;
8) terminy i sposób postawienia do dyspozycji kredytobiorcy środków pieniężnych;
9) wysokość prowizji, jeżeli umowa ją przewiduje;
10) warunki dokonywania zmian i rozwiązania umowy.

3. W przypadku umowy o kredyt denominowany lub indeksowany do waluty innej niż waluta polska, kredytobiorca może dokonywać spłaty rat kapitałowo-odsetkowych oraz dokonać przedterminowej spłaty pełnej lub częściowej kwoty kredytu bezpośrednio w tej walucie. W tym przypadku w umowie o kredyt określa się także zasady otwarcia i prowadzenia rachunku służącego do gromadzenia środków przeznaczonych na spłatę kredytu oraz zasady dokonywania spłaty za pośrednictwem tego rachunku.

Art. 70. 1. Bank uzależnia przyznanie kredytu od zdolności kredytowej kredytobiorcy. Przez zdolność kredytową rozumie się zdolność do spłaty

zaciągniętego kredytu wraz z odsetkami w terminach określonych w umowie. Kredytobiorca jest obowiązany przedłożyć na żądanie banku dokumenty i informacje niezbędne do dokonania oceny tej zdolności.

2. Osobie fizycznej, prawnej lub jednostce organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o ile posiada zdolność prawną, które nie mają zdolności kredytowej, bank może udzielić kredytu pod warunkiem:

1) ustanowienia szczególnego sposobu zabezpieczenia spłaty kredytu;
2) przedstawienia niezależnie od zabezpieczenia spłaty kredytu programu naprawy gospodarki podmiotu, którego realizacja zapewni – według oceny banku – uzyskanie zdolności kredytowej w określonym czasie, przy czym programem naprawy gospodarki podmiotu, o którym mowa powyżej, może być w szczególności układ przyjęty w ramach postępowania restrukturyzacyjnego prowadzonego zgodnie z ustawą z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz. U. z 2017 r. poz. 1508 oraz z 2018 r. poz. 149, 398, 1544 i 1629).

3. Kredytobiorca jest obowiązany umożliwić podejmowanie przez bank czynności związanych z oceną sytuacji finansowej i gospodarczej oraz kontrolę wykorzystania i spłaty kredytu.

4. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio przy udzielaniu kredytu nowoutworzonemu przedsiębiorcy, osobie prawnej lub jednostce organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o ile posiada zdolność prawną.

5. (uchylony)

6. (uchylony)

Art. 70a. 1. Banki i inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów na wniosek osoby fizycznej, prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, o ile posiada zdolność prawną, ubiegającej się o kredyt przekazują, w formie pisemnej, wyjaśnienie dotyczące dokonanej przez siebie oceny zdolności kredytowej wnioskującego.

2. Wyjaśnienie, o którym mowa w ust. 1, obejmuje informacje na temat czynników, w tym danych osobowych wnioskującego, które miały wpływ na dokonaną ocenę zdolności kredytowej.

3. W przypadku przedsiębiorców bank i inna instytucja ustawowo upoważniona do udzielania kredytów może pobierać opłatę za sporządzenie wyjaśnienia, o którym mowa w ust. 1. Wysokość opłaty powinna być odpowiednia do wysokości kredytu.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do przedsiębiorcy ubiegającego się o pożyczkę pieniężną.

Art. 71. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia, rodzaje ekspozycji wymienionych w art. 400 ust. 2 i art. 493 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013, wobec których nie stosuje się przepisu art. 395 ust. 1 tego rozporządzenia, kierując się potrzebą odzwierciedlenia faktycznego obciążenia funduszy własnych banku ryzykiem prowadzonej działalności, wynikającym z koncentracji ekspozycji.

Art. 72. (uchylony)

Art. 73. 1. Banki w celu wspólnego udzielenia kredytu mogą zawrzeć umowę o utworzeniu konsorcjum bankowego.

2. W umowie, o której mowa w ust. 1, banki ustalają warunki udzielenia kredytu i jego zabezpieczenia oraz wyznaczają bank umocowany do zawarcia umowy kredytu.

3. Banki, o których mowa w ust. 1, ponoszą ryzyko związane z udzielonym kredytem proporcjonalnie do wysokości wniesionych środków finansowych do wspólnie udzielonego kredytu.

Art. 74. W czasie obowiązywania umowy kredytu kredytobiorca jest obowiązany przedstawić – na żądanie banku – informacje i dokumenty niezbędne do oceny jego sytuacji finansowej i gospodarczej oraz umożliwiające kontrolę wykorzystania i spłaty kredytu.

Art. 75. 1. W przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej.

2. Termin wypowiedzenia, o którym mowa w ust. 1, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy – 7 dni.

3. Wypowiedzenie umowy kredytu z powodu utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej lub zagrożenia jego upadłością nie może nastąpić, jeżeli bank zgodził się na realizację przez kredytobiorcę programu naprawczego.

4. Przepis ust. 3 stosuje się przez cały okres realizacji programu naprawczego, chyba że bank stwierdzi, iż program naprawczy nie jest w sposób należyty realizowany.

Art. 75a. 1. O ile umowa kredytu nie stanowi inaczej, termin spłaty kredytu jest terminem zastrzeżonym na rzecz obu stron.

2. W przypadku gdy strony ustaliły termin spłaty kredytu dłuższy niż rok, kredytobiorca może wypowiedzieć umowę z zachowaniem terminu trzymiesięcznego.

Art. 75b. 1. Wykonanie uprawnienia, o którym mowa w art. 69 ust. 3, nie może wiązać się z poniesieniem przez kredytobiorcę dodatkowych kosztów.

2. Bank nie może uzależnić wykonania przez kredytobiorcę uprawnienia, o którym mowa w art. 69 ust. 3, od wprowadzenia dodatkowych ograniczeń, w szczególności nie może zobowiązać kredytobiorcy do nabywania waluty przeznaczonej na spłatę rat kredytu, jego całości lub części, od określonego podmiotu.

3. Otwarcie i prowadzenie rachunku, o którym mowa w art. 69 ust. 3, jest wolne od opłat w przypadku, gdy kredytobiorcą jest konsument w rozumieniu ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny.

4. Przepisy ust. 1–3, art. 69 ust. 2 pkt 4a oraz ust. 3 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Art. 75c. 1. Jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych.

2. W wezwaniu, o którym mowa w ust. 1, bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

3. Bank powinien, na wniosek kredytobiorcy, umożliwić restrukturyzację zadłużenia poprzez zmianę określonych w umowie warunków lub terminów spłaty kredytu, jeżeli jest uzasadniona dokonaną przez bank oceną sytuacji finansowej i gospodarczej kredytobiorcy.

4. Restrukturyzacja, o której mowa w ust. 1, dokonywana jest na warunkach uzgodnionych przez bank i kredytobiorcę.

5. Bank, w przypadku odrzucenia wniosku kredytobiorcy o restrukturyzację zadłużenia, przekazuje kredytobiorcy, bez zbędnej zwłoki, szczegółowe wyjaśnienia, w formie pisemnej, dotyczące przyczyny odrzucenia wniosku o restrukturyzację.

6. Przepisy ust. 1–5 stosuje się odpowiednio do umów pożyczek pieniężnych.

Art. 76. Zasady oprocentowania kredytu określa umowa kredytu, z tym że w razie stosowania stopy zmiennej należy:

1) określić w umowie kredytowej warunki zmiany stopy procentowej kredytu;
2) powiadomić w sposób określony w umowie kredytobiorcę, poręczyciela oraz, jeżeli umowa nie stanowi inaczej, inne osoby będące dłużnikami banku z tytułu zabezpieczenia kredytu o każdej zmianie stopy jego oprocentowania.

Art. 76a. Bank jest obowiązany niezwłocznie powiadomić, w sposób określony w umowie, osoby będące dłużnikami banku z tytułu zabezpieczenia kredytu, jeżeli kredytobiorca opóźnia się z jego spłatą.

Art. 77. Umowa kredytu może określać, że od kredytu postawionego do dyspozycji kredytobiorcy i przez niego niewykorzystanego przysługuje bankowi odrębna prowizja.

Art. 77a. Bank może przyjąć zlecenie udzielenia kredytu osobie trzeciej. Zlecenie powinno być złożone w formie pisemnej pod rygorem nieważności. W takim przypadku, jeśli umowa nie stanowi inaczej, dający zlecenie staje się poręczycielem za dług przyszły.

Art. 78. Do umów pożyczek pieniężnych zawieranych przez bank stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące zabezpieczenia spłaty i oprocentowania kredytu.

Art. 78a. Przepisy ustawy stosuje się do umów kredytu i pożyczki pieniężnej, zawieranych przez bank zgodnie z przepisami ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie nieuregulowanym w tej ustawie.

Art. 79. 1. Bank nie może stosować korzystniejszych warunków, a w szczególności korzystniejszych stóp oprocentowania niż stosowane przez bank dla danego rodzaju umowy przy prowadzeniu rachunków bankowych oraz przy udzielaniu kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych, poręczeń:

1) podmiotom dominującym lub zależnym od banku;
2) podmiotom działającym w tym samym co bank holdingu;

3) jednostkom zależnym i stowarzyszonym z bankiem w rozumieniu ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości;
4) swoim akcjonariuszom albo członkom;
5) osobom zatrudnionym w banku, członkom zarządu i członkom rady nadzorczej;
6) osobom zatrudnionym w podmiocie dominującym, członkom zarządu i członkom rady nadzorczej podmiotu dominującego;
7) podmiotom powiązanym kapitałowo lub organizacyjnie z:
   a) akcjonariuszem i członkiem,
   b) członkiem zarządu, rady nadzorczej lub osobą zajmującą stanowisko kierownicze w banku.

2. Bank ustala w formie regulaminu warunki udzielenia kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń, o których mowa w ust. 1, oraz prowadzi ich osobną ewidencję.

Art. 79a. 1. Udzielenie kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia członkowi zarządu albo rady nadzorczej banku lub osobie zajmującej stanowisko kierownicze w banku następuje zgodnie z regulaminem uchwalonym przez radę nadzorczą.

2. Udzielenie kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia członkowi zarządu albo członkowi rady nadzorczej banku w kwocie łącznego zobowiązania przekraczającej 10 000 euro, obliczonej w złotych według kursu średniego ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski na dzień udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia, wymaga zgody wyrażonej w uchwale zarządu oraz uchwale rady nadzorczej banku. Uchwały te zapadają bez udziału zainteresowanej osoby, w głosowaniu tajnym, większością co najmniej 2/3 głosów w obecności co najmniej połowy składu organu.

3. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio do udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia podmiotowi powiązanemu kapitałowo lub organizacyjnie z członkiem zarządu albo rady nadzorczej lub osobą zajmującą stanowisko kierownicze w banku.

4. Suma kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń, o których mowa w ust. 1 i 3, nie może przekroczyć:
1) w banku w formie spółki akcyjnej i w banku państwowym – 10% kapitału podstawowego Tier I, o którym mowa w art. 50 rozporządzenia nr 575/2013,

2) w banku spółdzielczym – 25% kapitału podstawowego Tier I, o którym mowa w art. 50 rozporządzenia nr 575/2013

– przy czym wartość kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń jest ustalana w sposób, w jaki bank oblicza wartość ekspozycji, o której mowa w art. 395 rozporządzenia nr 575/2013.

5. Przez osobę zajmującą stanowisko kierownicze w banku rozumie się osobę zatrudnioną podległą bezpośrednio członkowi zarządu, dyrektora oddziału i jego zastępcę oraz głównego księgowego.

Art. 79b. 1. Bank powiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o fakcie udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia członkowi zarządu albo rady nadzorczej, osobie zajmującej stanowisko kierownicze w banku, akcjonariuszowi banku i członkowi banku spółdzielczego oraz podmiotowi powiązanemu z nimi kapitałowo lub organizacyjnie, jeżeli w pojedynczym przypadku wartość zobowiązania przekracza równowartość 30 000 euro, obliczoną w złotych według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski na dzień udzielenia kredytu, pożyczki pieniężnej, gwarancji bankowej lub poręczenia.

2. Przepis ust. 1 nie ma zastosowania do akcjonariusza posiadającego wyłącznie akcje dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w ilości uprawniającej do wykonywania nie więcej niż 5% głosów na walnym zgromadzeniu.

Art. 79c. Przepisy art. 79a i 79b stosuje się także do innych niż gwarancje bankowe i poręczenia zobowiązań pozabilansowych udzielanych osobom, o których mowa w art. 79 ust. 1, lub na ich zlecenie.

Rozdział 6

Gwarancje bankowe, poręczenia i akredytywy

Art. 80. Banki mogą na zlecenie udzielać i potwierdzać gwarancje bankowe, poręczenia, a także otwierać i potwierdzać akredytywy.

Art. 81. 1. Gwarancją bankową jest jednostronne zobowiązanie banku-gwaranta, że po spełnieniu przez podmiot uprawniony (beneficjenta gwarancji) określonych warunków zapłaty, które mogą być stwierdzone określonymi w tym zapewnieniu dokumentami, jakie beneficjent załączy do sporządzonego we wskazanej formie żądania zapłaty, bank ten wykona świadczenie pieniężne na rzecz beneficjenta gwarancji – bezpośrednio albo za pośrednictwem innego banku.

2. Udzielenie i potwierdzenie gwarancji bankowej następuje na piśmie pod rygorem nieważności.

Art. 82. Przelewu wierzytelności z gwarancji bankowej można dokonać wraz z przeniesieniem wierzytelności zabezpieczonej gwarancją.

Art. 83. 1. Bank może potwierdzić zobowiązanie innego banku wynikające z gwarancji bankowej; w przypadku tym roszczenia z gwarancji można kierować do banku, który jej udzielił, lub do banku, który ją potwierdził, albo do obu tych banków łącznie, aż do zupełnego zaspokojenia roszczeń wierzyciela.

2. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio przy potwierdzaniu przez bank zobowiązań wynikających z poręczenia udzielonego przez inny bank.

Art. 84. Do gwarancji bankowych i poręczeń udzielanych przez bank stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego, z tym że zobowiązanie banku jest zawsze zobowiązaniem pieniężnym.

Art. 85. 1. Bank, działając na zlecenie klienta, ale we własnym imieniu (bank otwierający akredytywę), może zobowiązać się pisemnie wobec osoby trzeciej (beneficjenta), że dokona zapłaty beneficjentowi akredytywy ustalonej kwoty pieniężnej, po spełnieniu przez beneficjenta wszystkich warunków określonych w akredytywie (akredytywa dokumentowa).

2. Akredytywa dokumentowa musi w szczególności zawierać: nazwę i adres zleceniodawcy i beneficjenta, kwotę i walutę akredytywy, termin ważności akredytywy oraz opis dokumentów, po których przedstawieniu beneficjent jest uprawniony do żądania wypłaty w ramach akredytywy.

3. Zobowiązanie banku otwierającego staje się wymagalne z chwilą przedstawienia przez beneficjenta dokumentów zgodnie z warunkami akredytywy.

4. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do akredytyw zabezpieczających.

Art. 86. 1. Bank, działając na zlecenie klienta, ale we własnym imieniu (bank otwierający), może zobowiązać się pisemnie wobec innego banku, że dokona zwrotu kwot wypłaconych beneficjentowi lub skupi weksle trasowane ciągnione przez beneficjenta na wskazany bank (akredytywa pieniężna).

2. Akredytywa pieniężna musi w szczególności zawierać: nazwę i adres osoby upoważnionej do dokonywania wypłat, kwotę i walutę akredytywy oraz termin jej ważności.

3. Zobowiązania banku otwierającego stają się wymagalne z chwilą wypłaty dokonanej beneficjentowi na zasadach określonych w akredytywie, pod warunkiem przedstawienia przez beneficjenta dokumentu tożsamości.

4. Jeżeli w akredytywie pieniężnej uzależniono wypłatę od spełnienia przez beneficjenta innych warunków niż określone w ust. 3, wypłata może nastąpić wyłącznie po łącznym spełnieniu tych warunków.

Art. 86a. Przepisy art. 82–86 mają zastosowanie, jeżeli strony umowy nie postanowią inaczej.

Art. 87. 1. Roszczenia z tytułu gwarancji bankowych, poręczeń udzielanych przez banki oraz akredytyw, które stały się wymagalne, przedawniają się z upływem 6 lat.

2. Bieg przedawnienia roszczeń z tytułu gwarancji i akredytyw rozpoczyna się od daty przedłożenia skutecznego żądania zapłaty i w tym okresie roszczenie jest wymagalne, choćby zobowiązanie, z którym gwarancja bądź akredytywa była związana, już wygasło.

Art. 88. (uchylony)

Rozdział 6a

Lokaty strukturyzowane

Art. 88a. W zakresie wykonywania czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, oraz czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 i 12 (usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych), bank, oprócz przepisów niniejszego rozdziału, stosuje bezpośrednio stosowane przepisy prawa Unii Europejskiej, w zakresie, w jakim mają one zastosowanie do zawierania umów lokaty strukturyzowanej, pośrednictwa w zawieraniu umów lokaty strukturyzowanej oraz doradztwa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych.

Art. 88b. 1. Bank, na pisemne żądanie podmiotu innego niż określony w art. 3 pkt 39b lit. a–m ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi i w zakresie określonym w takim żądaniu, może traktować go jak klienta profesjonalnego, pod warunkiem że posiada on wiedzę i doświadczenie pozwalające na podejmowanie właściwych decyzji w zakresie lokat strukturyzowanych, jak również na właściwą ocenę ryzyka związanego z tymi decyzjami. Bank przed

uwzględnieniem żądania jest obowiązany ustalić wiedzę klienta o zasadach traktowania klientów profesjonalnych przy świadczeniu usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, których żądanie dotyczy.

2. Bank może, zgodnie z art. 45 ust. 3 lit. b rozporządzenia 2017/565, w zakresie usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych traktować klienta profesjonalnego jak klienta detalicznego.

3. Bank może, zgodnie z art. 45 ust. 3 lit. a rozporządzenia 2017/565 i na zasadach określonych w art. 71 ust. 2–4 tego rozporządzenia, w zakresie usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych traktować uprawnionego kontrahenta jak klienta detalicznego albo klienta profesjonalnego.

4. Bank, w zakresie usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, dokonuje podziału klientów na kategorie, zaliczając ich odpowiednio do kategorii klientów detalicznych, klientów profesjonalnych lub uprawnionych kontrahentów.

Art. 88c. 1. Bank, świadcząc usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, jest obowiązany działać w sposób rzetelny i profesjonalny, zgodnie z zasadami uczciwego obrotu oraz zgodnie z najlepiej pojętymi interesami jego klientów. Bank jest obowiązany stosować rozwiązania i procedury zapewniające niezwłoczne, uczciwe i należyte wykonywanie usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych.

2. Informacje kierowane przez bank do klientów lub potencjalnych klientów, w tym informacje upowszechniane przez bank w celu reklamy lub promocji usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, powinny być rzetelne, nie mogą budzić wątpliwości i wprowadzać w błąd. Informacje upowszechniane w celu reklamy lub promocji usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych świadczonych przez bank są oznaczane, w sposób niebudzący wątpliwości, jako informacje upowszechniane w tych celach. Uznaje się, że upowszechnianie informacji w sposób rzetelny, niebudzący wątpliwości i niewprowadzający w błąd jest zachowane w przypadku spełnienia przez bank warunków, o których mowa w art. 44 rozporządzenia 2017/565.

3. Treść i forma informacji, o których mowa w ust. 2, są prezentowane w taki sposób, aby klient lub potencjalny klient, do którego jest kierowana informacja lub który może się z taką informacją zapoznać, mógł zrozumieć charakter danej usługi oraz ryzyko z nią związane, a także podjąć świadomą decyzję.

4. Bank przekazuje, z uwzględnieniem art. 45–51 i art. 61 rozporządzenia 2017/565, w odpowiednim czasie adekwatne i odpowiednie informacje dotyczące:

1) banku oraz usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych świadczonych przez ten bank;
2) kosztów i opłat związanych ze świadczeniem usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych świadczonych przez ten bank.

5. W przypadku wykonywania czynności, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, bank, zgodnie z art. 52 rozporządzenia 2017/565, przekazuje również informację o:

1) zależnym lub niezależnym charakterze wykonywanej czynności;
2) zakresie lokat strukturyzowanych będących przedmiotem analizy na potrzeby udzielenia rekomendacji, w szczególności informację, w jakim stopniu zakres analizy dotyczy lokat strukturyzowanych oferowanych przez podmioty pozostające w bliskich powiązaniach z bankiem lub przez podmioty, które pozostają z nim w takich stosunkach prawnych, osobistych lub majątkowych, które mogłyby stwarzać ryzyko naruszenia niezależnego charakteru wykonywanej czynności;
3) częstotliwości dokonywania okresowej oceny odpowiedniości lokat strukturyzowanych, jeżeli bank zobowiązał się do dokonywania takiej oceny.

6. W przypadku gdy czynność, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, jest wykonywana w sposób niezależny, bank, z uwzględnieniem art. 53 rozporządzenia 2017/565:

1) jest obowiązany objąć zakresem analizy wystarczający rodzaj dostępnych lokat strukturyzowanych i ich liczbę w sposób odpowiednio zróżnicowany w celu zapewnienia, że rekomendacja jest adekwatna i we właściwy sposób realizuje cele inwestycyjne;
2) nie może objąć zakresem analizy wyłącznie lokat strukturyzowanych oferowanych przez podmioty pozostające w bliskich powiązaniach z bankiem lub przez podmioty, które pozostają z nim w takich stosunkach prawnych, osobistych lub majątkowych, które mogłyby stwarzać ryzyko naruszenia niezależnego charakteru wykonywanej czynności.

7. Przepisów ust. 2–5 nie stosuje się, w przypadku gdy usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych są elementem innych usług uregulowanych w ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim (Dz. U. z 2018 r. poz. 993 i 1075), ustawie z dnia 23 marca 2017 r. o kredycie hipotecznym oraz o nadzorze nad pośrednikami kredytu hipotecznego i agentami (Dz. U. poz. 819) lub w odrębnych przepisach określających obowiązki informacyjne wobec klientów lub potencjalnych klientów.

Art. 88d. 1. Bank, w związku ze świadczeniem usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, nie może przyjmować ani przekazywać jakichkolwiek świadczeń pieniężnych, w tym opłat i prowizji, ani jakichkolwiek świadczeń niepieniężnych, z wyłączeniem:

1) świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych przyjmowanych od klienta lub od osoby działającej w jego imieniu oraz świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych przekazywanych klientowi lub osobie działającej w jego imieniu;
2) świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych przyjmowanych lub przekazywanych osobie trzeciej, które są niezbędne do wykonywania danej usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych na rzecz klienta, w szczególności:
   a) kosztów z tytułu przechowywania środków pieniężnych powierzonych przez klienta,
   b) opłat na rzecz organu nadzoru,
   c) podatków, należności publicznoprawnych oraz innych opłat, których obowiązek zapłaty wynika z przepisów prawa,
   d) opłat związanych z wymianą walutową;
3) świadczeń pieniężnych i świadczeń niepieniężnych innych niż określone w pkt 1 i 2, jeżeli:
   a) są one przyjmowane albo przekazywane w celu poprawienia jakości danej usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych świadczonej przez bank na rzecz klienta,
   b) ich przyjęcie lub przekazanie nie ma negatywnego wpływu na działanie przez bank w sposób rzetelny i profesjonalny, zgodnie z zasadami uczciwego obrotu oraz zgodnie z najlepiej pojętymi interesami jego klienta,
   c) informacja o świadczeniach, w tym o ich istocie i wysokości, a w przypadku gdy wysokość takich świadczeń nie może zostać oszacowana – o sposobie ustalania ich wysokości, została przekazana klientowi lub potencjalnemu klientowi w sposób rzetelny, dokładny i zrozumiały przed rozpoczęciem świadczenia danej usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, przy czym warunek ten uznaje się za spełniony również w przypadku przekazania klientowi lub potencjalnemu klientowi informacji sporządzonej w formie ujednoliconej.

2. W przypadku wykonywania czynności, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, w sposób niezależny, bank nie może przyjmować świadczeń pieniężnych ani

świadczeń niepieniężnych od podmiotu trzeciego w związku z wykonywaniem tej czynności.

3. Przepisu ust. 2 nie stosuje się do drobnych świadczeń niepieniężnych przyjmowanych przez bank, jeżeli:

1) świadczenia te mogą poprawić jakość wykonywanej na rzecz klienta czynności, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12;
2) łączna wielkość i charakter tych świadczeń nie wpływałyby negatywnie na przestrzeganie przez bank obowiązku działania zgodnie z najlepiej pojętymi interesami klienta;
3) informacja o świadczeniach, w tym o ich istocie i wysokości, a w przypadku gdy wysokość takich świadczeń nie może zostać oszacowana – o sposobie ustalania ich wysokości, została przekazana klientowi lub potencjalnemu klientowi w sposób rzetelny, dokładny i zrozumiały przed rozpoczęciem wykonywania czynności, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, przy czym świadczenia te mogą być opisane w sposób ogólny.

4. Bank informuje klienta o zmianach w zakresie informacji przekazanych zgodnie z ust. 1 pkt 3 lit. c i ust. 3 pkt 3, jeżeli zmiany te mają związek z usługami w odniesieniu do lokat strukturyzowanych świadczonymi na rzecz klienta.

Art. 88e. 1. Bank świadczący usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych zapewnia, aby sposób wynagradzania osób zaangażowanych oraz oceny pracy świadczonej przez te osoby na rzecz banku nie powodował ich działania w sposób nierzetelny i nieprofesjonalny, niezgodnie z najlepiej pojętymi interesami jego klientów. W tym celu bank opracowuje, wdraża oraz stosuje politykę wynagrodzeń i praktyki, stosując odpowiednio przepis art. 27 rozporządzenia 2017/565.

2. W przypadku wykonywania czynności, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, sposób wynagradzania oraz oceny pracy nie mogą zachęcać do udzielania rekomendacji mających za przedmiot daną lokatę strukturyzowaną, w przypadku gdy inna lokata strukturyzowana byłaby bardziej adekwatna i lepiej realizowała cele klienta.

3. Sposób wynagradzania, o którym mowa w ust. 1 i 2, dotyczy przyznawania wynagrodzenia w postaci jakichkolwiek korzyści pieniężnych lub niepieniężnych przekazywanych przez bank bezpośrednio lub pośrednio osobom zaangażowanym przy świadczeniu usług na rzecz klientów.

Art. 88f. 1. W przypadku gdy:

1) usługa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych ma być świadczona w ramach jednej umowy łącznie z inną usługą, bank informuje klienta przed zawarciem umowy, czy jest możliwe oddzielne zawarcie umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych oraz umowy o świadczenie innych usług, a jeżeli jest to możliwe, przekazuje klientowi odrębne zestawienie kosztów i opłat związanych z poszczególnymi umowami;
2) zawarcie umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych jest warunkiem zawarcia umowy o świadczenie innej usługi albo zawarcie umowy o świadczenie innej usługi jest warunkiem zawarcia umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, bank informuje klienta przed zawarciem umowy, czy jest możliwe zawarcie wyłącznie jednej z tych umów, a jeżeli jest to możliwe, przekazuje klientowi odrębne zestawienie kosztów i opłat związanych z poszczególnymi umowami.

2. W przypadku gdy ryzyko wynikające z:

1) zawarcia z klientem detalicznym umowy, w ramach której usługa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych ma być świadczona łącznie z inną usługą, może różnić się od ryzyka wynikającego z zawarcia oddzielnej umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, bank informuje o tym klienta i przedstawia opis ryzyka wynikającego z poszczególnych usług świadczonych w ramach umowy oraz sposób, w jaki jednoczesne występowanie tych usług zmienia poziom ryzyka;
2) zawarcia z klientem detalicznym umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, jako warunku zawarcia umowy o świadczenie innej usługi, albo zawarcia z klientem detalicznym umowy o świadczenie innej usługi, jako warunku zawarcia umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, może różnić się od ryzyka wynikającego z zawarcia umowy o świadczenie usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych bez takich warunków, bank informuje o tym klienta i przedstawia opis ryzyka wynikającego z poszczególnych usług oraz sposób, w jaki jednoczesne występowanie tych usług zmienia poziom ryzyka.

Art. 88g. 1. Bank wykonujący czynność, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, uzyskuje od klienta lub potencjalnego klienta adekwatne informacje dotyczące jego:

1) wiedzy i doświadczenia w zakresie inwestowania na rynku finansowym;
2) sytuacji finansowej, w tym zdolności do ponoszenia strat;
3) celów inwestycyjnych, w tym poziomu akceptowanego ryzyka.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, są uzyskiwane od klienta lub potencjalnego klienta w celu umożliwienia udzielania przez bank rekomendacji, które są dla niego odpowiednie ze względu na jego osobistą sytuację lub potrzeby inwestycyjne, w szczególności zdolność do ponoszenia strat oraz poziom akceptowanego ryzyka.

3. Bank wykonujący czynność, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, przekazuje klientowi detalicznemu, na trwałym nośniku, raport zawierający potwierdzenie odpowiedniości rekomendacji z wyjaśnieniem przyczyn, dla których rekomendacja jest dla niego odpowiednia.

4. Bank, stosując odpowiednio przepisy art. 54 i art. 55 rozporządzenia 2017/565, na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, dokonuje oceny odpowiedniości lokaty strukturyzowanej oraz sporządza raport, o którym mowa w ust. 3.

Art. 88h. 1. Bank świadczący usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, których konstrukcja utrudnia klientowi lub potencjalnemu klientowi zrozumienie ryzyka związanego ze stopą zwrotu lub zrozumienie kosztów rozwiązania umowy lokaty strukturyzowanej przed terminem, uzyskuje od klienta lub potencjalnego klienta adekwatne informacje dotyczące jego wiedzy i doświadczenia w zakresie inwestowania na rynku finansowym, w celu oceny, czy usługa ta jest dla niego odpowiednia. W przypadkach, o których mowa w art. 88f ust. 1, ocenie podlega, czy umowa zawierana w okolicznościach określonych w art. 88f ust. 1 jest dla klienta lub potencjalnego klienta odpowiednia.

2. W przypadku gdy na podstawie informacji, o których mowa w ust. 1, bank stwierdzi, że usługa w odniesieniu do lokat strukturyzowanych nie jest odpowiednia dla klienta lub potencjalnego klienta, niezwłocznie informuje o tym klienta lub potencjalnego klienta.

3. W przypadku gdy klient lub potencjalny klient nie przedstawi informacji, o których mowa w ust. 1, albo przedstawi informacje niewystarczające, bank informuje go, że brak tych informacji uniemożliwia mu dokonanie oceny, czy usługa

w odniesieniu do lokat strukturyzowanych jest odpowiednia dla tego klienta lub potencjalnego klienta.

4. Bank uzyskuje informacje, o których mowa w ust. 1, dokonuje oceny odpowiedniości usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych oraz przechowuje informacje dotyczące przeprowadzonej oceny, stosując odpowiednio przepisy art. 55 i art. 56 rozporządzenia 2017/565.

5. Przepisów ust. 1–4 nie stosuje się do banku świadczącego usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w przypadku gdy:

1) umowa jest zawierana z inicjatywy klienta lub potencjalnego klienta oraz
2) klient lub potencjalny klient został poinformowany przez bank, że zawarcie umowy nie jest związane z obowiązkiem, o którym mowa w ust. 1, oraz że nie będzie on korzystał z ochrony, jaką zapewniałoby mu wykonanie przez bank takiego obowiązku, oraz
3) bank spełnia wymogi związane z zarządzaniem konfliktami interesów.

6. Jeżeli do zawarcia umowy dochodzi w wyniku skierowania do klienta lub potencjalnego klienta zindywidualizowanych informacji o banku, lokacie strukturyzowanej lub usłudze w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, przyjmuje się, że nie została ona zawarta w sposób określony w ust. 5 pkt 1.

Art. 88i. 1. Bank, który, świadcząc na rzecz klienta usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, korzysta z pośrednictwa innego banku, instytucji kredytowej, firmy inwestycyjnej lub zagranicznej firmy inwestycyjnej, może dokonywać oceny, o której mowa w art. 88g i art. 88h, na podstawie informacji dotyczących klienta lub potencjalnego klienta, otrzymywanych od tych podmiotów, oraz uznać za prawidłową ocenę dokonaną przez te podmioty.

2. Bank, który pośredniczy w świadczeniu usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych przez inny bank, instytucję kredytową, firmę inwestycyjną lub zagraniczną firmę inwestycyjną i przekazuje im informacje dotyczące klienta lub potencjalnego klienta, zapewnia kompletność i rzetelność tych informacji oraz prawidłowość oceny dokonanej zgodnie z art. 88g i art. 88h.

Art. 88j. 1. Przy świadczeniu usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych bank jest obowiązany przekazywać klientowi detalicznemu lub klientowi profesjonalnemu, na trwałym nośniku, regularne sprawozdania związane z wykonywaniem umowy o świadczenie usług w odniesieniu do lokat

strukturyzowanych, uwzględniające rodzaj i złożoność lokat strukturyzowanych będących przedmiotem świadczonej usługi, charakter świadczonej usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych oraz koszty związane z tymi usługami świadczonymi na rzecz klienta.

2. W przypadku gdy bank, wykonując czynność, o której mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12, na rzecz klienta detalicznego, udzielił mu rekomendacji i zobowiązał się w ramach umowy do przeprowadzania okresowej oceny jej odpowiedniości, jest obowiązany przekazywać klientowi regularnie ocenę tej rekomendacji, wskazując, czy jest ona nadal odpowiednia dla tego klienta.

Art. 88k. 1. Bank jest obowiązany utrzymywać organizację przedsiębiorstwa w sposób zapewniający:

1) odpowiednią liczbę osób świadczących pracę na jego rzecz, wymaganą do prawidłowego świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, oraz
2) posiadanie przez osoby, o których mowa w pkt 1, odpowiedniej wiedzy, kompetencji i doświadczenia w zakresie powierzonych obowiązków oraz utrzymywanie i doskonalenie przez te osoby takiej wiedzy i takich kompetencji.

2. Bank opracowuje, wdraża i stosuje procedury oraz inne regulacje wewnętrzne w zakresie niezbędnym do prawidłowego świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych. W przypadku świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych dla klientów detalicznych bank opracowuje, wdraża i stosuje regulaminy świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych.

3. W przypadku gdy konstrukcja lokaty strukturyzowanej uniemożliwia uregulowanie praw i obowiązków związanych ze świadczeniem usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych w sposób jednolity dla wszystkich klientów, na rzecz których świadczone są takie usługi, wymogu opracowania regulaminu, o którym mowa w ust. 2, nie stosuje się.

4. Przy wykonywaniu obowiązków, o których mowa w ust. 1 i 2, bank uwzględnia zakres, skalę i złożoność prowadzonej działalności w zakresie lokat strukturyzowanych.

5. Bank opracowuje, wdraża i stosuje politykę w zakresie świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, uwzględniającą charakterystykę oraz

potrzeby klientów lub potencjalnych klientów oraz akceptowany przez klientów lub potencjalnych klientów poziom ryzyka.

6. Bank, stosując odpowiednio przepisy art. 72–76 rozporządzenia 2017/565:

1) rejestruje, przechowuje i archiwizuje dokumenty, nagrania oraz inne nośniki informacji sporządzane lub otrzymywane w związku ze świadczonymi usługami w odniesieniu do lokat strukturyzowanych;
2) sporządza na trwałym nośniku protokoły, notatki lub nagrania z rozmów przeprowadzonych w bezpośredniej obecności klienta lub potencjalnego klienta.

7. Z zastrzeżeniem art. 76 ust. 11 rozporządzenia 2017/565, obowiązek przechowywania i archiwizowania, o którym mowa w ust. 6, wygasa z upływem 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym dokumenty lub nośniki informacji zostały sporządzone lub otrzymane, a w przypadku regulaminów, procedur oraz innych regulacji wewnętrznych – z upływem 5 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym przestały one obowiązywać. Komisja Nadzoru Finansowego może zażądać od banku przechowywania i archiwizowania takich danych lub dokumentów po upływie tego terminu, nie dłużej jednak niż przez 7 lat, licząc od pierwszego dnia roku następującego po roku, w którym zostały one sporządzone lub otrzymane, lub przestały obowiązywać.

8. Obowiązek, o którym mowa w ust. 6, obejmuje również nagrywanie rozmów telefonicznych i zapisywanie korespondencji elektronicznej związanych z czynnościami, które mogłyby skutkować świadczeniem jednej z usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, nawet jeżeli w wyniku prowadzenia tych rozmów lub korespondencji nie dochodziłoby do świadczenia usługi. Obowiązek nagrywania rozmów telefonicznych i zapisywania korespondencji elektronicznej obejmuje urządzenia banku oraz, pod warunkiem zatwierdzenia do używania przez bank prywatnych urządzeń osób zatrudnionych w banku, takie prywatne urządzenia.

9. Bank informuje klientów lub potencjalnych klientów o nagrywaniu rozmów telefonicznych oraz zapisywaniu korespondencji elektronicznej, związanych z czynnościami, w wyniku których dochodziłoby lub mogłoby dojść do świadczenia usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, przed rozpoczęciem takiego nagrania lub zapisu. Bank nie może prowadzić rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej, jeżeli nie poinformował klienta lub potencjalnego klienta o nagrywaniu rozmów oraz zapisywaniu korespondencji.

10. Bank podejmuje działania zapobiegające prowadzeniu przez osoby zatrudnione w banku rozmów telefonicznych lub korespondencji elektronicznej z wykorzystaniem zatwierdzonych do używania przez bank prywatnych urządzeń tych osób, jeżeli nie jest w stanie nagrywać tych rozmów lub zapisywać tej korespondencji.

Art. 88l. 1. Bank jest obowiązany zatrudniać osoby posiadające odpowiednią wiedzę i kompetencje w zakresie:

1) przekazywania klientom lub potencjalnym klientom informacji o usługach w odniesieniu do lokat strukturyzowanych;
2) wykonywania czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 12.

2. Bank zapewnia utrzymywanie i doskonalenie przez osoby, o których mowa w ust. 1, wiedzy i kompetencji niezbędnych do należytego wykonywania powierzonych obowiązków.

3. Ustanowiony w banku system wynagradzania osób świadczących pracę na jego rzecz, uczestniczących w świadczeniu usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w szczególności obsługujących klienta lub potencjalnego klienta, powinien wspierać wykonanie obowiązków, o których mowa w art. 88c ust. 1, oraz być środkiem ograniczającym ryzyko wystąpienia konfliktu interesów.

Art. 88m. 1. Przy opracowywaniu, wdrażaniu i stosowaniu rozwiązań technicznych i organizacyjnych w zakresie świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych bank uwzględnia zasady określone w art. 21 rozporządzenia 2017/565.

2. Bank opracowuje, wdraża i stosuje politykę w celu zapewnienia zgodności działalności banku z przepisami prawa regulującymi świadczenie usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych oraz adekwatne i skuteczne rozwiązania techniczne i organizacyjne w tym zakresie, w tym zasady regulujące zawieranie transakcji przez osoby zaangażowane.

3. Bank wykonuje obowiązek, o którym mowa w ust. 2, stosując odpowiednio przepisy art. 22, art. 25, art. 26, art. 28 i art. 29 rozporządzenia 2017/565.

4. Bank opracowuje, wdraża i stosuje odpowiednie środki oraz procedury zarządzania konfliktami interesów w rozumieniu art. 33 rozporządzenia 2017/565, z uwzględnieniem art. 34 i art. 35 tego rozporządzenia.

5. Bank, który opracowuje lokatę strukturyzowaną, opracowuje, wdraża, stosuje oraz poddaje przeglądowi rozwiązania związane z procesem opracowywania lokaty

strukturyzowanej zapewniające, że lokata strukturyzowana oraz strategia dystrybucji tej lokaty będą odpowiednie dla grupy docelowej.

6. Przez grupę docelową, o której mowa w ust. 5, rozumie się określoną grupę osób, do których kierowana jest bezpośrednio lub za pośrednictwem innych podmiotów propozycja zawarcia umowy lokaty strukturyzowanej, z których potrzebami, cechami lub celami lokata strukturyzowana jest zgodna.

7. Przez strategię dystrybucji, o której mowa w ust. 5, rozumie się zamierzony sposób, w jaki może zostać zawarta umowa lokaty strukturyzowanej z osobą należącą do grupy docelowej.

8. Rozwiązania, o których mowa w ust. 5, obejmują w szczególności:

1) określenie grupy docelowej lokaty strukturyzowanej z uwzględnieniem podziału klientów na kategorie zgodnie z art. 88b ust. 4;
2) identyfikację istotnych ryzyk związanych z potencjalnym zawarciem umowy lokaty strukturyzowanej przez grupę docelową w celu dokonania oceny, czy lokata strukturyzowana byłaby odpowiednia dla tej grupy docelowej;
3) określenie strategii dystrybucji lokaty strukturyzowanej, w przypadku gdy rekomendowanie, oferowanie, zawieranie lub umożliwianie zawarcia umowy lokaty strukturyzowanej będzie wykonywane zarówno przez bank samodzielnie, jak i przez uprawnione do takich czynności podmioty, przy czym strategia dystrybucji powinna być odpowiednia dla określonej grupy docelowej;
4) sprawdzenie przed opracowaniem lokaty strukturyzowanej, czy lokata strukturyzowana pozostaje zgodna z potrzebami określonej grupy docelowej oraz czy zamierzona strategia dystrybucji tej lokaty jest odpowiednia dla tej grupy docelowej;
5) regularny przegląd, dokonywany z uwzględnieniem zdarzeń, które mogłyby wpłynąć na powstanie ryzyk dla grupy docelowej, czy lokata strukturyzowana pozostaje zgodna z potrzebami określonej grupy docelowej oraz czy zamierzona strategia dystrybucji tej lokaty jest odpowiednia dla tej grupy docelowej.

9. Bank, który rekomenduje, oferuje albo w inny sposób umożliwia otwarcie lokaty strukturyzowanej przez osoby należące do grupy docelowej, opracowuje, wdraża, stosuje oraz poddaje przeglądowi rozwiązania związane z procesem wykonywania tych czynności zapewniające, że lokata strukturyzowana oraz strategia dystrybucji będą odpowiednie dla grupy docelowej.

10. Rozwiązania, o których mowa w ust. 9, obejmują w szczególności:

1) określenie grupy docelowej lokaty strukturyzowanej, także w przypadku gdy podmiot opracowujący lokatę strukturyzowaną nie określił grupy docelowej lokaty strukturyzowanej;
2) określenie strategii dystrybucji lokaty strukturyzowanej odpowiedniej dla określonej grupy docelowej;
3) regularny przegląd, dokonywany z uwzględnieniem zdarzeń, które mogłyby wpłynąć na powstanie ryzyk dla grupy docelowej, czy lokata strukturyzowana pozostaje zgodna z potrzebami określonej grupy docelowej oraz czy zamierzona strategia dystrybucji tej lokaty jest odpowiednia dla tej grupy docelowej.

11. W przypadku zamiaru dokonania istotnych zmian cech lokaty strukturyzowanej, grupy docelowej lub strategii dystrybucji lokaty strukturyzowanej, bank jest obowiązany dokonać oceny planowanych zmian. Przepisy ust. 5 i 8 stosuje się odpowiednio.

12. W przypadku gdy strategia dystrybucji lokaty strukturyzowanej przewiduje wykorzystanie uprawnionych podmiotów trzecich, bank, który opracowuje lokatę strukturyzowaną, udostępnia tym podmiotom informacje dotyczące tej lokaty strukturyzowanej, sposobu określenia grupy docelowej oraz strategii dystrybucji tej lokaty strukturyzowanej.

13. Bank, który rekomenduje, oferuje, zawiera lub umożliwia zawarcie umowy lokaty strukturyzowanej, uzyskuje od banku, który opracowuje lokatę strukturyzowaną, informacje o rozwiązaniach określonych w ust. 8 oraz inne informacje pozwalające na zrozumienie cech lokaty strukturyzowanej oraz określonej grupy docelowej.

14. Bank, który rekomenduje, oferuje, zawiera lub umożliwia zawarcie umowy lokaty strukturyzowanej, nie jest obowiązany do ponownego określenia grupy docelowej oraz strategii dystrybucji, jeżeli określił grupę docelową lub strategię dystrybucji w związku z opracowaniem lokaty strukturyzowanej.

Art. 88n. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia:

1) tryb i warunki postępowania banków świadczących usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych w zakresie:
   a) traktowania klientów jak klientów profesjonalnych lub klientów detalicznych zgodnie z art. 88b ust. 1 i 2,

b) świadczenia usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych, w tym w zakresie świadczenia usług na rzecz kategorii klientów, o których mowa w art. 88b ust. 4,

c) przyjmowania lub przekazywania jakichkolwiek świadczeń pieniężnych lub niepieniężnych w związku z prowadzeniem usług w odniesieniu do lokat strukturyzowanych,

d) przekazywania sprawozdań, o których mowa w art. 88j ust. 1, w tym treści tych sprawozdań oraz terminów ich przekazywania klientowi,

e) opracowywania, rekomendowania, oferowania, zawierania lub umożliwiania zawarcia umowy lokaty strukturyzowanej,

2) szczegółowe kryteria w zakresie spełniania przez osoby, o których mowa w art. 88k ust. 1, wymogów posiadania odpowiedniej wiedzy, kompetencji i doświadczenia,

3) szczegółowe kryteria w zakresie spełniania przez osoby, o których mowa w art. 88l ust. 1, wymogów posiadania odpowiedniej wiedzy i kompetencji,

4) tryb i warunki postępowania banków świadczących usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych przy dokonywaniu oceny oraz weryfikacji spełniania przez osoby, o których mowa w pkt 2 i 3, stosowanych wobec nich odpowiednich wymogów w zakresie posiadania odpowiedniej wiedzy, kompetencji i doświadczenia, oraz tryb i warunki postępowania w zakresie utrzymywania i doskonalenia wiedzy i kompetencji tych osób

– w odniesieniu do wykonywania przez banki świadczące usługi w odniesieniu do lokat strukturyzowanych czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1 oraz ust. 2 pkt 11 i 12, przy zapewnieniu należytej staranności oraz ochrony klienta, z uwzględnieniem konieczności zapewnienia profesjonalnego, rzetelnego, bezpiecznego i sprawnego świadczenia tych usług przez banki oraz z uwzględnieniem wytycznych w zakresie zasad uznawania posiadania odpowiedniej wiedzy i kompetencji przez osoby wykonujące usługi maklerskie, wydanych przez Europejski Urząd Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych.

Rozdział 7

Emisja bankowych papierów wartościowych

Art. 89. 1. Banki mogą emitować bankowe papiery wartościowe na warunkach podawanych do publicznej wiadomości.

2. Bank informuje Komisję Nadzoru Finansowego o zamierzonym programie emisji papierów wartościowych na 30 dni przed terminem emisji, wskazując warunki i wartość programu emisji.

3. (uchylony)

Art. 90. 1. Bankowy papier wartościowy służy gromadzeniu przez banki środków pieniężnych w złotych lub w innej walucie wymienialnej i zawiera w nazwie wyrazy „bankowy papier wartościowy”, a jego treść obejmuje:

1) wartość nominalną;
2) zobowiązanie banku do:
   a) naliczenia określonego oprocentowania według ustalonej stopy procentowej,
   b) dokonania wypłaty oznaczonej kwoty osobie uprawnionej, w określonych terminach; osoba uprawniona nie może żądać od banku wykupu papieru przed upływem terminu, o ile treść papieru nie stanowi inaczej;
3) oznaczenie posiadacza papieru wartościowego, jeżeli jest to papier imienny, lub adnotację, że jest to papier wartościowy na okaziciela;
4) zasady przenoszenia praw wynikających z papieru wartościowego;
5) numer papieru wartościowego i datę emisji;
6) podpisy osób upoważnionych do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banku.

2. Podpisy, o których mowa w ust. 1 pkt 6, mogą być odtwarzane mechanicznie.

3. W treści bankowego papieru wartościowego, jak również w podanej przez emitenta do publicznej wiadomości informacji o warunkach emisji, nie mogą być zamieszczane porównania z warunkami emisji papierów wartościowych innych emitentów.

4. Banki mogą emitować bankowe papiery wartościowe, niemające formy dokumentu, które są rejestrowane w depozycie prowadzonym przez bank emitujący te papiery, Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A., spółkę, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, lub firmę inwestycyjną.

5. Jeżeli bankowy papier wartościowy nie ma formy dokumentu, wszystkie dane określone w ust. 1 powinny być zamieszczone w treści świadectwa depozytowego albo innego dokumentu wydanego przez bank osobie uprawnionej.

6. Prawa z bankowych papierów wartościowych niemających formy dokumentu powstają z chwilą zapisania ich po raz pierwszy na rachunku bankowych papierów wartościowych i przysługują posiadaczowi tego rachunku.

7. Przeniesienie praw z bankowego papieru wartościowego emitowanego niemającego formy dokumentu następuje z chwilą dokonania odpowiedniego zapisu na rachunku bankowych papierów wartościowych w wyniku zawarcia umowy. Pożytki z bankowych papierów wartościowych uzyskane przed dokonaniem zapisu przypadają nabywcy, chyba że umowa stanowi inaczej.

8. Bankowe papiery wartościowe w formie zdematerializowanej mogą być również rejestrowane, na podstawie umowy zawartej przez bank z Krajowym Depozytem Papierów Wartościowych S.A. albo spółką, której Krajowy Depozyt Papierów Wartościowych S.A. przekazał wykonywanie czynności z zakresu zadań, o których mowa w art. 48 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi, w depozycie papierów wartościowych prowadzonym zgodnie z przepisami tej ustawy. W takim przypadku do powstawania oraz przenoszenia praw z bankowych papierów wartościowych stosuje się przepisy tej ustawy dotyczące praw ze zdematerializowanych papierów wartościowych.

Art. 91. Bank nie może udzielać kredytu lub pożyczki pieniężnej na kupno bankowych papierów wartościowych emitowanych przez siebie.

Art. 92. Do bankowych papierów wartościowych nie stosuje się przepisów ustawy, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 8.

Rozdział 8

Szczególne obowiązki i uprawnienia banków

Art. 92a. 1. Bank może zawrzeć z towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo z funduszem sekurytyzacyjnym:

1) umowę przelewu wierzytelności;
2) umowę o subpartycypację.

2. Umowa, o której mowa w ust. 1 pkt 2, nie może zwiększać ryzyka niewypłacalności lub pogarszać płynności banku.

3. Bank może także przenieść w drodze umowy wierzytelności na, niebędącą towarzystwem funduszy inwestycyjnych tworzącym fundusz sekurytyzacyjny albo funduszem sekurytyzacyjnym, spółkę kapitałową (podmiot emisyjny) w celu emisji przez ten podmiot papierów wartościowych, których zabezpieczenie stanowią sekurytyzowane wierzytelności.

4. Podmiot emisyjny, na rzecz którego nastąpiło przeniesienie wierzytelności, nie może być powiązany kapitałowo lub organizacyjnie z bankiem przenoszącym wierzytelności, a przedmiotem jego działalności może być wyłącznie nabywanie wierzytelności i emisja papierów wartościowych, o której mowa w ust. 3, a także wykonywanie czynności z tym związanych.

5. (uchylony)

6. (uchylony)

Art. 92b. 1. Bank prowadzi rejestr wierzytelności, wymienionych w umowie, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 2.

2. Wierzytelności, o których mowa w ust. 1, podlegają wpisowi do rejestru z chwilą, w której zobowiązanie wynikające z umowy, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 2, stało się skuteczne.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia oraz wzór rejestru wierzytelności wymienionych w umowie, o której mowa w art. 92a ust. 1 pkt 2, uwzględniając zakres danych wynikających z tej umowy oraz konieczność zapewnienia Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do danych niezbędnych do prawidłowego sprawowania nadzoru.

Art. 92ba. 1. Bank jest obowiązany udzielić posiadaczowi rachunku bankowego, będącemu osobą fizyczną, osobie, która uzyskała tytuł prawny do spadku po posiadaczu rachunku, oraz zarządcy sukcesyjnemu, zbiorczej informacji o:

1) rachunkach bankowych posiadacza, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza;
2) umowach rachunku bankowego posiadacza rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3;
3) rachunkach posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza;

4) umowach rachunków posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej rozwiązanych albo wygasłych z przyczyn, o których mowa w art. 13a ust. 1–3 ustawy z dnia 5 listopada 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo-kredytowych (Dz. U. z 2017 r. poz. 2065, z późn. zm.[10)]).

2. W zbiorczej informacji wskazuje się podmiot, który prowadzi albo prowadził rachunek, numery rachunków wynikające z umowy rachunku oraz informację, czy rachunki są nadal prowadzone.

3. Bank jest obowiązany udzielić dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, informacji o:

1) rachunkach bankowych posiadacza, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza;
2) rachunkach posiadacza rachunku bankowego prowadzonych w spółdzielczej kasie oszczędnościowo-kredytowej, w tym rachunkach wspólnych – bez wskazania danych współposiadacza.

4. W informacji, o której mowa w ust. 3, wskazuje się podmiot, który prowadzi rachunki.

Art. 92bb. 1. Banki są obowiązane prowadzić centralną informację o rachunkach, zwaną dalej „Centralną informacją”. Banki mogą utworzyć w tym celu spółkę handlową.

2. Centralną informację może prowadzić izba rozliczeniowa, o której mowa w art. 67.

Art. 92bc. 1. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 92ba ust. 3, bank jest obowiązany pozyskać z Centralnej informacji niezwłocznie po otrzymaniu pisemnego żądania od osoby, o której mowa w art. 92ba ust. 1, i zweryfikowaniu jej tytułu prawnego lub od dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt 1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej. Zbiorczą informację oraz informację, o której mowa w art. 92ba ust. 3, bank jest obowiązany dostarczyć osobie, która wystąpiła z żądaniem, lub dostawcy, o którym mowa w art. 4 ust. 2 pkt

[10)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2486 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 62, 106, 138, 650, 723, 771, 864, 1000, 1075, 1499, 1544 i 1629.

1–3 i 9 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, z wyłączeniem Krajowej Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej, niezwłocznie po jej pozyskaniu z Centralnej informacji.

2. Zbiorcza informacja oraz informacja, o której mowa w art. 92ba ust. 3, może być dostarczona odpłatnie, przy czym opłata nie może być wyższa niż koszt wygenerowania takiej informacji.

Art. 92bd. 1. Bank prowadzący rachunek bankowy jest obowiązany nieodpłatnie udzielić informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1 i 3, Centralnej informacji. Bank spółdzielczy może udzielić informacji za pośrednictwem banku zrzeszającego.

2. Informacji, o których mowa w art. 92ba ust. 1 i 3, bank udziela niezwłocznie, ale nie później niż w terminie 3 dni roboczych od dnia otrzymania zapytania od Centralnej informacji.

Art. 92c. (uchylony)

Art. 92d. Bank może zawrzeć umowę o kredytowy instrument pochodny lub inną umowę niż wymieniona w art. 92a ust. 1 i 3, na podstawie których następuje przeniesienie całości lub części ryzyka związanego z wierzytelnościami tego banku.

Art. 93. 1. W celu zabezpieczenia wierzytelności, które wynikają z czynności bankowych, bank może żądać zabezpieczenia przewidzianego w Kodeksie cywilnym i prawie wekslowym oraz zwyczajami przyjętymi w obrocie krajowym i zagranicznym.

2. Bank może potrącić ze swego długu wierzytelność, której termin wymagalności jeszcze nie nadszedł, jeżeli podmiot będący dłużnikiem został postawiony w stan likwidacji, oraz we wszystkich tych przypadkach, gdy służy bankowi prawo ściągnięcia swych wierzytelności przed nadejściem terminu płatności. Potrącenie nie może być dokonane w zakresie, w jakim wierzytelność z rachunku bankowego została zajęta jako przedmiot egzekucji należności z tytułu zobowiązań podatkowych.

Art. 93a. 1. W umowie zawartej ze spółkami tworzącymi podatkową grupę kapitałową w rozumieniu przepisów o podatku dochodowym od osób prawnych, reprezentowanymi przez spółkę dominującą w tej grupie, bank może określić wysokość skonsolidowanego oprocentowania dla środków zgromadzonych na

rachunkach bankowych tych spółek oraz udzielonych im kredytów i pożyczek pieniężnych.

2. Skonsolidowane oprocentowanie, o którym mowa w ust. 1, obliczane jest od kwoty, którą stanowi różnica pomiędzy sumą stanów na rachunkach bankowych spółek tworzących podatkową grupę kapitałową a sumą wierzytelności z tytułu udzielonych tym spółkom kredytów i pożyczek pieniężnych.

3. O ile umowa, o której mowa w ust. 1, nie stanowi inaczej, środki pieniężne zgromadzone na rachunkach bankowych oraz kredyty i pożyczki pieniężne, dla których określone zostało skonsolidowane oprocentowanie, nie są oprocentowane.

Art. 94. (uchylony)

Art. 95. 1. Księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych.

1a. Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym.

2. Czynność bankowa lub czynność zabezpieczająca wierzytelność banku stwierdzona dokumentem, o którym mowa w ust. 1, ma datę pewną od daty tego dokumentu.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, są podstawą wpisu hipoteki do księgi wieczystej nieruchomości stanowiącej własność dłużnika banku lub innej osoby ustanawiającej hipotekę na rzecz banku w celu zabezpieczenia wierzytelności dłużnika banku. Jeżeli nieruchomość nie posiada księgi wieczystej, zabezpieczenie może być dokonane przez złożenie tych dokumentów do zbioru dokumentów.

4. Do ustanowienia hipoteki, o której mowa w ust. 3, jest wymagane złożenie przez właściciela nieruchomości oświadczenia o ustanowieniu hipoteki na rzecz banku z zachowaniem formy pisemnej pod rygorem nieważności.

5. Przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio do ujawnienia w księdze wieczystej zmiany treści hipoteki oraz do dokonania wpisu hipoteki obciążającej użytkowanie wieczyste, spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu oraz wierzytelność hipoteczną.

6. Przepisy ust. 1–3 stosuje się odpowiednio do przeniesienia hipoteki w związku ze zbyciem wierzytelności bankowej.

Art. 96. (uchylony)

Art. 97. (uchylony)

Art. 98. (uchylony)

Art. 99. (uchylony)

Art. 99a. (uchylony)

Art. 100. (uchylony)

Art. 101. 1. Zabezpieczenie wierzytelności banku może być dokonane w drodze przeniesienia na bank przez dłużnika lub osobę trzecią, do czasu spłaty zadłużenia wraz z należnymi odsetkami i prowizją, prawa własności rzeczy ruchomej lub papierów wartościowych.

2. W przypadku gdy przeniesiona została własność rzeczy określonej co do gatunku lub zbioru rzeczy, dłużnik lub osoba trzecia obowiązani są wyodrębnić i oznaczyć rzecz lub zbiór rzeczy oraz – jeżeli umowa nie stanowi inaczej – prowadzić ewidencję zmian w zakresie przedmiotu przewłaszczenia.

Art. 102. 1. W celu zabezpieczenia wierzytelności banku dłużnik lub osoba trzecia może przenieść określoną kwotę w złotych lub w innej walucie wymienialnej na własność banku. Bank jest zobowiązany do zwrotu tej kwoty po uzyskaniu spłaty zadłużenia wraz z należnymi odsetkami i prowizją.

2. Bank nie ma obowiązku zwrotu części kwoty przyjętej na własność, równej niespłaconej sumie zadłużenia wobec banku, odsetek i prowizji oraz innych kosztów poniesionych przez bank w związku z odzyskaniem wierzytelności.

3. Bank może wypłacić dłużnikowi lub osobie trzeciej, o których mowa w ust. 1, wynagrodzenie za okres korzystania z przejętej kwoty.

Art. 103. (uchylony)

Art. 104. 1. Bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować

tajemnicę bankową, która obejmuje wszystkie informacje dotyczące czynności bankowej, uzyskane w czasie negocjacji, w trakcie zawierania i realizacji umowy, na podstawie której bank tę czynność wykonuje.

2. Obowiązek, o którym mowa w ust. 1, nie dotyczy przypadków, w których:

1) bez ujawnienia informacji objętej tajemnicą bankową – ze względu na istotę i charakter czynności bankowej lub obowiązujące przepisy – nie jest możliwe należyte wykonanie umowy, na podstawie której jest wykonywana ta czynność bankowa lub należyte wykonanie czynności pozostających w związku z zawarciem i wykonaniem tej umowy;
2) następuje ujawnienie informacji objętych tajemnicą bankową przedsiębiorcom lub przedsiębiorcom zagranicznym:
   a) którym bank, zgodnie z art. 6a ust. 1 i art. 6b–6d, powierzył wykonywanie, stale lub okresowo, czynności związanych z działalnością bankową,
   b) którym powierzono wykonywanie czynności zgodnie z art. 6a ust. 7,
   c) którym powierzono wykonywanie czynności zgodnie z art. 149 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji

   – w zakresie niezbędnym do należytego wykonywania tych czynności;
3) następuje udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową adwokatom lub radcom prawnym w związku ze świadczeniem przez nich pomocy prawnej na rzecz banku;
4) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonywania umów sprzedaży wierzytelności zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych;
5) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonania umów, o których mowa w art. 92a ust. 1, oraz związanych z nimi umów:
   a) o nadanie oceny inwestycyjnej (rating) sekurytyzowanym wierzytelnościom,
   b) ubezpieczenia od ryzyka niewypłacalności dłużników sekurytyzowanych wierzytelności;
6) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do zawarcia i wykonania umów, o których mowa w art. 92a ust. 3 i art. 92d, oraz związanych z nimi umów o:

a) nadanie oceny inwestycyjnej (rating) sekurytyzowanym wierzytelnościom,
b) obsługę sekurytyzowanych wierzytelności,
c) organizację i przeprowadzenie emisji papierów wartościowych,
d) ubezpieczenie od ryzyka niewypłacalności dłużników sekurytyzowanych wierzytelności;

7) udzielenie informacji innym bankom, instytucjom kredytowym lub instytucjom finansowym należącym do tego samego holdingu finansowego jest niezbędne do należytego wykonywania, określonych w przepisach prawa, obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;

7a) udzielenie informacji podmiotowi wiodącemu w konglomeracie finansowym lub podmiotom regulowanym w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym, wchodzącym w skład konglomeratu finansowego, jest niezbędne do należytego wykonywania określonych w przepisach prawa obowiązków w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz finansowaniu terroryzmu;

8) ujawnienie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do wykonywania umów odwróconego kredytu hipotecznego, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 23 października 2014 r. o odwróconym kredycie hipotecznym (Dz. U. z 2016 r. poz. 786);

9) udzielenie informacji objętej tajemnicą bankową przez zrzeszony bank spółdzielczy bankowi zrzeszającemu jest niezbędne do wykonywania czynności kontroli wewnętrznej oraz czynności określonych w art. 19 ust. 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających;

10) udzielenie informacji objętej tajemnicą bankową przez bank będący uczestnikiem systemu ochrony, o którym mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, właściwemu organowi systemu ochrony lub innemu uczestnikowi tego systemu jest niezbędne do:
a) kontroli ryzyka utraty płynności oraz ryzyka niewypłacalności uczestnika systemu ochrony i jest dokonywane na podstawie i w granicach określonych w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz w umowie systemu ochrony,
b) wykonywania czynności kontroli wewnętrznej,

c) podjęcia przez właściwy organ systemu ochrony lub wskazanego przez niego uczestnika systemu ochrony działań niezbędnych do zapewnienia uczestnikowi objętemu obowiązkiem tajemnicy bankowej ochrony przed niewypłacalnością lub utratą płynności na zasadach określonych w ustawie o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających oraz w umowie systemu ochrony;

11) udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową jest niezbędne do przeprowadzenia przymusowej restrukturyzacji, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji;

12) ujawnienie informacji objętych tajemnicą bankową następuje na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego, ministra właściwego do spraw finansów publicznych, jednostki zarządzającej systemem ochrony, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, lub banku zrzeszającego i jest niezbędne do zawarcia lub wykonywania umów o ustanowienie zabezpieczenia finansowego na wierzytelnościach kredytowych, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o niektórych zabezpieczeniach finansowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 891).

3. Banku nie obowiązuje, z zastrzeżeniem ust. 4 i 4a, zachowanie tajemnicy bankowej wobec osoby, której dotyczą informacje objęte tajemnicą. Osobom trzecim informacje te mogą być ujawnione, z zastrzeżeniem art. 105, art. 106a i art. 106b, wyłącznie gdy osoba, której informacje te dotyczą, na piśmie upoważni bank do przekazania określonych informacji wskazanej przez siebie osobie lub jednostce organizacyjnej. Upoważnienie może być także wyrażone w postaci elektronicznej. W takim przypadku bank obowiązany jest do utrwalenia wyrażonego w ten sposób upoważnienia na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4. Bank, osoby w nim zatrudnione oraz osoby, za których pośrednictwem bank wykonuje czynności bankowe, są obowiązane zachować w tajemnicy informacje dotyczące udzielania Policji informacji na zasadach określonych w art. 20 ust. 4–10

ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji (Dz. U. z 2017 r. poz. 2067, z późn. zm.[11)]) oraz dotyczące zawiadomienia, o którym mowa w art. 20 ust. 13 tej ustawy. Zachowanie tajemnicy obowiązuje wobec stron umowy, innych osób, których dotyczą informacje, oraz osób trzecich.

4a. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio do informacji udzielonych organom Krajowej Administracji Skarbowej na zasadach określonych w art. 127a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz. U. z 2018 r. poz. 508, z późn. zm.[12)]) oraz do zawiadomienia, o którym mowa w art. 127a ust. 12 tej ustawy.

5. Podmioty, oraz osoby w nich zatrudnione, którym, zgodnie z przepisem ust. 2 pkt 1, 2 oraz pkt 4–6, udzielono lub ujawniono informacje objęte tajemnicą bankową, mogą wykorzystać te informacje wyłącznie w celu zawarcia i wykonania umów, o których mowa w ust. 2 pkt 1, 2 oraz 4–6.

6. Przepis ust. 5 stosuje się odpowiednio do adwokatów i radców prawnych, którym udzielono informacji objętych tajemnicą bankową w związku ze świadczeniem przez nich pomocy prawnej na rzecz banku.

Art. 105. 1. Bank ma obowiązek udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową wyłącznie:

1) innym bankom i instytucjom kredytowym w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz nabywaniem i zbywaniem wierzytelności;

1a) na zasadzie wzajemności – innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów – o wierzytelnościach oraz o obrotach i stanach rachunków bankowych w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń;

1b) innym bankom, instytucjom kredytowym lub instytucjom finansowym, w zakresie niezbędnym dla:

[11)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2405 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 416, 650, 730, 1039, 1544 i 1669.

[12)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 1000, 1039, 1499, 1544, 1577 i 1654.

a) wykonywania obowiązujących je przepisów dotyczących nadzoru skonsolidowanego, w tym w szczególności dla sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych, obejmujących także bank,

b) zarządzania ryzykiem dużych zaangażowań,

c) stosowania metod wewnętrznych oraz innych metod i modeli, o których mowa w przepisach części trzeciej rozporządzenia nr 575/2013;

1c) instytucjom, o których mowa w ust. 4, w zakresie niezbędnym do stosowania metod wewnętrznych oraz innych metod i modeli, o których mowa w przepisach części trzeciej rozporządzenia nr 575/2013;

1d) innym bankom, spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym, Krajowej Spółdzielczej Kasie Oszczędnościowo-Kredytowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, albo spółce handlowej, o której mowa w art. 92bb ust. 1, w zakresie niezbędnym do udzielania zbiorczej informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 1, lub zbiorczej informacji, o której mowa w art. 105c;

1e) innym bankom, spółdzielczym kasom oszczędnościowo-kredytowym oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, albo spółce handlowej, o której mowa w art. 92bb ust. 1, w zakresie niezbędnym do udzielania informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 3;

1f) Szefowi Krajowej Administracji Skarbowej oraz izbie rozliczeniowej, o której mowa w art. 67, w zakresie niezbędnym do wykonywania odpowiednio zadań i obowiązków, o których mowa w dziale IIIB ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa;

1g) dostawcom świadczącym usługę inicjowania transakcji płatniczej, o których mowa w art. 2 pkt 4d ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w zakresie niezbędnym do świadczenia usługi inicjowania transakcji płatniczej;

1h) dostawcom świadczącym usługę dostępu do informacji o rachunku, o których mowa w art. 2 pkt 4e ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w zakresie niezbędnym do świadczenia usługi dostępu do informacji o rachunku;

1i) dostawcom usług płatniczych w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w zakresie niezbędnym do wykonania obowiązków określonych w art. 143a ust. 1 pkt 2, art. 143b ust. 2 i art. 143c ust. 2 i 5 tej ustawy;

1j) zakładom ubezpieczeń, zakładom reasekuracji, dominującym podmiotom ubezpieczeniowym, dominującym podmiotom nieregulowanym lub mieszanym

dominującym podmiotom ubezpieczeniowym w zakresie niezbędnym do wykonywania obowiązujących te podmioty przepisów dotyczących nadzoru nad grupą, o których mowa w ustawie z dnia 11 września 2015 r. o działalności ubezpieczeniowej i reasekuracyjnej (Dz. U. z 2018 r. poz. 999, 1000, 1669, 2215 i 2243), oraz w zakresie niezbędnym do wykonywania obowiązujących te podmioty przepisów dotyczących nadzoru uzupełniającego sprawowanego na podstawie ustawy o nadzorze uzupełniającym;

2) na żądanie:

a) Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie nadzoru sprawowanego na podstawie niniejszej ustawy i ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym, pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie, o którym mowa w art. 139 ust. 1 pkt 2, oraz osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Finansowego w zakresie określonym w tym upoważnieniu,

b) sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe:

– przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy zawartej z bankiem, w zakresie informacji dotyczących tej osoby fizycznej,

– popełnione w związku z działaniem osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, w zakresie informacji dotyczących tej osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej,

– określone w art. 165a lub art. 299 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny (Dz. U. z 2018 r. poz. 1600), zwanej dalej „Kodeksem karnym”,

– w zakresie zawarcia z osobą fizyczną, prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej umowy o wykonywanie czynności bankowych, w celu weryfikacji zawarcia takich umów i czasu ich obowiązywania,

c) sądu lub prokuratora w związku z wykonaniem wniosku o udzielenie pomocy prawnej, pochodzącego z państwa obcego, które na mocy ratyfikowanej umowy międzynarodowej wiążącej Rzeczpospolitą Polską ma prawo występować o udzielenie informacji objętych tajemnicą bankową,

d) sądu w związku z prowadzonym postępowaniem spadkowym lub o podział majątku między małżonkami albo prowadzoną przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy sprawą o alimenty lub o rentę o charakterze alimentacyjnym,

e) Szefa Krajowej Administracji Skarbowej, naczelnika urzędu celno-skarbowego albo naczelnika urzędu skarbowego na zasadach i w trybie określonych w przepisach ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej:
   – w związku z toczącym się postępowaniem karnym lub postępowaniem w sprawach o przestępstwa skarbowe przeciwko osobie fizycznej będącej stroną umowy zawartej z bankiem,
   – w związku z toczącym się postępowaniem karnym lub postępowaniem w sprawach o przestępstwa skarbowe popełnione w zakresie działalności osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, która jest posiadaczem rachunku,
   – jeżeli jest to konieczne do skutecznego zapobieżenia przestępstwom lub przestępstwom skarbowym, ich wykrycia albo ustalenia ich sprawców i uzyskania dowodów ich popełnienia, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa lub przestępstwa skarbowego albo ich równowartości – w zakresie, o którym mowa w art. 127a ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej,
   – w związku z wszczętą kontrolą celno-skarbową, kontrolą podatkową albo toczącym się postępowaniem podatkowym albo czynnościami audytowymi, o których mowa w art. 99a pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej,
   – w związku z prowadzonymi czynnościami analitycznymi, o których mowa w art. 49a ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. o Krajowej Administracji Skarbowej,

f) Prezesa Najwyższej Izby Kontroli w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania kontrolnego określonego w ustawie z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (Dz. U. z 2017 r. poz. 524 oraz z 2018 r. poz. 1000),

g) (uchylona)

h) Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym ustawą z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji oraz upoważnionych pracowników Bankowego Funduszu Gwarancyjnego w zakresie określonym upoważnieniem,

i) biegłego rewidenta upoważnionego do badania sprawozdań finansowych banku na podstawie zawartej z bankiem umowy,

j) (uchylona)

k) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Ochrony Państwa i ich posiadających pisemne upoważnienie funkcjonariuszy lub żołnierzy w zakresie niezbędnym do przeprowadzenia postępowania sprawdzającego na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych,

l) Policji, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonych w art. 20 ustawy z dnia 6 kwietnia 1990 r. o Policji,

la) Żandarmerii Wojskowej, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom, ich wykrycia albo ustalenia sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonych w art. 40b ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. o Żandarmerii Wojskowej i wojskowych organach porządkowych (Dz. U. z 2018 r. poz. 430, 650 i 1544),

ł) komornika sądowego w zakresie rachunków bankowych lub pełnomocnictw do dysponowania rachunkami bankowymi, liczby tych rachunków lub pełnomocnictw, obrotów i stanów tych rachunków, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio ich nadawców i odbiorców, w zakresie niezbędnym do prawidłowego prowadzenia postępowania egzekucyjnego, postępowania

zabezpieczającego oraz wykonywania innych czynności wynikających z jego ustawowych zadań,

ła) Ministra Sprawiedliwości w zakresie niezbędnym do wykonywania zadań organu do spraw informacji zgodnie z art. 14 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 655/2014 z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiającego procedurę europejskiego nakazu zabezpieczenia na rachunku bankowym w celu ułatwienia transgranicznego dochodzenia wierzytelności w sprawach cywilnych i handlowych (Dz. Urz. UE L 189 z 27.06.2014, str. 59),

m) wydawców instrumentów płatniczych niebędących bankami, w zakresie określonym ustawą z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych,

ma) płatnika w rozumieniu ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, w zakresie określonym w art. 143b oraz art. 143c ust. 6 tej ustawy,

n) Prezesa Urzędu Ochrony Danych Osobowych w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań,

o) koordynatora w związku z wykonywaniem przez niego nadzoru uzupełniającego nad konglomeratem finansowym w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym,

p) Szefa Centralnego Biura Antykorupcyjnego, w trybie i na zasadach określonych w art. 23 ustawy z dnia 9 czerwca 2006 r. o Centralnym Biurze Antykorupcyjnym (Dz. U. z 2017 r. poz. 1993, z późn. zm.[13)]),

q) właściwej władzy nadzorczej, jeżeli jest to niezbędne dla wykonywania przez tę władzę nadzoru skonsolidowanego nad bankiem, przy czym w przypadku właściwej władzy nadzorczej z państwa niebędącego państwem członkowskim – jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego zawarła z tą władzą porozumienie, o którym mowa w art. 141f ust. 3,

r) Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów:

– w zakresie określonym ustawą z dnia 30 kwietnia 2004 r. o postępowaniu w sprawach dotyczących pomocy publicznej (Dz. U. z 2018 r. poz. 362),

13) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2405 oraz z 2018 r. poz. 138, 650, 730, 1544, 1669 i 1693.

– w związku z toczącym się postępowaniem przed Prezesem Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów prowadzonym na podstawie przepisów ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2018 r. poz. 798, 650, 1637 i 1669),

s) prokuratora, Policji i innych organów uprawnionych do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa lub czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia – w zakresie określonym w art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. – Prawo o ruchu drogowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1990),

t) (uchylona)

u) podmiotu, o którym mowa w art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w zakresie niezbędnym do zapewnienia prawidłowej realizacji wypłat środków gwarantowanych,

v) administracyjnego organu egzekucyjnego oraz centralnego biura łącznikowego, o którym mowa w art. 9 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o wzajemnej pomocy przy dochodzeniu podatków, należności celnych i innych należności pieniężnych (Dz. U. z 2018 r. poz. 425), w zakresie:

– posiadanych przez dany podmiot:

– – rachunków bankowych lub pełnomocnictw do dysponowania rachunkami bankowymi, liczby tych rachunków lub pełnomocnictw, obrotów i stanów tych rachunków, z podaniem wpływów, obciążeń rachunków i ich tytułów oraz odpowiednio ich nadawców i odbiorców,

– – rachunków pieniężnych, rachunków papierów wartościowych lub posiadanych pełnomocnictw do dysponowania takimi rachunkami, liczby tych rachunków, a także obrotów i stanów tych rachunków,

– zawartych przez dany podmiot umów:

– – kredytowych lub umów pożyczki, z podaniem wysokości zobowiązań wynikających z tych kredytów lub pożyczek, celów, na jakie zostały udzielone, i sposobu zabezpieczenia ich spłaty,

– – depozytowych,

– – udostępniania skrytek sejfowych,

- nabytych przez dany podmiot, za pośrednictwem banków, akcji Skarbu Państwa lub obligacji Skarbu Państwa, a także obrotu tymi papierami wartościowymi,
- obrotu przez dany podmiot wydawanymi przez banki certyfikatami depozytowymi lub innymi papierami wartościowymi
- w związku z prowadzonym postępowaniem egzekucyjnym, postępowaniem zabezpieczającym oraz wykonywaniem innych czynności wynikających z ustawowych zadań tych organów.

w) krajowego administratora, o którym mowa w art. 3 pkt 22 rozporządzenia Komisji (UE) nr 389/2013 z dnia 2 maja 2013 r. ustanawiającego rejestr Unii zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady, decyzjami nr 280/2004/WE i nr 406/2009/WE Parlamentu Europejskiego i Rady oraz uchylającego rozporządzenia Komisji (UE) nr 920/2010 i nr 1193/2011 (Dz. Urz. UE L 122 z 03.05.2013, str. 1), w zakresie swoich kompetencji,

wa) Rzecznika Finansowego, o którym mowa w art. 11 ustawy z dnia 5 sierpnia 2015 r. o rozpatrywaniu reklamacji przez podmioty rynku finansowego i o Rzeczniku Finansowym (Dz. U. z 2017 r. poz. 2270 i 2486 oraz z 2018 r. poz. 1075, 1637 i 1669) w zakresie niezbędnym do realizacji przez niego ustawowych zadań;

x) Komisji Nadzoru Finansowego w przypadku otrzymania wniosku o przekazanie informacji niezbędnych do prawidłowego wykonywania zadań w zakresie sprawowanego nadzoru nad rynkiem kapitałowym oraz w sprawach związanych z wykonywaniem tego nadzoru, pochodzącego od organu nadzoru nad rynkiem kapitałowym z siedzibą w państwie członkowskim, albo od organu nadzoru nad rynkiem kapitałowym z siedzibą w innym państwie, jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego zawarła z tym organem porozumienie, o którym mowa w art. 20 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym (Dz. U. z 2018 r. poz. 1417),

y) lustratorów związków rewizyjnych zrzeszających banki spółdzielcze na podstawie umowy zawartej z bankiem spółdzielczym,

z) Szefa Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, w trybie i na zasadach określonych w art. 34a ustawy z dnia 24 maja 2002 r. o Agencji

Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencji Wywiadu (Dz. U. z 2017 r. poz. 1920, z późn. zm.[14)]),

za) Inspektora Nadzoru Wewnętrznego, jeżeli jest to konieczne dla skutecznego zapobieżenia przestępstwom lub wykrycia ich sprawców i uzyskania dowodów, a także wykrycia i identyfikacji przedmiotów i innych korzyści majątkowych pochodzących z przestępstwa albo ich równowartości, na zasadach i w trybie określonych w art. 11p ustawy z dnia 21 czerwca 1996 r. o szczególnych formach sprawowania nadzoru przez ministra właściwego do spraw wewnętrznych (Dz. U. poz. 491, z późn. zm.[15)]),

zb) marszałka województwa w zakresie niezbędnym do realizacji ustawowych zadań, o których mowa w art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 24 listopada 2017 r. o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych (Dz. U. poz. 2361 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1629) w związku z turystycznym rachunkiem powierniczym posiadanym przez organizatorów turystyki lub przedsiębiorców ułatwiających nabywanie powiązanych usług turystycznych;

3) Narodowemu Bankowi Polskiemu, w związku z wykonywaniem kontroli oraz zbieraniem danych niezbędnych do sporządzania bilansu płatniczego oraz międzynarodowej pozycji inwestycyjnej, a także innym bankom uprawnionym do pośredniczenia w dokonywaniu przez rezydentów przekazów pieniężnych za granicę oraz rozliczeń w kraju z nierezydentami, w zakresie określonym w ustawie z dnia 27 lipca 2002 r. – Prawo dewizowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 679 oraz z 2018 r. poz. 650 i 1629).

2. Zakres oraz zasady udzielania informacji przez banki organom podatkowym, organom Krajowej Administracji Skarbowej oraz powiernikowi i jego zastępcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o listach zastawnych i bankach hipotecznych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1771), regulują odrębne ustawy.

2a. Banki, na pisemne żądanie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, są obowiązane do sporządzania i przekazywania informacji dotyczących numerów

[14)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2017 r. poz. 2405 oraz z 2018 r. poz. 138, 650, 723, 730, 1544, 1560 i 1669.

[15)] Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. poz. 443 i 943, z 1998 r. poz. 860, z 2006 r. poz. 1592, z 2007 r. poz. 162, z 2010 r. poz. 1228, z 2012 r. poz. 908 oraz z 2018 r. poz. 106, 138, 650 i 1544.

rachunków bankowych płatników składek oraz przekazywania danych umożliwiających identyfikację posiadaczy tych rachunków.

2b. Banki, na pisemne żądanie organu wypłacającego świadczenie z ubezpieczenia społecznego lub zaopatrzenia emerytalnego albo uposażenie w stanie spoczynku, są obowiązane do sporządzania i przekazywania danych umożliwiających identyfikację współposiadacza (współposiadaczy) rachunku wspólnego, na który zostały przekazane świadczenia lub uposażenia za okres po śmierci świadczeniobiorcy.

3. Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, organy państwowe i osoby, którym ujawniono wiadomości stanowiące tajemnicę bankową, są obowiązane wykorzystać te wiadomości wyłącznie w granicach upoważnienia określonego w ust. 1.

4. Banki mogą, wspólnie z bankowymi izbami gospodarczymi, utworzyć instytucje upoważnione do gromadzenia, przetwarzania i udostępniania:

1) bankom – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są potrzebne w związku z wykonywaniem czynności bankowych oraz w związku ze stosowaniem metod wewnętrznych oraz innych metod i modeli, o których mowa w części trzeciej rozporządzenia nr 575/2013;
2) innym instytucjom ustawowo upoważnionym do udzielania kredytów – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim informacje te są niezbędne w związku z udzielaniem kredytów, pożyczek pieniężnych, gwarancji bankowych i poręczeń;
3) instytucjom kredytowym – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 9 ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim;
4) instytucjom pożyczkowym i podmiotom, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim – na zasadzie wzajemności, informacji stanowiących odpowiednio tajemnicę bankową oraz informacje udostępnione przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie niezbędnym do oceny zdolności kredytowej konsumenta, o której mowa w art. 9 tej ustawy, i analizy ryzyka kredytowego;
5) jednostce zarządzającej systemem ochrony lub bankowi zrzeszającemu – informacji stanowiących tajemnicę bankową w zakresie, w jakim są one

niezbędne dla realizacji jej zadań określonych w art. 19 ust. 2, art. 22i ust. 1 i 3–5 oraz art. 22v ust. 2 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

4a. Instytucje utworzone na podstawie ust. 4 mogą udostępniać, z zastrzeżeniem ust. 4a[1] i 4a[2], biurom informacji gospodarczej działającym na podstawie ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych (Dz. U. z 2018 r. poz. 470, z późn. zm.[16)]) dane w drodze teletransmisji.

4a[1]. Udostępnianie danych na podstawie ust. 4a może nastąpić, jeżeli wierzyciel występujący o udostępnienie tych danych uzyskał pisemne upoważnienie osoby, której dotyczą te dane. Upoważnienie określa zakres danych przeznaczonych do udostępnienia.

4a[2]. Sposób udostępniania danych określa umowa o współpracy między instytucją utworzoną na podstawie ust. 4 a biurem informacji gospodarczej. Umowa zawiera wzór upoważnienia, o którym mowa w ust. 4a[1].

4b. Banki mogą udostępniać biurom, o których mowa w ust. 4a, dane o zobowiązaniach powstałych z tytułu umów związanych z dokonywaniem czynności bankowych, jeżeli umowy te zawierają klauzule informujące o możliwości przekazania danych do tych biur.

4c. Klauzule, o których mowa w ust. 4b, zawierają informacje o warunkach, na jakich banki przekazują dane, o których mowa w art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 ustawy, o której mowa w ust. 4a.

4d. Instytucje, utworzone zgodnie z ust. 4, mogą udostępniać instytucjom finansowym, będącym podmiotami zależnymi od banków, informacje o zobowiązaniach powstałych z tytułu umów związanych z wykonywaniem czynności bankowych, jeżeli umowy te zawierają klauzule informujące o możliwości przekazania danych do tych instytucji finansowych.

4e. Instytucje utworzone na podstawie ust. 4 mogą udostępniać instytucjom pożyczkowym i podmiotom, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, informacje stanowiące tajemnicę bankową pod warunkiem wyrażenia pisemnej zgody na przekazanie tych informacji przez osobę, której one dotyczą.

---

16) Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2018 r. poz. 650, 723, 730, 771, 1000 i 1104.

4f. Zgoda konsumenta może być także wyrażona w postaci elektronicznej. W takim przypadku instytucja pożyczkowa lub podmiot, o którym mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, obowiązane są do utrwalania wyrażonej w ten sposób zgody na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

4g. Przed udostępnieniem informacji na podstawie ust. 4e instytucje utworzone na podstawie ust. 4 sprawdzają, czy konsument wyraził zgodę na udostępnienie tych informacji, w formie, o której mowa w ust. 4e lub 4f.

4h. Wymianie pomiędzy instytucjami utworzonymi na podstawie ust. 4 a instytucjami pożyczkowymi i podmiotami, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, podlegają dane umożliwiające identyfikację konsumenta, w tym jego dane teleadresowe, oraz dane dotyczące zobowiązania konsumenta.

4i. Banki i instytucje, o których mowa w ust. 4 pkt 2 i 3, obowiązane są do informowania instytucji utworzonych na podstawie ust. 4 o całkowitej spłacie zobowiązań, ich wygaśnięciu, stwierdzeniu nieistnienia zobowiązania, korekcie jego wysokości oraz o nowo powstałych zobowiązaniach i ich aktualizacji, w terminie 7 dni od wystąpienia okoliczności uzasadniających przekazanie informacji. Instytucja utworzona na podstawie ust. 4 obowiązana jest wprowadzić informacje, o których mowa w zdaniu poprzedzającym, do zbioru, w którym są one przetwarzane, w terminie nie dłuższym niż 7 dni od dnia ich otrzymania.

5. Bank ponosi odpowiedzialność za szkody wynikające z ujawnienia tajemnicy bankowej i wykorzystania jej niezgodnie z przeznaczeniem.

6. Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkodę wynikającą z ujawnienia tajemnicy bankowej przez osoby i instytucje upoważnione przez ustawę do żądania od banków udzielania informacji stanowiących tajemnicę bankową.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres danych podlegających wymianie, o których mowa w ust. 4h, uwzględniając właściwą ochronę praw osób, których informacje dotyczą, oraz zapewnienie możliwości dokonania oceny zdolności kredytowej konsumenta i analizy ryzyka kredytowego.

Art. 105a. 1. Przetwarzanie przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, informacji stanowiących tajemnicę bankową i informacji udostępnionych przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie dotyczącym osób fizycznych może być wykonywane, z zastrzeżeniem art. 104, art. 105 i art. 106–106d, w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego.

1a. Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a także instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, mogą w celu oceny zdolności kredytowej i analizy ryzyka kredytowego podejmować decyzje, opierając się wyłącznie na zautomatyzowanym przetwarzaniu, w tym profilowaniu, danych osobowych – również stanowiących tajemnicę bankową – pod warunkiem zapewnienia osobie, której dotyczy decyzja podejmowana w sposób zautomatyzowany, prawa do otrzymania stosownych wyjaśnień co do podstaw podjętej decyzji, do uzyskania interwencji ludzkiej w celu podjęcia ponownej decyzji oraz do wyrażenia własnego stanowiska.

1b. Decyzje, o których mowa w ust. 1a, mogą być podejmowane wyłącznie w oparciu o dane niezbędne z uwagi na cel i rodzaj kredytu, w szczególności w oparciu o następujące kategorie danych:

1) dane dotyczące osoby fizycznej:
   a) imię (imiona) i nazwisko,
   b) nazwisko rodowe,
   c) imiona rodziców,
   d) datę i miejsce urodzenia,
   e) wiek,
   f) płeć,
   g) obywatelstwo,
   h) stan cywilny,
   i) serię i numer dowodu osobistego lub innego dokumentu potwierdzającego tożsamość,
   j) numer PESEL, o ile został nadany,

k) numer identyfikacji podatkowej, o ile został nadany,

l) adres zamieszkania, adres zameldowania na pobyt stały lub czasowy, aktualny adres pobytu czasowego inny niż adres zamieszkania lub zameldowania, adres do korespondencji,

m) tytuł prawny do zajmowanego lokalu,

n) miejsce pracy,

o) zawód,

p) wykształcenie,

q) formę zatrudnienia,

r) sytuację finansową, w tym dochody i wydatki,

s) osoby pozostające na utrzymaniu,

t) ustrój majątkowy małżonków;

2) dane dotyczące zobowiązania:

a) źródło zobowiązania,

b) kwotę i walutę,

c) numer i stan rachunku prowadzonego w banku lub innej instytucji ustawowo upoważnionej do udzielania kredytów, nazwę i adres siedziby lub oddziału banku lub innej instytucji ustawowo upoważnionej do udzielania kredytów,

d) datę powstania zobowiązania,

e) warunki spłaty zobowiązania,

f) ustanowione zabezpieczenia prawne,

g) przebieg realizacji zobowiązania,

h) stan zadłużenia z tytułu zobowiązania,

i) datę wygaśnięcia zobowiązania,

j) przyczyny niewykonania zobowiązania lub dopuszczenia się zwłoki, o której mowa w ust. 3,

k) przyczyny wygaśnięcia zobowiązania.

1c. Decyzje, o których mowa w ust. 1a, nie mogą być podejmowane w oparciu o dane, o których mowa w art. 9 rozporządzenia 2016/679.

2. Z zastrzeżeniem ust. 3, instytucje, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową oraz informacje udostępnione przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, w zakresie dotyczącym osób fizycznych

po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem, inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, instytucją pożyczkową lub podmiotem, o którym mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, pod warunkiem uzyskania pisemnej zgody osoby, której informacje te dotyczą, z zastrzeżeniem ust. 2a. Zgoda ta może być w każdym czasie odwołana.

2a. Zgoda osoby może być także wyrażona w postaci elektronicznej. W takim przypadku banki, instytucje oraz podmioty, o których mowa w ust. 1, obowiązane są do utrwalania wyrażonej w ten sposób zgody na informatycznym nośniku danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne.

3. Banki, instytucje oraz podmioty, o których mowa w ust. 1, mogą przetwarzać informacje stanowiące tajemnicę bankową i informacje udostępnione przez instytucje pożyczkowe oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, dotyczące osób fizycznych po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem, inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, instytucją pożyczkową lub podmiotem, o którym mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, bez zgody osoby, której informacje dotyczą, gdy osoba ta nie wykonała zobowiązania lub dopuściła się zwłoki powyżej 60 dni w spełnieniu świadczenia wynikającego z umowy zawartej z bankiem, inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, instytucją pożyczkową lub podmiotem, o którym mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, a po zaistnieniu tych okoliczności upłynęło co najmniej 30 dni od poinformowania tej osoby przez bank, inną instytucję ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów, instytucję pożyczkową albo podmiot, o którym mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, o zamiarze przetwarzania dotyczących jej tych informacji, bez jej zgody.

4. Banki oraz instytucje, o których mowa w art. 105 ust. 4, mogą przetwarzać stanowiące tajemnicę bankową informacje dotyczące osoby fizycznej po wygaśnięciu zobowiązania wynikającego z umowy zawartej z bankiem lub inną instytucją ustawowo upoważnioną do udzielania kredytów bez zgody osoby, której informacje dotyczą, do celów stosowania metod wewnętrznych oraz innych metod i modeli, o których mowa w części trzeciej rozporządzenia nr 575/2013.

5. Przetwarzanie informacji stanowiących tajemnicę bankową w przypadkach, o których mowa w ust. 3, może być wykonywane przez okres nie dłuższy niż 5 lat od

dnia wygaśnięcia zobowiązania, a w przypadku, o którym mowa w ust. 4, przez okres 12 lat od dnia wygaśnięcia zobowiązania.

6. Zakres przetwarzanych informacji, o których mowa w ust. 3 i 4, może obejmować dane dotyczące osoby fizycznej lub dane dotyczące zobowiązania.

7. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii właściwych nadzorów, określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres przetwarzanych informacji, o których mowa w ust. 6, oraz tryb ich usuwania, uwzględniając właściwą ochronę praw osób, których informacje dotyczą, oraz konieczność zapewnienia bezpieczeństwa środków zgromadzonych w bankach i innych instytucjach ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów.

Art. 105b. Podmioty, o których mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. a–h, k–ł, p, s oraz v, w granicach uprawnień wynikających z tych przepisów, a także gmina, po uzyskaniu informacji, o której mowa w art. 111c, z której wynika, że posiadacz rachunku zmarł, są uprawnione do uzyskania zbiorczej informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 1, w dowolnym banku.

Art. 105c. Podmiot, o którym mowa w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. ła, w granicach uprawnień wynikających z tego przepisu, jest uprawniony do uzyskania z Centralnej informacji zbiorczej informacji, o której mowa w art. 92ba ust. 1, z tym że zbiorcza informacja może dotyczyć także rachunków posiadacza niebędącego osobą fizyczną.

Art. 106. 1. Bank jest obowiązany przeciwdziałać wykorzystywaniu swojej działalności dla celów mających związek z przestępstwem, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego.

2. Tryb postępowania banku w razie zaistnienia okoliczności, o których mowa w ust. 1, określa odrębna ustawa.

3. (uchylony)

4. (uchylony)

5. (uchylony)

Art. 106a. 1. W razie zaistnienia uzasadnionego podejrzenia, że działalność banku jest wykorzystywana w celu ukrycia działań przestępczych lub dla celów mających związek z przestępstwem skarbowym lub innym przestępstwem niż przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego – bank zawiadamia o tym prokuratora, Policję albo inny właściwy organ uprawniony do prowadzenia postępowania przygotowawczego.

2. Prokurator, Policja albo inny właściwy organ uprawniony do prowadzenia postępowania przygotowawczego, który otrzymał zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może żądać uzupełnienia informacji, także w toku czynności podejmowanych na podstawie art. 307 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987).

3. W przypadku powzięcia uzasadnionego podejrzenia, że zgromadzone na rachunku bankowym środki, w całości lub w części pochodzą lub mają związek z przestępstwem skarbowym lub przestępstwem innym niż przestępstwo, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, bank jest uprawniony do dokonania blokady środków na tym rachunku. Blokada może nastąpić wyłącznie do wysokości zgromadzonych na rachunku środków, co do których zachodzi takie podejrzenie.

3a. W przypadku uzasadnionego podejrzenia popełnienia przestępstwa, o którym mowa w art. 165a lub art. 299 Kodeksu karnego, lub wykorzystywania działalności banku w celu ukrycia działań przestępczych lub dla celów mających związek z przestępstwem lub przestępstwem skarbowym prokurator może, w drodze postanowienia, wstrzymać określoną transakcję lub dokonać blokady środków na rachunku bankowym na czas oznaczony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, również pomimo braku zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1. W postanowieniu określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady środków na rachunku.

4. Blokada środków na rachunku, dokonana w okolicznościach, o których mowa w ust. 3, nie może trwać dłużej niż 72 godziny.

5. Niezwłocznie po dokonaniu blokady, o której mowa w ust. 3, bank zawiadamia prokuratora.

6. W terminie określonym w ust. 4, prokurator wydaje postanowienie o wszczęciu lub odmowie wszczęcia postępowania, o którym niezwłocznie zawiadamia właściwy bank. Terminu określonego w art. 307 § 1 Kodeksu postępowania karnego nie stosuje się. W razie wszczęcia postępowania prokurator może, w drodze postanowienia, wstrzymać określoną transakcję lub dokonać blokady środków na rachunku na czas oznaczony, nie dłuższy niż 3 miesiące od otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 5. W postanowieniu określa się zakres, sposób i termin wstrzymania transakcji lub blokady środków na rachunku.

7. Na postanowienie prokuratora w przedmiocie stosowania blokady środków na rachunku przysługuje zażalenie do sądu właściwego do rozpoznania sprawy.

8. Wstrzymanie transakcji lub blokada środków na rachunku upada, jeżeli przed upływem 3 miesięcy od wydania postanowienia, o którym mowa w ust. 3a, lub otrzymania zawiadomienia, o którym mowa w ust. 5, nie zostanie wydane postanowienie o zabezpieczeniu majątkowym lub postanowienie w przedmiocie dowodów rzeczowych.

9. W kwestiach dotyczących blokady środków na rachunku, nieuregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania karnego.

10. Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, która może wyniknąć z wykonania w dobrej wierze obowiązków określonych w ust. 3–5. W takim przypadku, jeżeli okoliczności, o których mowa w ust. 3–5, nie miały związku z przestępstwem lub ukrywaniem działań przestępczych, o których mowa w ust. 1, odpowiedzialność za szkodę wynikłą z dokonania blokady środków na rachunku ponosi Skarb Państwa.

11. (uchylony)

Art. 106b. 1. Poza przypadkami określonymi w art. 105 i art. 106a, prokurator prowadzący postępowanie o przestępstwo lub przestępstwo skarbowe może żądać od banku, osób zatrudnionych w banku oraz osób, za pośrednictwem których bank wykonuje czynności bankowe, udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową jedynie na podstawie postanowienia wydanego na jego wniosek przez właściwy miejscowo sąd okręgowy.

2. Wniosek, o którym mowa w ust. 1, powinien zawierać:

1) numer lub sygnaturę sprawy;
2) opis przestępstwa wraz z kwalifikacją prawną, którego dotyczy postępowanie przygotowawcze;
3) okoliczności uzasadniające potrzebę udostępnienia informacji;
4) wskazanie osoby lub jednostki organizacyjnej, której dotyczą informacje;
5) podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji i danych;
6) rodzaj i zakres informacji.

3. Po rozpatrzeniu wniosku sąd, w drodze postanowienia, wyraża zgodę na udostępnienie informacji, określając ich rodzaj i zakres, osobę lub jednostkę organizacyjną, których dotyczą, oraz podmiot zobowiązany do ich udostępnienia, albo odmawia udzielenia zgody na udostępnienie informacji.

4. Na postanowienie sądu, o którym mowa w ust. 3, przysługuje zażalenie prokuratorowi wnioskującemu o wydanie postanowienia.

5. Uprawniony przez sąd prokurator pisemnie informuje podmiot zobowiązany do udostępnienia informacji o treści postanowienia sądu, osobie lub jednostce, której mają dotyczyć informacje, rodzaju i zakresie tych informacji.

Art. 106c. Prokurator prowadzący postępowanie, w przypadkach określonych w art. 105 ust. 1 pkt 2 lit. b i c, może – na podstawie postanowienia wydanego na jego wniosek przez właściwy miejscowo sąd okręgowy – żądać udzielenia informacji stanowiących tajemnicę bankową od podmiotów, którym bank ujawnił informacje stanowiące tajemnicę bankową. Przepisy art. 106b ust. 2–5 stosuje się odpowiednio.

Art. 106d. 1. Banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów, instytucje utworzone na mocy art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, mogą przetwarzać i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową, w przypadkach:

1) uzasadnionych podejrzeń, o których mowa w art. 106a ust. 3;
2) uzasadnionych podejrzeń popełnienia przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom.

2. Podmioty określone w ust. 1 mogą przetwarzać i wzajemnie udostępniać informacje, w tym informacje objęte tajemnicą bankową oraz informacje dotyczące wyroków skazujących, w przypadkach przestępstw dokonywanych na szkodę banków, innych instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych, instytucji finansowych, instytucji pożyczkowych oraz podmiotów, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, i ich klientów, w celu i zakresie niezbędnym do zapobiegania tym przestępstwom.

Art. 106e. Do przetwarzania danych osobowych przez banki, inne instytucje ustawowo upoważnione do udzielania kredytów oraz instytucje utworzone na podstawie art. 105 ust. 4, instytucje pożyczkowe, podmioty, których podstawowa działalność polega na udostępnianiu składników majątkowych na podstawie umowy leasingu, oraz podmioty, o których mowa w art. 59d ustawy z dnia 12 maja 2011 r. o kredycie konsumenckim, przepisu art. 15 rozporządzenia 2016/679 nie stosuje się w zakresie, w jakim jest to niezbędne dla prawidłowej realizacji zadań dotyczących przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, zgodnie z art. 106, oraz zapobiegania przestępstwom, zgodnie z art. 106a i art. 106d.

Art. 107. Pracownik banku, który wbrew swoim obowiązkom nie zawiadamia o okolicznościach wymienionych w art. 106 ust. 1, ponosi odpowiedzialność porządkową, co nie wyłącza odpowiedzialności karnej, jeżeli czyn wypełnia znamiona przestępstwa.

Art. 108. Bank nie ponosi odpowiedzialności za szkodę, która może wyniknąć z wykonania w dobrej wierze obowiązków określonych w art. 106 ust. 1. W takim przypadku, jeżeli okoliczności, o których mowa w art. 106 ust. 1, nie miały związku z przestępstwem lub ukrywaniem działań przestępczych, odpowiedzialność za szkodę wynikłą ze wstrzymania czynności bankowych ponosi Skarb Państwa.

Art. 109. 1. Bank w zakresie swojej działalności może wydawać ogólne warunki umów lub regulaminy określające:

1) warunki otwierania i prowadzenia rachunków bankowych;
2) rodzaje udzielanych kredytów oraz warunki umów kredytu i umów pożyczki;
3) warunki udostępniania skrytek sejfowych;
4) warunki wykonywania innych czynności usługowych banku.

2. Postanowienia ogólnych warunków umów oraz regulaminów, o których mowa w ust. 1, są dla stron wiążące, o ile strony w umowie nie ustalą odmiennie swych praw i obowiązków.

Art. 110. Bank może pobierać przewidziane w umowie prowizje i opłaty z tytułu wykonywanych czynności bankowych oraz opłaty za wykonywanie innych czynności, w tym także opłaty za przygotowanie, sporządzenie i przekazanie informacji stanowiących tajemnicę bankową uprawnionym przez ustawę osobom, organom i instytucjom, z wyłączeniem przypadków, gdy udzielenie informacji następuje na żądanie:

1) sądu lub prokuratora w toku postępowania karnego lub postępowania w sprawie o przestępstwo skarbowe;
2) prokuratora w sprawach dotyczących wykorzystywania działalności banków do celów mających związek z przestępstwem, o którym mowa w art. 299 Kodeksu karnego;
3) osób upoważnionych uchwałą Komisji Nadzoru Finansowego oraz inspektora nadzoru bankowego;
4) organu Krajowej Administracji Skarbowej w zakresie uregulowanym w odrębnych ustawach;
5) Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w sprawach dotyczących numerów rachunków bankowych płatników składek oraz danych umożliwiających identyfikację posiadaczy tych rachunków;
6) Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Agencji Wywiadu, Służby Wywiadu Wojskowego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego, Policji, Żandarmerii Wojskowej, Straży Granicznej, Służby Więziennej, Służby Ochrony Państwa w związku z postępowaniami sprawdzającymi prowadzonymi na podstawie przepisów o ochronie informacji niejawnych;
7) prokuratora, Policji i innych organów uprawnionych do prowadzenia postępowania przygotowawczego w sprawach o przestępstwa lub czynności wyjaśniających w sprawach o wykroczenia – w zakresie informacji przekazywanych na potrzeby tych postępowań.
8) (uchylony)

Art. 111. 1. Bank obowiązany jest ogłaszać w miejscu wykonywania czynności, w sposób ogólnie dostępny:

1) stosowane stawki oprocentowania środków na rachunkach bankowych, kredytów i pożyczek;
2) stosowane stawki prowizji i wysokość pobieranych opłat;
3) terminy kapitalizacji odsetek;
4) stosowane kursy walutowe;
5) bilans ze sprawozdaniem z badania za ostatni okres podlegający badaniu;
6) skład zarządu i rady nadzorczej banku;
7) (uchylony)

8) nazwiska osób upoważnionych do zaciągania zobowiązań w imieniu banku albo jednostki organizacyjnej banku.

9) (uchylony)

2. Banki spółdzielcze są obowiązane oprócz informacji, o których mowa w ust. 1, podać także obszar swojego działania oraz bank zrzeszający.

Art. 111a. 1. Bank podaje w sprawozdaniu z działalności jednostki, o którym mowa w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, dodatkowo:

1) informacje o jego działalności w podziale na poszczególne państwa członkowskie i państwa trzecie, w których posiada podmioty zależne, na zasadzie skonsolidowanej w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 48 rozporządzenia nr 575/2013 za dany rok obrotowy;
2) informację o stopie zwrotu z aktywów obliczonej jako iloraz zysku netto i sumy bilansowej;
3) informację o zawarciu umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, stronach umowy, jej przedmiocie oraz kosztach, o ile działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, albo o braku takiej umowy.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1 pkt 1, zawierają:

1) nazwę, charakter i lokalizację geograficzną działalności;
2) obrót w danym roku wykazywany w sprawozdaniu finansowym;
3) liczbę pracowników w przeliczeniu na pełne etaty;
4) zysk lub stratę przed opodatkowaniem;
5) podatek dochodowy;
6) otrzymane finansowe wsparcie pochodzące ze środków publicznych, w szczególności na podstawie ustawy z dnia 12 lutego 2009 r. o udzielaniu przez Skarb Państwa wsparcia instytucjom finansowym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1436).

3. Informacje, o których mowa w ust. 2, podlegają badaniu przez biegłego rewidenta.

4. Bank jest obowiązany ogłaszać, w sposób ogólnie dostępny, opis systemu zarządzania, w tym systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz polityki wynagrodzeń, informację o powołaniu komitetu do spraw wynagrodzeń, a także informację o spełnianiu przez członków rady nadzorczej i zarządu wymogów określonych w art. 22aa.

5. Bank prowadzący stronę internetową jest obowiązany ogłaszać na niej informacje, o których mowa w ust. 1 i 4.

6. Komisja Nadzoru Finansowego może, w uzasadnionych przypadkach, nakazać bankowi zwiększenie częstotliwości ogłaszania oraz stosowanie określonych środków przekazu i miejsc ogłaszania informacji, o których mowa w art. 431–455 rozporządzenia nr 575/2013, a także wyznaczyć bankowi terminy, w jakich będzie obowiązany ogłaszać te informacje.

7. Komisja Nadzoru Finansowego może nakazać podmiotowi dominującemu banku krajowego coroczne ogłaszanie, w sposób ogólnie dostępny, wskazany przez Komisję, w pełnej formie lub przez zamieszczenie odniesień do równoważnych informacji, opisu struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej grupy, w szczególności:

1) informacji o istnieniu bliskich powiązań między podmiotami wchodzącymi w skład grupy;
2) opisu systemu zarządzania podmiotów wchodzących w skład grupy, w tym systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz polityki wynagrodzeń.

Art. 111b. 1. Bank obowiązany jest ogłaszać w sposób ogólnie dostępny informacje o przedsiębiorcach lub przedsiębiorcach zagranicznych, o których mowa w art. 6a ust. 1 i 7, o ile przy wykonywaniu na rzecz jednostki organizacyjnej banku albo innego przedsiębiorcy lub przedsiębiorcy zagranicznego czynności, o których mowa w tych przepisach, uzyskują dostęp do informacji chronionych tajemnicą bankową.

2. Informacje, o których mowa w ust. 1, bank obowiązany jest również udostępnić nieodpłatnie, na żądanie zainteresowanej osoby, w miejscu wykonywania czynności, o którym mowa w art. 111 ust. 1.

Art. 111c. W przypadku rozwiązania albo wygaśnięcia umowy rachunku bankowego z przyczyn, o których mowa w art. 59a ust. 1–3, bank jest obowiązany pisemnie poinformować gminę ostatniego miejsca zamieszkania posiadacza rachunku bankowego o:

1) dacie powzięcia przez bank informacji o śmierci posiadacza rachunku bankowego,

2) dacie wydania przez posiadacza rachunku bankowego ostatniej dyspozycji dotyczącej tego rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – tych rachunków,
3) wysokości środków pieniężnych zgromadzonych na rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – na rachunkach,
4) kwotach i tytułach wypłat dokonanych z rachunku, a w przypadku gdy umowa przewidywała prowadzenie więcej niż jednego rachunku – z rachunków,
5) możliwości nabycia przez nią prawa do środków pieniężnych, o których mowa w pkt 3, zgodnie z art. 935 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny

– wskazując źródło i podstawę ustaleń.

Art. 112. Sprawy sporne wynikające ze stosunków między Narodowym Bankiem Polskim a innymi bankami na tle:

1) rezerwy obowiązkowej,
2) rozrachunków międzybankowych,
3) obrotu papierami wartościowymi

– rozpoznaje *Sąd Wojewódzki*[17)] w Warszawie – Sąd Gospodarczy.

Art. 112a. (uchylony)

Art. 112b. Banki mogą przetwarzać dla celów prowadzonej działalności bankowej informacje zawarte w dokumentach tożsamości osób fizycznych.

Art. 112c. 1. Banki prowadzą system teleinformatyczny obsługujący zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego.

2. System teleinformatyczny, o którym mowa w ust. 1, może być prowadzony przez izbę rozliczeniową, o której mowa w art. 67, lub instytucję, o której mowa w art. 105 ust. 4.

Art. 112d. 1. Zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego dłużnika, bank wykonuje za pośrednictwem systemu teleinformatycznego, o którym mowa w art. 112c.

2. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw gospodarki oraz ministrem właściwym do spraw

[17)] Obecnie Sąd Okręgowy na podstawie art. 4 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. poz. 1064), która weszła w życie z dniem 1 stycznia 1999 r.

informatyzacji określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe wymagania dotyczące identyfikacji banku w systemie teleinformatycznym, o którym mowa w art. 112c, sposób posługiwania się podpisem elektronicznym na potrzeby autoryzacji treści przesyłanych w tym systemie oraz wymagania w zakresie doręczania korespondencji za jego pośrednictwem, mając na względzie bezpieczeństwo posługiwania się dokumentami w postaci elektronicznej oraz sprawne zajęcie wierzytelności z rachunku bankowego.

Rozdział 9

Zrzeszanie, łączenie się i podział banków

Art. 113. (uchylony)

Art. 114. (uchylony)

Art. 115. (uchylony)

Art. 116. (uchylony)

Art. 117. (uchylony)

Art. 118. (uchylony)

Art. 119. (uchylony)

Art. 120. (uchylony)

Art. 121. 1. Banki mogą zrzeszać się w bankowe izby gospodarcze.

2. Do bankowych izb gospodarczych mają zastosowanie przepisy ustawy z dnia 30 maja 1989 r. o izbach gospodarczych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1218 oraz z 2018 r. poz. 650).

Art. 122. 1. Banki mogą na podstawie umowy zrzeszać się z innymi bankami.

2. Prawa i obowiązki uczestników zrzeszenia określa umowa.

3. Utworzenie zrzeszenia podlega zgłoszeniu Komisji Nadzoru Finansowego, której przekazywana jest także umowa zrzeszenia.

Art. 123. 1. Prezesi zarządów banków tworzą radę zrzeszenia.

2. Zakres i tryb działania rady zrzeszonych banków oraz wykonywania jej uchwał określa umowa.

Art. 124. 1. Bank może połączyć się tylko z innym bankiem albo instytucją kredytową, po uzyskaniu zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia wydania zezwolenia, o którym mowa w ust. 1, jeżeli połączenie prowadziłoby do naruszenia przepisów prawa, interesów klientów banku biorącego udział w połączeniu lub zagrażałoby bezpieczeństwu środków gromadzonych w tym banku.

3. W przypadku gdy przejmującym jest bank krajowy połączenie może być dokonane wyłącznie przez przeniesienie całego majątku banku przejmowanego albo przejmowanej instytucji kredytowej na bank przejmujący, za udziały albo akcje, które bank przejmujący wydaje członkom albo akcjonariuszom banku przejmowanego albo przejmowanej instytucji kredytowej. Udziałów albo akcji nie wydaje się w przypadku, o którym mowa w art. 514 Kodeksu spółek handlowych.

Art. 124a. Nabycie przedsiębiorstwa bankowego lub jego zorganizowanej części przez bank wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 124b. Banki spółdzielcze nie podlegają podziałowi, o którym mowa w przepisach części I tytułu I działu XI ustawy – Prawo spółdzielcze.

Art. 124c. 1. Banki w formie spółki akcyjnej podlegają podziałowi jedynie w sposób określony w art. 529 § 1 pkt 4 Kodeksu spółek handlowych z zastrzeżeniem, że przeniesienie części majątku banku dzielonego nastąpi na spółkę akcyjną będącą bankiem krajowym lub instytucją kredytową.

2. Podział banku, o którym mowa w ust. 1, wymaga zezwolenia Komisji Nadzoru Finansowego. Komisja Nadzoru Finansowego odmawia zezwolenia, jeżeli podział może okazać się niekorzystny dla ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem dzielonym lub bankami, na które zostaje przeniesiony majątek banku dzielonego lub jeżeli podział może spowodować poważne szkody dla gospodarki narodowej lub dla ważnych interesów Państwa.

Art. 124d. 1. W przypadku łączenia się banków, przejęcia banku lub nabycia przedsiębiorstwa banku, bank informuje podmiot, o którym mowa w art. 20 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, o połączeniu, przejęciu lub nabyciu co najmniej na miesiąc przed planowanym połączeniem, przejęciem lub nabyciem. Komisja Nadzoru Finansowego może wyznaczyć krótszy termin powiadomienia w celu ochrony tajemnicy przedsiębiorstwa lub stabilności finansowej.

2. W przypadku gdy środki, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, zgromadzone w banku powstałym w wyniku zdarzenia, o którym mowa w ust. 1, przekraczają wartość określoną w art. 24 ust. 1 tej ustawy, mogą być wypłacone w terminie 3 miesięcy od dnia powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, w kwocie przekraczającej wartość środków gwarantowanych, bez utraty naliczonych odsetek oraz ponoszenia opłat z tego tytułu.

Art. 125. (uchylony)

Rozdział 10

Fundusze własne, kapitał wewnętrzny i gospodarka finansowa banków

Art. 126. Banki są obowiązane posiadać fundusze własne w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 118 rozporządzenia nr 575/2013, dostosowane do rozmiaru prowadzonej działalności.

Art. 127. 1. Instrumenty kapitałowe i pożyczki podporządkowane kwalifikuje się jako instrumenty dodatkowe w Tier I, o których mowa w art. 52 rozporządzenia nr 575/2013, oraz instrumenty w Tier II, o których mowa w art. 63 rozporządzenia nr 575/2013, po uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Komisja Nadzoru Finansowego udziela zgody, o której mowa w ust. 1, jeżeli są spełnione warunki, o których mowa w:

1) art. 52 rozporządzenia nr 575/2013 – w odniesieniu do instrumentów dodatkowych w Tier I;
2) art. 63 rozporządzenia nr 575/2013 – w odniesieniu do instrumentów w Tier II.

Art. 128. 1. Bank jest obowiązany utrzymywać sumę funduszy własnych na poziomie nie niższym niż wyższa z następujących wartości:

1) wartość wynikająca ze spełnienia wymogów w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 92 rozporządzenia nr 575/2013;
2) oszacowana przez bank kwota, niezbędna do pokrycia wszystkich zidentyfikowanych, istotnych rodzajów ryzyka występujących w działalności banku oraz zmian otoczenia gospodarczego, uwzględniająca przewidywany poziom ryzyka (kapitał wewnętrzny).

1a. Bank opracowuje i wdraża strategie i procedury szacowania i stałego utrzymywania kapitału wewnętrznego.

1b. Strategie i procedury, o których mowa w ust. 1a, powinny być skuteczne, kompleksowe i adekwatne do charakteru, skali i złożoności działalności banku.

2. Bank dokonuje regularnych przeglądów strategii i procedur, o których mowa w ust. 1a.

2a. Bank przeciwdziała ryzyku nadmiernej dźwigni w rozumieniu art. 4 ust. 1 pkt 94 rozporządzenia nr 575/2013, uwzględniając potencjalny wzrost tego ryzyka spowodowany obniżeniem funduszy własnych w związku z oczekiwanymi lub zrealizowanymi stratami.

3. (uchylony)

3a. Komisja Nadzoru Finansowego, uwzględniając charakter, skalę i złożoność działalności banku, monitoruje spełnianie przez bank wymogów w zakresie wykorzystania ratingów kredytowych przy przeprowadzaniu oceny wiarygodności kredytowej podmiotu lub instrumentu finansowego, o których mowa w art. 5a rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1060/2009 z dnia 16 września 2009 r. w sprawie agencji ratingowych (Dz. Urz. UE L 302 z 17.11.2009, str. 1, z późn. zm.).

3b. Bank, który uzyskał zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznej, przekazuje Komisji Nadzoru Finansowego i Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego, co najmniej raz w roku, wyniki obliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych na podstawie stosowanej metody wewnętrznej, wraz z objaśnieniem tej metody.

3c. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze konsultacji z Europejskim Urzędem Nadzoru Bankowego, opracować portfele odniesienia, dla których bank będzie obowiązany obliczać hipotetyczne wymogi w zakresie funduszy własnych, stosując metodę wewnętrzną, na którą uzyskał zezwolenie. W odniesieniu do wyników obliczeń przepis ust. 3b stosuje się odpowiednio.

3d. Bank przekazuje informacje, o których mowa w ust. 3b i 3c, zgodnie z wzorem opracowanym przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, przyjętym przez Komisję Europejską w drodze wykonawczego standardu technicznego na podstawie art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 z dnia 24 listopada 2010 r. w sprawie ustanowienia Europejskiego Urzędu Nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego), zmiany decyzji nr 716/2009/WE oraz uchylenia decyzji Komisji 2009/78/WE (Dz. Urz. UE L 331 z 15.12.2010, str. 12, z późn. zm.), zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1093/2010”.

Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego opracuje portfele, o których mowa w ust. 3c, bank przekazuje jednocześnie wyniki obliczeń, o których mowa w ust. 3b i 3c.

3e. Na podstawie informacji, o których mowa w ust. 3b i 3c, Komisja Nadzoru Finansowego monitoruje wartości wymogów w zakresie funduszy własnych, obliczonych przez banki z zastosowaniem metod wewnętrznych. Co najmniej raz w roku Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje oceny jakości tych metod z uwzględnieniem metod:

1) których zastosowanie skutkuje znaczącymi różnicami w wymogach w zakresie funduszy własnych w odniesieniu do takiej samej ekspozycji;
2) w przypadku których rozbieżność jest wyjątkowo duża lub mała, a także w przypadku których obserwuje się znaczące i systematyczne niedoszacowanie wymogów w zakresie funduszy własnych.

3f. Jeżeli z oceny, o której mowa w ust. 3e, wynikają znaczące różnice pomiędzy wynikami obliczeń wymogów w zakresie funduszy własnych, przekazanymi przez dany bank zgodnie z ust. 3b i 3c, a wynikami grupy banków charakteryzujących się podobnym profilem ryzyka portfela w zakresie ryzyka kredytowego lub grupy banków charakteryzujących się podobnym poziomem ryzyka bazowego portfela w zakresie ryzyka rynkowego lub gdy metody wewnętrzne stosowane przez ten bank wykazują niewiele cech wspólnych z metodami wewnętrznymi stosowanymi przez grupę banków charakteryzujących się podobnym profilem ryzyka portfela w zakresie ryzyka kredytowego lub grupę banków charakteryzujących się podobnym poziomem ryzyka bazowego portfela w zakresie ryzyka rynkowego, co prowadzi do znacznej rozbieżności wyników, Komisja Nadzoru Finansowego bada przyczyny takiej sytuacji, a jeżeli jest możliwe jednoznaczne stwierdzenie, że metoda stosowana przez bank prowadzi do niedoszacowania wymogów w zakresie funduszy własnych, niewynikającego z różnic w ryzyku związanym z ekspozycjami lub transakcjami w portfelu odniesienia, Komisja może zastosować środek, o którym mowa w art. 138d ust. 1, oraz zalecić bankowi weryfikację stosowanej metody wewnętrznej i wprowadzenie w niej zmian.

3g. Przepisów ust. 3b–3f nie stosuje się do metody zaawansowanego pomiaru, o której mowa w art. 312 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób szacowania kapitału wewnętrznego i dokonywania przez bank przeglądów strategii i procedur, o których mowa w ust. 1a, uwzględniając potrzebę zapewnienia należytego podejścia do podejmowanego ryzyka w zakresie prowadzonej działalności, adekwatności strategii i procedur szacowania kapitału wewnętrznego do charakteru, skali i złożoności działalności banku, w tym dostosowania do nowych rodzajów ryzyka, znaczących zmian w strategii i planach działania oraz środowisku zewnętrznym, w którym działa bank.

6a. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, może określić, w drodze rozporządzenia:

1) sposób traktowania przez banki znacznych pakietów akcji podmiotów spoza sektora finansowego, o których mowa w art. 89 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013,

1a) kryteria surowsze niż wymienione w art. 125 ust. 2 i art. 126 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013, ustanowione na potrzeby określania wag ryzyka ekspozycji zabezpieczonych hipotekami, zgodnie z art. 124 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013,

2) wyższą wagę ryzyka dla ekspozycji zabezpieczonych hipotekami na nieruchomościach, o której mowa w art. 124 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013,

2a) wyższą wartość minimalną wskazanej w art. 164 ust. 4 rozporządzenia nr 575/2013 średniej wartości straty z tytułu niewykonania zobowiązania ważonej ekspozycją,

2b) poziom istotności przeterminowanego zobowiązania kredytowego, o którym mowa w art. 178 ust. 2 lit. d rozporządzenia nr 575/2013,

2c) dłuższy okres wskazany na potrzeby określania zwłoki w wykonaniu zobowiązań kredytowych przez dłużnika, zgodnie z art. 178 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 575/2013,

2d) wyższy poziom współczynnika alfa określonego na potrzeby stosowania modelu wewnętrznego w zakresie obliczania ekwiwalentu bilansowego transakcji pozabilansowych, o którym mowa w art. 284 ust. 4 rozporządzenia nr 575/2013,

3) podejścia lub wymogi w zakresie funduszy własnych, o których mowa w art. 327 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013,

4) limit wartości ekspozycji wobec klienta lub grupy powiązanych klientów niższy niż 150 000 000 euro, o którym mowa w art. 395 ust. 1 rozporządzenia nr 575/2013,
5) wyższy wymóg dotyczący pokrycia płynności, o którym mowa w art. 412 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia nr 575/2013

– w zakresie odnoszącym się do działalności banków, uwzględniając konieczność utrzymywania przez banki odpowiedniego poziomu funduszy własnych i płynności oraz potrzebę zapewnienia stabilności, bezpieczeństwa i prawidłowego funkcjonowania rynku finansowego.

7. W przypadku niespełnienia wymogów, o których mowa w ust. 1, bank jest obowiązany niezwłocznie powiadomić Komisję Nadzoru Finansowego.

8. (uchylony)

9. (uchylony)

10. (uchylony)

Art. 128a. Bank jest obowiązany udzielić na żądanie Komisji Nadzoru Finansowego informacji dotyczących struktury funduszy własnych, o których mowa w art. 126, oraz spełnienia wymogów i norm określonych w art. 128 i przepisach rozporządzenia nr 575/2013.

Art. 128b. 1. (uchylony)

2. Komisja Nadzoru Finansowego może, na wniosek banku państwowego, wydać zezwolenie na powierzenie innemu bankowi dokonywania oceny zdolności do spłaty zobowiązania i analizy ryzyka wypłaty zobowiązania w przypadku:

1) udzielenia temu bankowi przez bank państwowy gwarancji lub poręczeń portfela kredytowego rozumianego jako zbiór pojedynczych kredytów, udzielonych przez ten bank, dla którego łączną kwotę limitu gwarancji lub poręczeń na określony czas ustala umowa między tym bankiem a bankiem państwowym;
2) udzielenia poręczenia lub gwarancji portfela należytego wykonania innych zobowiązań rozumianego jako zbiór pojedynczych umów cywilnoprawnych, dla którego łączną kwotę limitu poręczeń lub gwarancji określa umowa między bankiem a bankiem państwowym.

Art. 128c. Bank jest obowiązany zgłosić do Komisji Nadzoru Finansowego z 30-dniowym wyprzedzeniem zamiar nabycia pakietu akcji lub udziałów, którego wartość będzie przekraczała 5% funduszy własnych banku.

Art. 128d. (uchylony)

Art. 129. 1. Banki prowadzą samodzielnie gospodarkę finansową na podstawie planu finansowego w sposób zapewniający pokrycie z uzyskanych przychodów kosztów działalności oraz zobowiązań.

2. Tworzenie z odpisów z zysku netto funduszy oraz ich przeznaczenie, a także zasady pokrywania strat określa statut banku.

3. Przeznaczenie do podziału między akcjonariuszy kwoty przekraczającej zysk za ostatni rok obrotowy, pomniejszony o niepokryte straty, akcje własne oraz o kwoty, które nie mogą być przeznaczone na wypłatę dywidendy, wymaga zgody Komisji Nadzoru Finansowego.

Art. 130. 1. Banki mogą tworzyć w ciężar kosztów rezerwę na ryzyko ogólne, służącą pokryciu niezidentyfikowanego ryzyka związanego z prowadzeniem działalności bankowej. Banki tworzą i rozwiązują tę rezerwę na podstawie oceny tego ryzyka, uwzględniającej w szczególności wielkość należności oraz udzielonych zobowiązań pozabilansowych.

2. Wielkość rocznego odpisu na rezerwę na ryzyko ogólne, o której mowa w ust. 1, wynosi:

1) co najwyżej 1,5% niespłaconej kwoty kredytów i pożyczek pieniężnych pomniejszonej o kwotę kredytów i pożyczek pieniężnych, zaklasyfikowanych zgodnie z odrębnymi przepisami do kategorii straconych według stanu na koniec poprzedniego roku obrotowego;
2) nie więcej niż kwota odpisu dokonanego w bieżącym roku obrotowym z zysku za rok poprzedni na fundusz ogólnego ryzyka, o którym mowa w art. 26 ust. 1 lit. f rozporządzenia nr 575/2013.

3. Odpis, o którym mowa w ust. 2, może być dokonywany nie częściej niż raz w miesiącu w równych kwotach. Do czasu dokonania odpisu na fundusz ogólnego ryzyka w bieżącym roku obrotowym podstawą wyznaczania kwot mogą być przewidywania lub propozycje tego odpisu zawarte w planie finansowym.

4. Bank rozwiązuje rezerwę na ryzyko ogólne, jeżeli w ocenie banku ustały okoliczności uzasadniające dalsze jej utrzymywanie.

Art. 130a. 1. Uchwała o warunkowym podwyższeniu kapitału zakładowego banku może zostać podjęta w celu dokonania konwersji zobowiązań banku z instrumentów finansowych, które przewidują konwersję zobowiązania na akcje

w przypadku zdarzenia powiązanego z sytuacją finansową, wypłacalnością, pozycją kapitałową lub poziomem funduszy własnych banku (instrumenty przymusowo zamienne), na kapitał zakładowy.

2. Konwersja zobowiązań z instrumentów przymusowo zamiennych na akcje banku następuje w chwili wystąpienia zdarzeń wskazanych w warunkach emisji jako podstawa konwersji.

3. Niezwłocznie po stwierdzeniu wystąpienia zdarzeń wskazanych w warunkach emisji jako podstawa konwersji zarząd banku zgłasza do sądu rejestrowego objęcie akcji w wyniku konwersji zobowiązań z instrumentów przymusowo zamiennych.

Rozdział 11

Nadzór bankowy

Art. 131. 1. Działalność banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych, oddziałów i przedstawicielstw instytucji kredytowych podlega nadzorowi bankowemu sprawowanemu przez Komisję Nadzoru Finansowego w zakresie i na zasadach określonych w niniejszej ustawie i w ustawie z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

2. Nadzór nad działalnością oddziału lub przedstawicielstwa banku zagranicznego w kraju oraz oddziału lub przedstawicielstwa banku krajowego za granicą, w tym zakres i tryb dokonywania czynności kontrolnych, może być wykonywany w zakresie uzgodnionym w porozumieniu Komisji Nadzoru Finansowego z właściwymi władzami nadzorczymi.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może, stosownie do postanowień porozumienia, o którym mowa w ust. 2, udzielić informacji dotyczących banku organowi nadzoru bankowego innego kraju, jeżeli:

1) wskutek tego nie zostanie naruszony interes gospodarczy Rzeczypospolitej Polskiej;
2) zapewnione jest wykorzystanie udzielonych informacji tylko na potrzeby nadzoru bankowego;
3) zagwarantowane jest, że przekazywanie udzielonych informacji poza organ nadzoru bankowego możliwe jest wyłącznie po uprzednim uzyskaniu zgody Komisji Nadzoru Finansowego.

3a. Jeżeli właściwa władza nadzorcza odmawia zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 2, albo pomimo jego zawarcia nie stosuje się do jego

postanowień, w tym nie udziela w wyznaczonym terminie informacji, o których udzielenie wnioskowała Komisja Nadzoru Finansowego, lub odmawia udzielenia takich informacji, Komisja Nadzoru Finansowego może powiadomić o tym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

6. (uchylony)

7. (uchylony)

Art. 131a. 1. Banki są obowiązane do wnoszenia wpłat z tytułu nadzoru bankowego, stanowiących iloczyn sumy aktywów bilansowych banków i stawki nieprzekraczającej 0,024%.

1a. Wpłaty wnoszone przez bank będący uczestnikiem systemu ochrony, o którym mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, wynoszą 80% kwot, do których uiszczenia byłby on obowiązany w przypadku nieuczestniczenia w takim systemie.

1b. Z wpłat, o których mowa w ust. 1, pokrywa się także 16,5% wartości kosztów, o których mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

2. Należności z tytułu wpłat na finansowanie kosztów nadzoru, o których mowa w ust. 1, podlegają egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, terminy uiszczania, wysokość i sposób obliczania wpłat, o których mowa w ust. 1, oraz sposób pokrywania z wpłat, o których mowa w ust. 1, kosztów nadzoru bankowego i udziału w kosztach, o których mowa w ust. 1b, mając na względzie zapewnienie skuteczności sprawowanego nadzoru.

4. (uchylony)

Art. 132. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych może wystąpić do Komisji Nadzoru Finansowego o podjęcie czynności lub środków w ramach nadzoru, o których mowa w art. 133 i art. 138.

Art. 133. 1. Celem nadzoru jest zapewnienie:

1) bezpieczeństwa środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach bankowych;

2) zgodności działalności banków z przepisami ustawy, rozporządzenia nr 575/2013, ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o Narodowym Banku Polskim, statutem oraz decyzją o wydaniu zezwolenia na utworzenie banku;
3) zgodności działalności prowadzonej przez banki zgodnie z art. 70 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi z przepisami tej ustawy, niniejszej ustawy, rozporządzenia 596/2014, aktami delegowanymi wydanymi na podstawie tego rozporządzenia oraz ze statutem;

1a. Przy wykonywaniu swoich zadań Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wytyczne i zalecenia Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego. W przypadku nieuwzględnienia wytycznych lub zaleceń Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego Komisja Nadzoru Finansowego podaje powody ich nieuwzględnienia.

2. Czynności podejmowane w ramach nadzoru bankowego polegają w szczególności na:

1) dokonywaniu oceny sytuacji finansowej banków, w tym badaniu wypłacalności, jakości aktywów, płynności płatniczej, wyniku finansowego banków;
2) badaniu jakości systemu zarządzania bankiem, w szczególności systemu zarządzania ryzykiem oraz systemu kontroli wewnętrznej;
3) badaniu zgodności udzielanych kredytów, pożyczek pieniężnych, akredytyw, gwarancji bankowych i poręczeń oraz emitowanych bankowych papierów wartościowych z obowiązującymi w tym zakresie przepisami;
4) badaniu zabezpieczenia i terminowości spłaty kredytów i pożyczek pieniężnych;
5) badaniu przestrzegania limitów, o których mowa w art. 79a, oraz limitów, o których mowa w art. 395 rozporządzenia nr 575/2013, oraz ocenie procesu identyfikacji, monitorowania i kontroli koncentracji ekspozycji, w tym dużych ekspozycji;
6) badaniu przestrzegania przez bank, określonych przez Komisję Nadzoru Finansowego norm dopuszczalnego ryzyka w działalności banków, zarządzania ryzykiem prowadzonej działalności, w tym dostosowania do rodzaju i skali działalności banku procesu identyfikacji i monitorowania ryzyka oraz sprawozdawania o ryzyku;
7) dokonywaniu oceny szacowania, utrzymywania i przeglądu kapitału wewnętrznego;

8) badaniu wykonywania przez banki obowiązków, o których mowa w art. 56a, art. 59a, art. 59b, art. 92ba–92bd i art. 111c.

2a. Czynności, o których mowa w ust. 2, mogą być wykonywane także w sposób określony w art. 138c ust. 2 pkt 3.

3. Czynności kontrolne podejmowane przez pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego są wykonywane po okazaniu legitymacji służbowej oraz doręczeniu upoważnienia wydanego przez Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego.

3a. Do kontroli działalności gospodarczej przedsiębiorcy stosuje się przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, z zastrzeżeniem art. 26 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o nadzorze nad rynkiem kapitałowym.

4. Komisja Nadzoru Finansowego oraz osoby wykonujące czynności nadzoru bankowego nie ponoszą odpowiedzialności za szkodę wynikłą ze zgodnego z przepisami ustaw działania lub zaniechania, które pozostaje w związku ze sprawowanym przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzorem nad działalnością banków, oddziałów i przedstawicielstw banków zagranicznych oraz oddziałów instytucji kredytowych.

Art. 133a. 1. Komisja Nadzoru Finansowego co najmniej raz w roku przeprowadza badanie i ocenę nadzorczą banku albo przegląd i weryfikację wyników poprzedniego badania i oceny nadzorczej.

2. Badanie i ocena nadzorcza obejmuje identyfikację wielkości i charakteru ryzyka, na jakie narażony jest bank, ocenę jakości procesu zarządzania ryzykiem, ocenę poziomu kapitału pokrywającego ryzyko wynikające z działalności banku oraz zarządzania bankiem, w tym zgodności działalności banku z przepisami ustawy, rozporządzenia nr 575/2013, ustawy o Narodowym Banku Polskim, ze statutem i decyzjami o wydaniu zezwolenia na utworzenie banku i rozpoczęcie przez niego działalności oraz ocenę działań podjętych przez bank w następstwie zastosowania środków, o których mowa w art. 138, art. 138c oraz art. 141.

3. W badaniu i ocenie nadzorczej Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę ryzyko systemowe, jakie może stwarzać bank oraz wyniki identyfikacji, oceny i monitorowania ryzyka systemowego powstającego w systemie finansowym lub jego otoczeniu, a także działania na rzecz wyeliminowania lub ograniczenia tego ryzyka z wykorzystaniem instrumentów makroostrożnościowych, wprowadzone przez

Komitet Stabilności Finansowej zgodnie z ustawą o nadzorze makroostrożnościowym.

4. W badaniu i ocenie nadzorczej Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę wyniki testów warunków skrajnych, w tym testów, o których mowa w art. 133b, oraz testów warunków skrajnych przeprowadzonych zgodnie z art. 177 rozporządzenia nr 575/2013 przez bank stosujący metodę wewnętrznych ratingów lub metodę modeli wewnętrznych, o których mowa odpowiednio w art. 143 ust. 1 i art. 363 rozporządzenia nr 575/2013.

5. Komisja Nadzoru Finansowego informuje bank o wyniku badania i oceny nadzorczej i w razie potrzeby podejmuje niezbędne środki zgodnie z art. 138, art. 138c, art. 138d i art. 141.

6. W przypadku gdy badanie i ocena nadzorcza wykaże, że bank może stwarzać ryzyko systemowe zgodnie z art. 23 rozporządzenia nr 1093/2010, Komisja Nadzoru Finansowego informuje o tym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz Komitet Stabilności Finansowej.

7. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego informacje dotyczące funkcjonowania procedur badania i oceny nadzorczej.

8. W przypadku gdy banki o podobnym profilu ryzyka, w szczególności o podobnej specyfice działalności lub podobnej lokalizacji geograficznej ekspozycji, są lub mogą być narażone na podobne ryzyko lub stwarzają podobne ryzyko dla systemu finansowego, Komisja Nadzoru Finansowego może, w odniesieniu do takich banków, przeprowadzić badanie i ocenę nadzorczą w podobny lub taki sam sposób. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o takich przypadkach.

9. Komisja Nadzoru Finansowego przyjmuje zgłoszenia naruszeń lub potencjalnych naruszeń przepisów ustawy oraz rozporządzenia nr 575/2013.

10. Informacje uzyskane w trybie, o którym mowa w ust. 9, w tym informacje, które mogłyby umożliwić identyfikację osoby dokonującej zgłoszenia oraz osoby, której zarzuca się naruszenie, a także informacja o dokonaniu zgłoszenia mogą być ujawnione tylko:

1) w zawiadomieniu o podejrzeniu popełnienia przestępstwa oraz w dokumentach przekazywanych w uzupełnieniu takiego zawiadomienia;

2) na żądanie sądu lub prokuratora w związku z toczącym się postępowaniem karnym lub postępowaniem w sprawach o przestępstwa skarbowe.

Art. 133b. Komisja Nadzoru Finansowego co najmniej raz w roku przeprowadza w nadzorowanych bankach testy warunków skrajnych.

Art. 133c. 1. Komisja Nadzoru Finansowego raz w roku opracowuje program oceny nadzorczej. W uzasadnionych przypadkach Komisja Nadzoru Finansowego może dokonać aktualizacji tego programu.

2. Program oceny nadzorczej, o którym mowa w ust. 1, obejmuje banki:

1) w odniesieniu do których wyniki badania i oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 133a, w tym wyniki testów warunków skrajnych, wskazują na istnienie znaczącego ryzyka pogorszenia ich sytuacji finansowej lub na naruszenie przepisów regulujących ich funkcjonowanie;
2) które stwarzają ryzyko systemowe;
3) inne – w uzasadnionych przypadkach.

Art. 133d. Komisja Nadzoru Finansowego co najmniej raz na trzy lata, w toku badania i oceny nadzorczej banku, dokonuje przeglądu spełniania przez bank wymogów dotyczących metod wewnętrznych.

Art. 133e. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych, po zasięgnięciu opinii Komisji Nadzoru Finansowego, określi, w drodze rozporządzenia, kryteria i sposób przeprowadzania badania i oceny nadzorczej, o którym mowa w art. 133a, uwzględniając konieczność zapewnienia realizacji celów programu oceny nadzorczej oraz badania i oceny nadzorczej, a także sprawnego jego przebiegu.

Art. 134. 1. Badanie sprawozdań finansowych banku, a także oddziału banku zagranicznego, może być zlecone tylko biegłym rewidentom, którzy spełniają wymogi określone w ustawie z dnia 11 maja 2017 r. o biegłych rewidentach, firmach audytorskich oraz nadzorze publicznym.

2. Banki obowiązane są przekazywać do Komisji Nadzoru Finansowego zbadane jednostkowe i skonsolidowane sprawozdania finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania w ciągu 15 dni od dnia ich zatwierdzenia oraz z odpisem uchwały bądź postanowienia organu zatwierdzającego o zatwierdzeniu sprawozdania finansowego.

Art. 135. 1. W przypadku stwierdzenia nieprawidłowości w przeprowadzonym badaniu na zlecenie banku, Komisja Nadzoru Finansowego może zobowiązać bank do

zlecenia wskazanemu biegłemu rewidentowi zbadania prawidłowości i rzetelności wszystkich sprawozdań finansowych sporządzanych przez bank, kontroli ksiąg rachunkowych, analizy portfela kredytowego oraz dokonania innych czynności określonych w art. 133 ust. 2. Jeżeli w wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono nieprawidłowości, koszty badania ponosi bank.

2. Zlecenie badania określonego w ust. 1 może zostać udzielone także bezpośrednio przez Komisję Nadzoru Finansowego. Koszty badania ponosi wówczas Komisja, z zastrzeżeniem ust. 3.

3. Jeżeli w wyniku badania zleconego przez Komisję Nadzoru Finansowego stwierdzono nieprawidłowości, koszty badania ponosi bank.

4. Uwzględniając potrzebę zachowania szczególnych środków bezpieczeństwa, przy wyborze biegłego rewidenta do badania sprawozdania finansowego banku określonego w ust. 2, przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 2018 r. poz. 1986) nie stosuje się.

Art. 136. 1. Biegły rewident przeprowadzający badanie sprawozdań finansowych banku oraz badanie, o którym mowa w art. 134 i art. 135, jest obowiązany niezwłocznie powiadomić Komisję Nadzoru Finansowego oraz radę nadzorczą i zarząd banku o ujawnionych faktach wskazujących na:

1) popełnienie przestępstwa;
2) naruszenie przepisów regulujących działalność banku;
3) naruszenie zasad dobrej praktyki bankowej lub inne zagrożenie interesów klientów banku;
4) istnienie przesłanek do wyrażenia opinii z zastrzeżeniami do sprawozdania finansowego banku, wyrażenia opinii negatywnej lub odmowy wyrażenia opinii.

1a. Biegły rewident może odstąpić od powiadomienia rady nadzorczej i zarządu, o którym mowa w ust. 1, jeżeli przemawiają za tym ważne powody.

2. Przy wykonywaniu przez biegłych rewidentów czynności, o których mowa w art. 135 ust. 2, stosuje się do nich odpowiednio przepisy dotyczące pracowników nadzoru bankowego wykonujących te czynności.

3. Przepisy ust. 1 stosuje się odpowiednio do biegłych rewidentów badających sprawozdania finansowe podmiotów posiadających bliskie powiązania z bankiem.

Art. 137. 1. Komisja Nadzoru Finansowego:

1) (uchylony)

1a) (uchylony)

2) (uchylony)

3) (uchylony)

4) (uchylony)

5) może wydawać rekomendacje dotyczące dobrych praktyk ostrożnego i stabilnego zarządzania bankami.

2. W przypadku gdy rekomendacje, o których mowa w ust. 1 pkt 5, odnoszą się do spraw mogących dotyczyć nadzoru makroostrożnościowego, o którym mowa w ustawie o nadzorze makroostrożnościowym, Komisja Nadzoru Finansowego wydaje takie rekomendacje po zasięgnięciu opinii Komitetu Stabilności Finansowej.

Art. 137a. Dla potrzeb sprawdzenia przestrzegania przez banki norm i limitów określonych ustawą, wielkości wyrażone w walutach obcych w rozumieniu przepisów prawa dewizowego przelicza się na złote, a wielkości indeksowane do walut wymienialnych wyznacza się – według kursów średnich ogłaszanych przez Narodowy Bank Polski na dzień dokonywania sprawdzenia.

Art. 138. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może w ramach nadzoru zalecić bankowi w szczególności:

1) podjęcie środków koniecznych do przywrócenia płynności płatniczej lub osiągnięcia i przestrzegania innych norm dopuszczalnego ryzyka w działalności banku;

1a) przestrzeganie dodatkowych wymogów w zakresie płynności, biorąc pod uwagę model biznesowy banku, stosowane przez bank zasady, procedury i mechanizmy w zakresie zarządzania ryzykiem płynności, wynik badania i oceny nadzorczej albo przeglądu i weryfikacji, o których mowa w art. 133a, oraz systemowe ryzyko płynności stwarzane przez bank;

2) zwiększenie funduszy własnych;

2a) przestrzeganie dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych ponad wartość wynikającą z wymogów obliczonych zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonymi w rozporządzeniu nr 575/2013, w szczególności w przypadku:

a) negatywnych ustaleń dokonanych w wyniku czynności podejmowanych w ramach nadzoru bankowego, w tym odnoszących się do funkcjonowania systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej lub

identyfikacji, monitorowania i kontroli koncentracji ekspozycji, w tym dużych ekspozycji,

b) stwierdzenia niedostosowania kapitału wewnętrznego do skali ryzyka występującego w działalności banku oraz istotnych nieprawidłowości w zarządzaniu ryzykiem,

c) stwierdzenia, że bank stwarza ryzyko systemowe;

3) zaniechanie określonych form reklamy;

4) opracowanie i stosowanie procedur, które zapewnią utrzymywanie, bieżące szacowanie i przegląd kapitału wewnętrznego oraz funkcjonowanie systemu zarządzania bankiem;

5) zastosowanie szczególnych zasad tworzenia rezerw na ryzyko związane z działalnością banków lub odpisów z tytułu utraty wartości aktywów, lub szczególnego traktowania aktywów przy obliczaniu wymogów w zakresie funduszy własnych;

6) ograniczenie ryzyka występującego w działalności banku;

7) ograniczenie wysokości zmiennego składnika wynagrodzenia osób objętych polityką wynagrodzeń, jako odsetka przychodów netto, w przypadku gdy jego wysokość utrudnia spełnianie wymogów w zakresie funduszy własnych;

8) wypełnianie dodatkowych obowiązków sprawozdawczych lub zwiększenie ich częstotliwości, w tym sprawozdawczości w zakresie funduszy własnych i płynności;

9) ujawnianie dodatkowych informacji;

10) przestrzeganie art. 92ba–92bd oraz art. 111c.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może nakazać bankowi wstrzymanie wypłat z zysku lub wstrzymanie tworzenia nowych jednostek organizacyjnych do czasu przywrócenia płynności płatniczej lub osiągnięcia innych norm dopuszczalnego ryzyka w działalności banku.

3. W razie stwierdzenia, że bank nie realizuje zaleceń określonych w ust. 1 lub nakazów określonych w ust. 2, a także gdy działalność banku jest wykonywana z naruszeniem przepisów niniejszej ustawy, przepisów innych ustaw regulujących działalność banku lub zasady jego organizacji oraz przepisów wydanych na ich podstawie, a także przepisów rozporządzenia nr 575/2013 i innych bezpośrednio stosowanych przepisów prawa Unii Europejskiej regulujących działalność banku lub zasady jego organizacji, lub z naruszeniem statutu albo stwarza zagrożenie dla

interesów posiadaczy rachunków bankowych lub uczestników obrotu instrumentami finansowymi, Komisja Nadzoru Finansowego, po uprzednim upomnieniu na piśmie, może:

1) wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o odwołanie prezesa, wiceprezesa lub innego członka zarządu banku bezpośrednio odpowiedzialnego za stwierdzone nieprawidłowości; przepis art. 22d stosuje się odpowiednio;
2) zawiesić w czynnościach członków zarządu, o których mowa w pkt 1, do czasu podjęcia uchwały w sprawie wniosku o ich odwołanie przez radę nadzorczą na najbliższym posiedzeniu; zawieszenie w czynnościach polega na wyłączeniu z podejmowania decyzji za bank w zakresie jego praw i obowiązków majątkowych;
3) ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych;
3a) nałożyć na bank karę pieniężną w wysokości do 10% przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, a w przypadku braku takiego sprawozdania – karę pieniężną w wysokości do 10% prognozowanego przychodu określonego na podstawie sytuacji ekonomiczno-finansowej banku; przepisy art. 141 ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio;
4) uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku; art. 147 ust. 3 i art. 153–156 stosuje się odpowiednio.

3a. Decyzja Komisji Nadzoru Finansowego o ograniczeniu zakresu działalności banku może zawierać warunki i terminy.

3b. W przypadku gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej przez bank albo straty, której bank uniknął w wyniku naruszenia, karę pieniężną, o której mowa w ust. 3 pkt 3a, można ustalić w wysokości do dwukrotności kwoty korzyści albo straty.

3c. Komisja Nadzoru Finansowego, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 3 pkt 3a i ust. 3b, uwzględnia w szczególności wagę naruszenia oraz czas jego trwania, przyczyny naruszenia, sytuację finansową banku, na który nakładana jest kara, oraz uprzednie naruszenia przez bank przepisów, o których mowa w ust. 3.

4. Komisja Nadzoru Finansowego może także zawiesić w czynnościach członka zarządu w przypadku:

1) przedstawienia mu zarzutów w postępowaniu karnym lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe;
2) spowodowania znacznych strat majątkowych banku.

Postanowienia ust. 3 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

4a. Członek zarządu jest obowiązany poinformować Komisję Nadzoru Finansowego o postawieniu mu zarzutów w postępowaniu karnym, z wyłączeniem zarzutów dotyczących przestępstwa ściganego z oskarżenia prywatnego, lub w postępowaniu w sprawie o przestępstwo skarbowe, w terminie 30 dni od dnia postawienia zarzutów.

5. Komisja Nadzoru Finansowego odwołuje członka zarządu banku w przypadku prawomocnego skazania go za przestępstwo umyślne lub przestępstwo skarbowe, z wyłączeniem przestępstw ściganych z oskarżenia prywatnego, a także w przypadku niedopełnienia przez niego obowiązku, o którym mowa w ust. 4a.

6. Ograniczenie zakresu działalności banku lub uchylenie zezwolenia na utworzenie banku może również nastąpić w razie stwierdzenia, że bank:

1) przestał spełniać warunki ustalone w zezwoleniu;
2) uzyskał zezwolenie na podstawie fałszywych dokumentów, nieprawdziwych oświadczeń lub wskutek innych działań sprzecznych z prawem;
3) przez okres dłuższy niż 6 miesięcy nie prowadzi działalności bankowej;
4) stał się podmiotem zależnym od osób, wobec których nie jest możliwe skuteczne wykonywanie przez Komisję Nadzoru Finansowego nadzoru nad bankiem ze względu na przepisy prawa obowiązujące w miejscu ich zamieszkania lub siedziby, lub ze względu na powiązania tych osób z innymi podmiotami;
5) nie wypełnia obowiązków określonych w rozdziale 11b.

6a. Komisja Nadzoru Finansowego uchyla zezwolenie na utworzenie oddziału banku zagranicznego, jeśli właściwe władze nadzorcze kraju, w którym bank zagraniczny ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu, uchyliły zezwolenie na prowadzenie działalności bankowej przez ten bank.

6b. Przed uchyleniem zezwolenia na utworzenie oddziału banku zagranicznego Komisja Nadzoru Finansowego zasięgnie opinii właściwych władz nadzorczych kraju, w którym bank zagraniczny ma swoją siedzibę lub miejsce sprawowania zarządu, jeżeli porozumienie, o którym mowa w art. 131 ust. 2, przewiduje zasięgnięcie opinii. W razie konieczności natychmiastowego uchylenia zezwolenia Komisja Nadzoru Finansowego może odstąpić od zasięgnięcia opinii.

6c. O uchyleniu zezwolenia, o którym mowa w ust. 6a, Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia właściwe władze nadzorcze banku zagranicznego.

6d. O uchyleniu zezwolenia na utworzenie banku krajowego Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa, w którym działa oddział tego banku.

7. Środki podejmowane w ramach nadzoru nie mogą naruszać umów zawartych przez bank, z wyłączeniem umów:

1) o których mowa w art. 92a ust. 1 i 3 oraz w art. 92d;
2) zawartych przez bank krajowy z podmiotami działającymi w tym samym holdingu oraz umów zawartych przez bank krajowy z podmiotami, z którymi posiada bliskie powiązania, oraz umów, o których mowa w art. 6a ust. 1 i 7.

7a. W przypadku stwierdzenia, że bank, z naruszeniem art. 88a–88m oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, lub że bank, z naruszeniem art. 88a–88m oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n, wykonuje czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 lub 12, Komisja Nadzoru Finansowego, zamiast zastosowania środków, o których mowa w ust. 3, może:

1) nakazać bankowi zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń i niepodejmowanie tych działań w przyszłości lub nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł albo do wysokości kwoty stanowiącej równowartość 10% całkowitego rocznego przychodu wykazanego w ostatnim zbadanym sprawozdaniu finansowym, jeżeli przekracza ona 20 750 000 zł, albo – gdy jest możliwe ustalenie kwoty korzyści osiągniętej w wyniku naruszenia – nałożyć na bank karę pieniężną do wysokości dwukrotności kwoty osiągniętej korzyści;
2) nakazać osobom odpowiedzialnym za zaistniałe naruszenie zaprzestanie działań skutkujących powstaniem naruszeń lub nałożyć na te osoby karę pieniężną do wysokości 20 750 000 zł;
3) zawiesić w czynnościach członka zarządu banku odpowiedzialnego za stwierdzone naruszenie na okres nie dłuższy niż 12 miesięcy;
4) wystąpić do właściwego organu banku z wnioskiem o odwołanie członka zarządu banku – w przypadku rażących i uporczywych naruszeń przepisów, o których mowa w ust. 1, przy czym przepis art. 22d stosuje się odpowiednio;
5) ograniczyć zakres działalności banku lub jego jednostek organizacyjnych;
6) uchylić zezwolenie na utworzenie banku i podjąć decyzję o likwidacji banku, przy czym przepisy art. 147 ust. 3 i art. 153–156 stosuje się odpowiednio.

7b. W przypadku naruszenia przez bank art. 88m ust. 4–14 oraz przepisów wydanych na podstawie art. 88n pkt 1 lit. e Komisja Nadzoru Finansowego może także zakazać wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 1, których przedmiotem są lokaty strukturyzowane, lub zakazać wykonywania przez bank czynności, o których mowa w art. 5 ust. 2 pkt 11 i 12.

7c. Decyzje, o których mowa w ust. 7a i 7b, Komisja Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości. Przepis art. 176h ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi stosuje się odpowiednio.

7d. W przypadku gdy bank jest podmiotem dominującym, który sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, lub podmiotem zależnym od podmiotu dominującego, który sporządza skonsolidowane sprawozdanie finansowe, całkowity roczny przychód, o którym mowa w ust. 7a pkt 1, stanowi kwota całkowitego skonsolidowanego rocznego przychodu podmiotu dominującego ujawniona w ostatnim zbadanym skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym.

7e. Równowartość w złotych kwoty w walucie obcej oblicza się według średniego kursu tej waluty ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski w dniu bilansowym, na który zostało sporządzone ostatnie zbadane sprawozdanie finansowe, o którym mowa w ust. 7a pkt 1 lub ust. 7d.

8. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzje, o których mowa w ust. 3, 3a i 7a, uwzględnia:

1) wagę i okres naruszenia;
2) stopień przyczynienia się i odpowiedzialność podmiotów lub osób;
3) stosunek wysokości kary finansowej do skali działalności podmiotów mierzonej wielkością przychodów, zysku lub majątku;
4) korzyści osiągnięte przez podmiot lub osobę w wyniku naruszenia;
5) szkody wyrządzone osobom trzecim w wyniku naruszenia;
6) poprzednie naruszenia, ich zakres i częstotliwość;
7) skutki naruszenia dla stabilności finansowej i rynku finansowego;
8) współpracę podmiotu lub osoby z Komisją Nadzoru Finansowego.

Art. 138a. (uchylony)

Art. 138b. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego decyzję o zastosowaniu środka, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a lub 2a, współpracuje z właściwymi władzami

nadzorczymi sprawującymi nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym co bank holdingu, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek.

2. Komisja Nadzoru Finansowego wydaje decyzję, o której mowa w ust. 1, w terminie 4 miesięcy od dnia dostarczenia właściwym władzom nadzorczym sprawującym nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym co bank holdingu propozycji stanowiska zawierającego ocenę ryzyka holdingu.

3. W przypadku braku wspólnego stanowiska Komisja Nadzoru Finansowego może zasięgnąć opinii Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego. Komisja Nadzoru Finansowego zasięga opinii Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego także na wniosek właściwych władz nadzorczych, o których mowa w ust. 2.

4. Jeżeli w terminie, o którym mowa w ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego oraz właściwe władze nadzorcze nie osiągną porozumienia, Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, bierze pod uwagę opinie wyrażone przez te władze oraz uzasadnia istotne odstępstwa od opinii właściwych władz nadzorczych, otrzymanych w terminie, o którym mowa w ust. 2.

5. W przypadku zasięgnięcia opinii, o której mowa w ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w ust. 1, bierze pod uwagę tę opinię oraz uzasadnia istotne odstępstwa od tej opinii. W decyzji Komisja Nadzoru Finansowego może określić warunki i terminy zastosowania środka, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a lub 2a.

5a. Jeżeli przed upływem terminu, o którym mowa w ust. 2, właściwa władza nadzorcza skieruje sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010, Komisja Nadzoru Finansowego zawiesza postępowanie do czasu wydania przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego decyzji zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia.

6. W przypadku gdy właściwa władza nadzorcza sprawująca nadzór skonsolidowany nad bankiem krajowym działającym w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5, zwraca się do Komisji Nadzoru Finansowego o opinię w sprawie zastosowania środka, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a lub 2a, przepisy ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

7. Komisja Nadzoru Finansowego dokonuje raz w roku oceny przesłanek oraz skutków wydania decyzji, o której mowa w ust. 1. Przesłanki oraz skutki decyzji

wydanej w przypadku braku wspólnego stanowiska mogą być poddane ocenie także, jeżeli wystąpi o to właściwa władza nadzorcza.

Art. 138c. 1. W przypadku negatywnych ustaleń dokonanych w wyniku czynności, o których mowa w art. 133a ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może objąć banki zwiększonym nadzorem.

2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, obejmuje:

1) zwiększenie częstotliwości lub zakresu czynności podejmowanych w ramach nadzoru bankowego, o których mowa w art. 133 ust. 2, w tym przeprowadzanie dodatkowych przeglądów planów operacyjnych, strategicznych lub biznesowych banku;
2) nałożenie na bank dodatkowych obowiązków informacyjnych dotyczących przestrzegania przepisów ustawy lub rozporządzenia nr 575/2013;
3) delegowanie pracowników Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego do bieżącego wykonywania w banku czynności, o których mowa w art. 133 ust. 2.

3. Czynności, o których mowa w ust. 2 pkt 3, są wykonywane na podstawie upoważnienia Przewodniczącego Komisji Nadzoru Finansowego, określającego w szczególności ich zakres, tryb wykonywania oraz okres, na jaki delegacja jest ustanawiana.

4. Pracownikom Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w ust. 2 pkt 3, przysługuje prawo uczestniczenia w posiedzeniach organów banku oraz prawo do uzyskiwania informacji niezbędnych do wykonywania ich zadań.

Art. 138d. 1. Jeżeli w ramach przeglądu, o którym mowa w art. 133d, zostaną stwierdzone istotne nieprawidłowości w identyfikacji przez bank ryzyka z zastosowaniem metody wewnętrznej, Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, nakazuje bankowi przyjęcie wyższych mnożników niż przyjęte w stosowanej metodzie wewnętrznej, nakłada dodatkowy wymóg w zakresie funduszy własnych lub podejmuje inne działania zmierzające do przywrócenia zgodności stosowanej metody z przepisami rozporządzenia nr 575/2013.

2. Jeżeli w odniesieniu do metody wewnętrznej dotyczącej ryzyka rynkowego liczne przekroczenia, o których mowa w art. 366 rozporządzenia nr 575/2013, wskazują, że metoda ta nie jest wystarczająco dokładna, Komisja Nadzoru Finansowego uchyla zezwolenie na stosowanie metody wewnętrznej lub nakazuje bankowi jej niezwłoczną zmianę.

3. W przypadku gdy bank przestał spełniać wymogi dotyczące metody wewnętrznej, na stosowanie której uzyskał zezwolenie, informuje o tym Komisję Nadzoru Finansowego. Jeżeli naruszenie wymogów rozporządzenia nr 575/2013 jest istotne, bank przedstawia Komisji Nadzoru Finansowego plan przywrócenia w odpowiednim czasie zgodności z tymi wymogami wraz ze wskazaniem terminu realizacji tego planu. Jeżeli w ocenie Komisji Nadzoru Finansowego realizacja planu przedstawionego przez bank nie przywróci pełnej zgodności z wymogami rozporządzenia nr 575/2013 lub jeżeli wskazany termin realizacji planu jest nieodpowiedni, Komisja może wyznaczyć bankowi termin jego uzupełnienia albo opracowania nowego planu.

4. W przypadku gdy bank nie przywróci w terminie określonym w planie, o którym mowa w ust. 3, zgodności z wymogami rozporządzenia nr 575/2013, a brak zgodności z tymi wymogami stanowi ich istotne naruszenie, Komisja Nadzoru Finansowego uchyla zezwolenie na stosowanie danej metody wewnętrznej lub ogranicza zakres udzielonego zezwolenia do obszarów, w których spełniane są te wymogi, lub w których zgodność może zostać osiągnięta w odpowiednim terminie.

5. Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z właściwą władzą nadzorczą, która udzieliła bankowi zezwolenia na stosowanie metody wewnętrznej w zakresie podejmowania przez tę władzę działań, o których mowa w ust. 1–4.

Art. 139. 1. Banki oraz oddziały i przedstawicielstwa banków zagranicznych w kraju są obowiązane:

1) zawiadomić Komisję Nadzoru Finansowego o podjęciu i zaprzestaniu działalności; dotyczy to również podjęcia i zaprzestania działalności przez oddział banku krajowego w kraju;
2) umożliwić upoważnionym osobom wykonywanie czynności określonych w art. 133 ust. 2, a w szczególności udostępnić do wglądu księgi, bilanse, rejestry, plany, sprawozdania i inne dokumenty oraz umożliwić, na pisemne żądanie, sporządzenie kopii tych dokumentów i innych nośników informacji, jak również udzielać wyjaśnień żądanych przez te osoby;
3) niezwłocznie zawiadomić Komisję Nadzoru Finansowego o środkach, jakie zostaną podjęte w celu usunięcia nieprawidłowości stwierdzonych w ramach nadzoru, oraz stosować się do wydanych decyzji i zaleceń.

2. Przy wykonywaniu nadzoru nad działalnością oddziału banku zagranicznego przepisy art. 138 stosuje się odpowiednio.

Art. 140. Bank krajowy, którego oddział lub przedstawicielstwo zostało otwarte za granicą, jest obowiązany zawiadomić Komisję Nadzoru Finansowego o podjęciu i zaprzestaniu działalności przez oddział lub przedstawicielstwo.

Art. 140a. 1. Przed wydaniem zezwolenia na utworzenie banku krajowego Komisja Nadzoru Finansowego zasięga opinii władz nadzorczych państwa członkowskiego, gdy bank ten będzie:

1) podmiotem zależnym od:
   a) instytucji kredytowej,
   b) podmiotu dominującego wobec instytucji kredytowej,
   c) zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim,
   d) podmiotu dominującego wobec zakładu ubezpieczeń, zakładu reasekuracji lub firmy inwestycyjnej, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim;
2) kontrolowany przez te same osoby fizyczne lub prawne, które kontrolują instytucję kredytową, zakład ubezpieczeń, zakład reasekuracji lub firmę inwestycyjną, które uzyskały odpowiednie zezwolenia na wykonywanie działalności w państwie członkowskim.

2. Komisja Nadzoru Finansowego zasięga opinii właściwych władz nadzorczych, dokonując oceny osób zaangażowanych w zarządzanie innym podmiotem tej samej grupy w rozumieniu art. 3 pkt 7 ustawy o nadzorze uzupełniającym. Komisja Nadzoru Finansowego i inne polskie właściwe władze nadzorcze przekazują sobie nawzajem oraz innym właściwym władzom nadzorczym wszelkie informacje niezbędne dla udzielenia zezwolenia i celów bieżącego wykonywania nadzoru.

Art. 140b. (uchylony)

Art. 140c. 1. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o każdym przypadku utraty mocy lub uchylenia zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub oddziału banku zagranicznego.

2. W informacji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego podaje powody utraty mocy lub uchylenia zezwolenia na utworzenie banku krajowego lub oddziału banku zagranicznego.

Art. 140d. 1. W przypadku gdy bank nie udostępnia usługi podstawowego rachunku płatniczego, o której mowa w art. 59ia ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

2. W przypadku gdy bank nie umożliwia przenoszenia rachunków płatniczych, o którym mowa w art. 59ii ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego może nałożyć na ten bank karę pieniężną w wysokości do 1 000 000 zł, po uprzednim bezskutecznym wezwaniu go do spełnienia tego obowiązku w terminie wyznaczonym przez Komisję Nadzoru Finansowego.

3. Ustalając wysokość kar pieniężnych, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia wagę, czas trwania i przyczyny naruszenia obowiązku określonego w art. 59ia ust. 1 lub art. 59ii ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, rozmiar prowadzonej przez bank działalności oraz jego sytuację finansową.

4. (uchylony)

5. (uchylony)

Art. 141. 1. W przypadku niewykonywania zaleceń dotyczących prowadzenia działalności z naruszeniem przepisów, o których mowa w art. 138 ust. 3, statutu, odmowy udzielenia wyjaśnień, informacji, o których mowa w art. 139, lub w przypadku niewykonania obowiązków określonych w rozdziale 11b, Komisja Nadzoru Finansowego może nakładać na członków zarządu banku kary pieniężne do wysokości 20 000 000 zł.

1a. Komisja Nadzoru Finansowego, ustalając wysokość kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, uwzględnia w stosownych przypadkach w szczególności:

1) wagę naruszenia i czas jego trwania;
2) stopień przyczynienia się członka zarządu banku odpowiedzialnego za dane naruszenie do powstania naruszenia;

3) sytuację finansową członka zarządu banku odpowiedzialnego za dane naruszenie;
4) skalę korzyści uzyskanych lub strat uniknięty przez członka zarządu banku odpowiedzialnego za dane naruszenie, o ile można te korzyści lub straty ustalić;
5) straty poniesione przez osoby trzecie w związku z naruszeniem, o ile można je ustalić;
6) gotowość członka zarządu banku odpowiedzialnego za dane naruszenie do współpracy z Komisją Nadzoru Finansowego;
7) uprzednie naruszenia przepisów prawa regulujących funkcjonowanie rynku finansowego popełnione przez członka zarządu banku odpowiedzialnego za dane naruszenie;
8) potencjalne skutki systemowe naruszenia.

2. Kara nie może być nałożona, jeżeli od uzyskania przez nadzór bankowy wiadomości o czynie określonym w ust. 1 upłynęło więcej niż 6 miesięcy albo od popełnienia tego czynu upłynęło więcej niż 2 lata.

3. Wymierzenie kary pieniężnej nie stanowi przeszkody do zastosowania innych środków przewidzianych w niniejszym rozdziale.

4. Komisja Nadzoru Finansowego odprowadza kwoty wyegzekwowane z tytułu kar pieniężnych na rzecz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

5. Kara, o której mowa w ust. 1, podlega egzekucji w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.

Rozdział 11a

Nadzór nad oddziałami instytucji kredytowych

Art. 141a. 1. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej narusza przepisy ustawy lub rozporządzenia nr 575/2013 albo w przypadku gdy istnieje uzasadnione prawdopodobieństwo ich naruszenia, Komisja Nadzoru Finansowego zawiadamia właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego.

2. W przypadku uznania, że właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego w sytuacji określonej w ust. 1 nie podjęły odpowiednich środków, Komisja Nadzoru Finansowego może skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego oraz zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010.

2a. W przypadku gdy instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział nie przestrzega przepisów działów II lub III ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych, Komisja Nadzoru Finansowego:

1) wzywa, w formie pisemnej, tę instytucję do przestrzegania tych przepisów i wyznacza jej odpowiedni termin do usunięcia stwierdzonych nieprawidłowości;
2) po bezskutecznym upływie terminu, o którym mowa w pkt 1, może odpowiednio zastosować środki, o których mowa w art. 138 ust. 3 pkt 1, 3 i 3a, zawiadamiając właściwe dla tej instytucji władze nadzorcze macierzystego państwa członkowskiego o stwierdzonych nieprawidłowościach i podjętych środkach.

3. W uzasadnionych przypadkach, przed podjęciem działań, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego, mając na względzie potrzebę ochrony stabilności systemu finansowego, interesów deponentów, inwestorów i innych podmiotów, którym świadczone są usługi, może, bez konieczności uprzedniego pisemnego upomnienia, zastosować środki zgodnie z art. 138, do czasu podjęcia odpowiednich środków, w tym środków reorganizacyjnych równoważnych do środków określonych w rozdziale 12, przez właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie informuje Komisję Europejską, Europejski Urząd Nadzoru Bankowego oraz właściwe organy pozostałych zainteresowanych państw członkowskich o zastosowaniu tych środków.

3a. W przypadkach, o których mowa w ust. 2 i 3, Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego o zastosowanych wobec oddziału instytucji kredytowej środkach nadzorczych.

4. Do decyzji Komisji Nadzoru Finansowego wydanych w trybie ust. 2, 2a i 3 przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. Od decyzji Komisji Nadzoru Finansowego, o których mowa w ust. 2, 2a i 3, instytucja kredytowa może wnieść skargę do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia.

6. W przypadku gdy oddział instytucji kredytowej nie wypełnia obowiązków wynikających z art. 48l ust. 2 oraz art. 48m, Komisja Nadzoru Finansowego może zastosować środki zgodnie z art. 138 ust. 3 pkt 1–3a i ust. 3b.

7. W interesie dobra ogólnego, o którym mowa w art. 48l ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może wobec oddziału instytucji kredytowej zastosować odpowiednio środki zgodnie z art. 138 i art. 141.

8. W celu zapewnienia równych warunków działania banków krajowych i oddziałów instytucji kredytowych, w interesie dobra ogólnego, o którym mowa w art. 48l ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego, wydając rekomendacje, o których mowa w art. 137, może określić, w jakim zakresie rekomendacje te dotyczą również oddziałów instytucji kredytowych.

9. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, zastosowanie środków zgodnie z art. 138 nie może prowadzić do preferencyjnego traktowania wierzycieli instytucji kredytowej, o której mowa w ust. 1, na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w stosunku do wierzycieli tej instytucji z innych państw członkowskich.

10. Środki podjęte zgodnie z ust. 3 mają zastosowanie do czasu podjęcia przez organy administracyjne lub sądowe państwa macierzystego środków reorganizacyjnych równoważnych do środków określonych w rozdziale 12.

11. Komisja Nadzoru Finansowego zaprzestaje stosowania środków zgodnie z ust. 3, w przypadku gdy uzna, że ustały przesłanki ich zastosowania określone w ust. 1 i 2.

12. W przypadku gdy właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego lub innego zainteresowanego państwa członkowskiego zgłoszą sprzeciw wobec środków podjętych przez Komisję Nadzoru Finansowego zgodnie z ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego może skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010.

13. Komisja Nadzoru Finansowego może zgłosić sprzeciw wobec środków równoważnych do środków, o których mowa w art. 138, podjętych przez właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego w stosunku do oddziału banku krajowego. W przypadku zgłoszenia sprzeciwu Komisja Nadzoru Finansowego może również skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010.

14. Komisja Nadzoru Finansowego może zgłosić sprzeciw wobec środków równoważnych do środków, o których mowa w art. 138, podjętych przez właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego w stosunku do oddziału instytucji kredytowej prowadzącej działalność w tym państwie, które mają wpływ na prowadzoną przez tę instytucję działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej. W przypadku zgłoszenia sprzeciwu Komisja Nadzoru Finansowego może również skierować sprawę do Europejskiego Urzędu

Nadzoru Bankowego i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010.

Art. 141b. 1. Komisja Nadzoru Finansowego po otrzymaniu od właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego informacji, iż bank krajowy wykonujący czynności na jego terytorium poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej narusza obowiązujące w państwie goszczącym przepisy prawa, może zastosować w stosunku do banku środki przewidziane w art. 138 ust. 3.

2. Do decyzji Komisji Nadzoru Finansowego wydanych na podstawie ust. 1 przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

3. Decyzję Komisji Nadzoru Finansowego, wydaną na podstawie ust. 1, bank krajowy może zaskarżyć do sądu administracyjnego, w terminie 7 dni od dnia jej doręczenia.

4. W przypadku gdy właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego poinformują Komisję Nadzoru Finansowego, że bank krajowy wykonujący czynności na jego terytorium poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej nie przestrzega przepisów prawa państwa goszczącego lub rozporządzenia nr 575/2013 lub istnieje prawdopodobieństwo, że nie będzie przestrzegać tych przepisów, Komisja Nadzoru Finansowego podejmuje wobec banku krajowego odpowiednie środki w ramach nadzoru prowadzące do usunięcia nieprawidłowości przez ten bank. Komisja Nadzoru Finansowego informuje właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego o podjętych środkach.

Art. 141c. 1. Nadzór nad działalnością instytucji kredytowej prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej sprawują, z zastrzeżeniem art. 42c ust. 1, właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego.

2. (uchylony)

3. Nadzór nad działalnością banku krajowego, prowadzącego działalność na terytorium państwa goszczącego poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, sprawuje Komisja Nadzoru Finansowego.

Art. 141d. 1. Pracownicy Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego wykonują czynności kontrolne w oddziałach instytucji kredytowych w zakresie określonym w art. 42c ust. 1, a w pozostałym zakresie – na podstawie upoważnienia, o którym mowa w ust. 2.

2. Właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego mogą przeprowadzać czynności kontrolne w oddziale, o którym mowa w ust. 1, we własnym zakresie lub poprzez osoby przez nie upoważnione, po uprzednim zawiadomieniu Komisji Nadzoru Finansowego o terminie i zakresie przeprowadzanej kontroli.

Art. 141e. 1. Komisja Nadzoru Finansowego i właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego instytucji kredytowej prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej przekazują sobie wzajemnie informacje niezbędne do monitorowania płynności i wypłacalności tych instytucji, a także informacje dotyczące w szczególności:

1) zarządzania i struktury własności instytucji kredytowych;
2) zasad gwarantowania depozytów;
3) koncentracji zaangażowań;
4) zasad rachunkowości;
5) stosowanych procedur administracyjnych;
6) systemu kontroli wewnętrznej;
7) trybu i zasad przeprowadzania czynności kontrolnych;
8) środków podjętych w ramach nadzoru.

2. Komisja Nadzoru Finansowego i właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego, na którego terytorium bank krajowy prowadzi działalność, przekazują sobie wzajemnie informacje, o których mowa w ust. 1.

3. Wzajemne przekazywanie informacji, o których mowa w ust. 1 i 2, może odbywać się także na podstawie porozumienia zawartego przez Komisję Nadzoru Finansowego z właściwymi władzami nadzorczymi.

4. Na żądanie właściwych władz nadzorczych państwa goszczącego, na którego terytorium bank krajowy prowadzi działalność poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informacje o sposobie uwzględnienia przekazanych przez te władze informacji dotyczących tego banku.

5. W przypadku gdy właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego poinformują Komisję Nadzoru Finansowego, że nie zastosowała odpowiednich środków wobec banku krajowego, oraz podejmą odpowiednie środki w ramach nadzoru, Komisja może skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru

Bankowego i zwrócić się do niego o pomoc zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010, jeżeli nie zgadza się z podjętymi przez te władze środkami.

6. Komisja Nadzoru Finansowego może wystąpić do właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego instytucji kredytowej, prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez oddział lub w ramach działalności transgranicznej, o udzielenie informacji o sposobie uwzględnienia przekazanych przez Komisję Nadzoru Finansowego informacji dotyczących tej instytucji kredytowej.

7. W przypadku gdy po otrzymaniu informacji, o których mowa w ust. 6, Komisja Nadzoru Finansowego uzna, że właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego nie zastosowały odpowiednich środków, podejmuje środki w ramach nadzoru w celu ochrony stabilności systemu finansowego, interesów deponentów, inwestorów i innych klientów, po poinformowaniu właściwych władz nadzorczych państwa macierzystego oraz Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego.

Rozdział 11b

Nadzór skonsolidowany

Art. 141f. 1. Nadzorowi skonsolidowanemu podlega bank krajowy, który działa w holdingu:

1) bankowym krajowym;
2) bankowym zagranicznym;
3) finansowym;
4) mieszanym;
5) hybrydowym.

2. Sprawowanie nad bankiem nadzoru skonsolidowanego nie wyłącza stosowania odpowiednich przepisów ustawy regulujących działalność banku jako podmiotu podlegającego nadzorowi indywidualnemu.

2a. W przypadku udziałów kapitałowych lub powiązań kapitałowych innych niż określone w art. 18 ust. 1 i 4 rozporządzenia nr 575/2013, banki przeprowadzają konsolidację metodą praw własności.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może zawierać z właściwymi władzami nadzorczymi innych państw porozumienia określające zakres i tryb współpracy przy wykonywaniu nadzoru skonsolidowanego nad bankami działającymi w holdingach, o których mowa w ust. 1, nadzoru nad istotnymi oddziałami banków krajowych i istotnymi oddziałami instytucji kredytowych oraz określające zakres i tryb działania

kolegiów, o których mowa w ust. 18. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o zawarciu oraz o treści takich porozumień. Przepisy art. 131 ust. 3 pkt 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

3a. W celu zapewnienia skuteczności nadzoru skonsolidowanego, Komisja Nadzoru Finansowego może na mocy porozumień, o których mowa w ust. 3, oraz z uwzględnieniem art. 28 rozporządzenia nr 1093/2010, delegować swoje zadania właściwej władzy nadzorczej innego państwa albo przyjmować zadania właściwej władzy nadzorczej innego państwa, tak aby władza nadzorcza sprawująca nadzór nad podmiotem dominującym mogła skutecznie wykonywać zadania z zakresu nadzoru skonsolidowanego nad podmiotem zależnym. Porozumienia takie powinny określać w szczególności:

1) zakres delegowanych zadań;
2) zakres stosowania do delegowanych zadań przepisów prawa polskiego oraz prawa państwa członkowskiego;
3) obowiązek właściwej władzy nadzorczej innego państwa do informowania Komisji Nadzoru Finansowego o podejmowanych działaniach nadzorczych oraz o ich skutkach;
4) warunki i tryb zmiany zakresu oraz odwołania delegowania zadań.

3b. Odwołanie delegowania zadań następuje w szczególności w przypadku zmiany stanu faktycznego, wskutek której podmiot wskazany w porozumieniu, o którym mowa w ust. 3a, przestaje być podmiotem zależnym podmiotu dominującego, nad którym nadzór sprawuje właściwa władza nadzorcza.

3c. Porozumienia, o których mowa w ust. 3a, mogą także określać zasady wspólnego wykonywania zadań przez Komisję Nadzoru Finansowego i właściwą władzę nadzorczą.

3d. Na podstawie porozumień, o których mowa w ust. 3a, Komisja Nadzoru Finansowego może przyjmować jedynie takie zadania właściwej władzy nadzorczej, jakie odpowiadają celom i zadaniom nadzoru określonym w ustawie.

3e. Przed zawarciem porozumienia, o którym mowa w ust. 3a, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje podmiotowi zależnemu, o którym mowa w tym porozumieniu, informacje o:

1) zamiarze zawarcia porozumienia,
2) projektowanej treści porozumienia,

3) kompetencjach właściwej władzy nadzorczej w zakresie zadań, które zostaną tej władzy delegowane,

4) procedurach odwoławczych od rozstrzygnięć właściwej władzy nadzorczej

– umożliwiając temu podmiotowi zależnemu wyrażenie stanowiska.

3f. Komisja Nadzoru Finansowego zamieszcza porozumienie, o którym mowa w ust. 3a, na swojej stronie internetowej niezwłocznie po jego zawarciu, ze wskazaniem podmiotu, o którym mowa w tym porozumieniu.

3g. Jeżeli właściwa władza nadzorcza odmawia zawarcia porozumienia, o którym mowa w ust. 3, albo pomimo jego zawarcia nie stosuje się do jego postanowień, w tym nie udziela w wyznaczonym terminie informacji, o których udzielenie wnioskowała Komisja Nadzoru Finansowego, lub odmawia udzielenia takich informacji, Komisja Nadzoru Finansowego może powiadomić o tym Europejski Urząd Nadzoru Bankowego. Komisja Nadzoru Finansowego może także powiadomić Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o nieudzieleniu przez właściwą władzę nadzorczą informacji o procedurach odwoławczych, o których mowa w ust. 3e pkt 4.

3h. Jeżeli wykonanie decyzji lub innego rozstrzygnięcia właściwej władzy nadzorczej mogłoby zagrażać ostrożnemu i stabilnemu zarządzaniu bankiem, Komisja Nadzoru Finansowego może wypowiedzieć porozumienie, o którym mowa w ust. 3a, i zawiesza wykonanie decyzji lub innego rozstrzygnięcia.

4. W przypadku braku porozumienia, o którym mowa w ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego i właściwe władze nadzorcze nad instytucjami kredytowymi w ramach współpracy przekazują sobie w szczególności informacje niezbędne do wykonywania nadzoru skonsolidowanego, nadzoru nad istotnymi oddziałami banków krajowych i istotnymi oddziałami instytucji kredytowych oraz podejmują działania określone w art. 138 ust. 1 pkt 2a i art. 138b, z zachowaniem warunków określonych w art. 131 ust. 3 pkt 2 i 3.

5. W przypadku gdy bank krajowy wchodzi w skład konglomeratu finansowego, którego podmiotem dominującym jest dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym, stosuje się przepisy ustawy o nadzorze uzupełniającym.

6. Komisja Nadzoru Finansowego sprawuje nadzór skonsolidowany nad bankiem krajowym działającym w holdingu, w przypadku gdy:

1) bank krajowy jest podmiotem zależnym innego banku krajowego;

2) bank krajowy jest podmiotem zależnym instytucji finansowej albo dominującego podmiotu nieregulowanego w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym;
3) podmiotem dominującym wobec banku krajowego i instytucji kredytowej jest ta sama instytucja finansowa albo dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym, o ile ta instytucja finansowa albo ten dominujący podmiot nieregulowany ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej;
4) podmiotami dominującymi wobec banku krajowego i instytucji kredytowej są dominujące podmioty nieregulowane w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym lub instytucje finansowe z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz w innych państwach członkowskich, w których wydano zezwolenie na działanie tych instytucji kredytowych, o ile bank krajowy ma większą sumę bilansową od każdej z tych instytucji kredytowych;
5) podmiotem dominującym wobec banku oraz instytucji kredytowej jest dominujący podmiot nieregulowany w rozumieniu art. 3 pkt 5 ustawy o nadzorze uzupełniającym lub instytucja finansowa z siedzibą na terytorium państwa członkowskiego innego niż Rzeczpospolita Polska oraz państwa członkowskiego, w którym uzyskała zezwolenie na prowadzenie działalności którakolwiek z instytucji kredytowych będących podmiotem zależnym tej samej instytucji finansowej, o ile bank krajowy ma większą sumę bilansową od każdej z tych instytucji kredytowych.

7. W szczególnych przypadkach Komisja Nadzoru Finansowego może w drodze porozumienia uzgodnić z właściwymi władzami nadzorczymi, że kryteriów, o których mowa w ust. 6 pkt 3–5, nie stosuje się, jeżeli są one niewłaściwe z uwagi na specyfikę banku, instytucji kredytowej lub względną istotność ich działalności w Rzeczypospolitej Polskiej albo innych państwach członkowskich.

8. W przypadku, o którym mowa w ust. 7, właściwe władze nadzorcze uzgadniają, która z władz sprawuje nadzór skonsolidowany.

9. W celu dokonania uzgodnienia, o którym mowa w ust. 8, właściwe władze nadzorcze mogą zasięgnąć opinii unijnej instytucji dominującej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej, unijnej dominującej finansowej spółki holdingowej o działalności mieszanej w rozumieniu odpowiednio art. 4 ust. 1 pkt 29, 31

i 33 rozporządzenia nr 575/2013 albo instytucji kredytowej lub banku o najwyższej sumie bilansowej.

10. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Komisję Europejską oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o sprawowaniu przez siebie nadzoru skonsolidowanego w wyniku ustaleń, o których mowa w ust. 8.

11. Komisja Nadzoru Finansowego informuje unijną instytucję dominującą, unijną dominującą finansową spółkę holdingową, unijną dominującą finansową spółkę holdingową o działalności mieszanej w rozumieniu odpowiednio art. 4 ust. 1 pkt 29, 31 i 33 rozporządzenia nr 575/2013 albo bank o najwyższej sumie bilansowej o sprawowaniu przez siebie nadzoru skonsolidowanego.

11a. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje zainteresowanym właściwym władzom nadzorczym oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego dane dotyczące struktury prawnej oraz struktury zarządzania i struktury organizacyjnej holdingu, nad którym sprawuje nadzór skonsolidowany, w tym:

1) informacje o istnieniu bliskich powiązań między podmiotami wchodzącymi w skład holdingu;
2) opis systemu zarządzania podmiotów wchodzących w skład holdingu, w tym systemu zarządzania ryzykiem i systemu kontroli wewnętrznej oraz polityki wynagrodzeń.

11b. W przypadku wystąpienia sytuacji nadzwyczajnej, w tym określonej w art. 18 rozporządzenia nr 1093/2010, lub wystąpienia niekorzystnych zmian na rynkach, potencjalnie zagrażających płynności na rynku i stabilności systemu finansowego państwa członkowskiego, w którym podmioty należące do tego samego holdingu co bank uzyskały zezwolenie na prowadzenie działalności, lub państwa członkowskiego, w którym prowadzą działalność istotne oddziały banku, Komisja Nadzoru Finansowego, sprawując nadzór skonsolidowany, zawiadamia o tym niezwłocznie Europejski Urząd Nadzoru Bankowego, Europejską Radę do spraw Ryzyka Systemowego, Komitet Stabilności Finansowej i Narodowy Bank Polski oraz przekazuje im informacje niezbędne do realizacji ich zadań.

11c. W przypadku gdy Narodowy Bank Polski uzyska informacje o wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 11b, zawiadamia o tym niezwłocznie Komisję Nadzoru Finansowego, inne właściwe władze nadzorcze, które sprawują nadzór skonsolidowany nad podmiotami należącymi do holdingu, oraz Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

11d. Jeżeli do prawidłowego wykonywania nadzoru skonsolidowanego przez Komisję Nadzoru Finansowego niezbędne są informacje o wystąpieniu sytuacji nadzwyczajnej, o której mowa w ust. 11b, będące w posiadaniu innej właściwej władzy nadzorczej, Komisja zwraca się bezpośrednio do tej władzy o ich udostępnienie.

12. Komisja Nadzoru Finansowego informuje właściwe władze nadzorcze państwa macierzystego lub właściwe władze nadzorcze sprawujące nadzór skonsolidowany nad instytucją kredytową o woli podjęcia współpracy w zakresie nadzoru nad istotnym oddziałem tej instytucji kredytowej.

13. Jeżeli w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania przez właściwe władze nadzorcze informacji, o której mowa w ust. 12, Komisja Nadzoru Finansowego oraz właściwe władze nadzorcze nie osiągną porozumienia, Komisja Nadzoru Finansowego, biorąc pod uwagę opinię wyrażoną przez właściwe władze nadzorcze, wydaje w ciągu kolejnych 2 miesięcy decyzję w przedmiocie uznania oddziału instytucji kredytowej za istotny, jeżeli jego działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest znacząca, w szczególności gdy spełnia on co najmniej jedną z następujących przesłanek:

1) udział w ogólnej wartości wkładów pieniężnych jest wyższy niż 2%;
2) liczba klientów oddziału jest znacząca w skali czynności bankowych wykonywanych przez ten oddział;
3) zawieszenie albo zakończenie działalności macierzystej instytucji kredytowej może stanowić zagrożenie dla stabilności systemu finansowego lub dla bezpieczeństwa funkcjonowania systemów płatności, rozliczeń i rozrachunku na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

14. Wydając decyzję, o której mowa w ust. 13, Komisja Nadzoru Finansowego bierze pod uwagę opinię właściwej władzy nadzorczej oraz uzasadnia istotne odstępstwa od tej opinii otrzymanej w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania informacji, o której mowa w ust. 12.

15. Decyzję, o której mowa w ust. 13, otrzymuje instytucja kredytowa prowadząca działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej poprzez istotny oddział, istotny oddział instytucji kredytowej oraz właściwe władze nadzorcze zainteresowanych państw członkowskich.

16. Decyzja, o której mowa w ust. 13, nie wpływa na prawa i obowiązki właściwych władz nadzorczych w stosunku do tego oddziału.

16a. Jeżeli przed upływem terminu 2 miesięcy od dnia otrzymania przez właściwe władze nadzorcze informacji, o której mowa w ust. 12, właściwa władza nadzorcza skieruje sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego zgodnie z art. 19 rozporządzenia nr 1093/2010, Komisja Nadzoru Finansowego zawiesza postępowanie do czasu wydania przez Europejski Urząd Nadzoru Bankowego decyzji zgodnie z art. 19 ust. 3 tego rozporządzenia.

17. W przypadku otrzymania informacji o działaniu istotnego oddziału banku krajowego na terytorium państwa goszczącego, w szczególności oddziału, którego:

1) udział w ogólnej wartości wkładów pieniężnych w państwie goszczącym tego oddziału jest wyższy niż 2% lub
2) liczba klientów oddziału jest znacząca w skali czynności bankowych wykonywanych przez ten oddział, lub
3) zawieszenie albo zakończenie działalności banku krajowego może stanowić zagrożenie dla stabilności systemu finansowego lub dla bezpieczeństwa funkcjonowania systemów płatności, rozliczeń i rozrachunku w państwie goszczącym

– Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie, nie później niż w terminie 2 miesięcy od dnia otrzymania informacji o działaniu tego oddziału, podejmuje współpracę z właściwymi władzami nadzorczymi z tego państwa zgodnie z ust. 18, przekazując w szczególności informacje niezbędne do wykonywania nadzoru przez właściwe władze nadzorcze, z zachowaniem warunków określonych w art. 131 ust. 3 pkt 2 i 3.

18. W celu wykonywania nadzoru skonsolidowanego nad bankami działającymi w holdingach, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego ustanawia kolegia właściwych władz nadzorczych, zwane dalej „kolegiami”, i im przewodniczy, zapewniając współpracę z właściwymi władzami nadzorczymi z państw trzecich, właściwymi władzami nadzorczymi z państw goszczących istotny oddział banku krajowego oraz z bankami centralnymi, w przypadku gdy jest to niezbędne do realizacji przez nie zadań przewidzianych prawem, w celu należytej współpracy i wymiany informacji, o których mowa w ust. 17.

19. W przedmiocie uczestnictwa oraz działania właściwej władzy nadzorczej w kolegium, a także w przedmiocie zakresu i trybu funkcjonowania kolegiów rozstrzyga Komisja Nadzoru Finansowego po przeprowadzeniu konsultacji z zainteresowanymi właściwymi władzami nadzoru. Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia członków kolegium o terminach posiedzeń, głównych zagadnieniach

będących przedmiotem spotkań, działaniach, które należy przeanalizować lub podjąć, oraz o zastosowanych środkach nadzorczych.

20. Komisja Nadzoru Finansowego, planując i koordynując działania w celu podjęcia decyzji w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego, uwzględnia zasadność działania właściwych władz nadzorczych, w tym środki nadzoru oraz praktykę ich stosowania, a także jego ewentualny wpływ na stabilność systemów finansowych w zainteresowanych państwach członkowskich.

21. Z zastrzeżeniem obowiązku zachowania tajemnicy zawodowej, Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o działaniach kolegium, w szczególności o sytuacjach nadzwyczajnych, oraz przekazuje mu informacje, które są szczególnie istotne dla konwergencji praktyk nadzorczych.

Art. 141g. 1. Banki krajowe działające w holdingach, o których mowa w art. 141f ust. 1, są obowiązane przekazać Komisji Nadzoru Finansowego niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 30 dni od dnia zatwierdzenia:

1) przez walne zgromadzenie, własne skonsolidowane sprawozdanie finansowe wraz ze sprawozdaniem z badania;
2) sprawozdania finansowe podmiotów zależnych od banku oraz sprawozdania finansowe podmiotów, z którymi bank posiada bliskie powiązania, które nie zostały ujęte w skonsolidowanym sprawozdaniu finansowym sporządzonym przez bank; sprawozdania finansowe powinny być przekazane wraz ze sprawozdaniem z badania.

2. Banki krajowe działające w holdingach, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5, są obowiązane ponadto przekazać Komisji Nadzoru Finansowego niezwłocznie, lecz nie później niż w terminie 90 dni od dnia zatwierdzenia, skonsolidowane sprawozdanie finansowe pierwotnego podmiotu dominującego w holdingu lub sprawozdanie finansowe sporządzone na najwyższym szczeblu konsolidacji.

3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1 i 2, sporządzone w języku obcym, bank przekazuje wraz z ich tłumaczeniem na język polski dokonanym przez tłumacza przysięgłego.

4. Przepisów ust. 1 i 2 nie stosuje się w odniesieniu do podmiotów, które zgodnie z przepisami o rachunkowości nie są zobowiązane do sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

5. Komisja Nadzoru Finansowego, na uzasadniony wniosek banku, może zwolnić bank z obowiązków określonych w ust. 1–3 lub ograniczyć ich zakres.

6. Sprawozdania dla potrzeb związanych z wykonywaniem nadzoru skonsolidowanego sporządza się, stosując odpowiednio przepisy o rachunkowości.

7. Jeżeli w holdingach, o których mowa w art. 141f ust. 1, działają przedsiębiorstwa pomocniczych usług bankowych, dane zawarte w sprawozdaniach tych przedsiębiorstw włącza się do skonsolidowanego sprawozdania finansowego sporządzanego przez podmiot dominujący.

Art. 141h. 1. W celu sprawdzenia uzyskanych informacji inspektorzy nadzoru bankowego oraz osoby upoważnione przez Komisję Nadzoru Finansowego mogą, z zastrzeżeniem ust. 2 i 3, dokonywać czynności kontrolnych w podmiotach działających w holdingach, o których mowa w art. 141f ust. 1, oraz przedsiębiorstwach pomocniczych usług bankowych świadczących usługi na rzecz przedsiębiorstw działających w tych holdingach. Przepis art. 139 ust. 1 pkt 2 stosuje się odpowiednio.

2. (uchylony)

3. Komisja Nadzoru Finansowego może żądać od:

1) banku dominującego w holdingu bankowym krajowym lub
2) mającego siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podmiotu dominującego w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 3–5

– zlecenia wskazanemu przez Komisję biegłemu rewidentowi zbadania sytuacji finansowej podmiotów zależnych lub podmiotów posiadających bliskie powiązania z bankiem krajowym działającym w holdingu, w przypadku gdy w ocenie Komisji istnieją wątpliwości co do rzetelności zatwierdzonych sprawozdań lub gdy konieczne jest zbadanie związku gospodarczego z innym podmiotem. Koszt zleconego badania ponosi odpowiednio bank lub podmiot dominujący w holdingu, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. Jeżeli w wyniku badania zleconego przez Komisję Nadzoru Finansowego nie stwierdzono wątpliwości, o których mowa w ust. 3, koszt badania ponosi Komisja.

Art. 141i. 1. Bank krajowy będący podmiotem dominującym w holdingu bankowym krajowym oraz mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podmiot dominujący w holdingu finansowym, holdingu o działalności mieszanej lub holdingu hybrydowym są obowiązane zapewniać właściwe funkcjonowanie wewnętrznej kontroli danych i informacji wymaganych w związku ze sprawowaniem nadzoru skonsolidowanego, a także udzielać, na żądanie Komisji Nadzoru Finansowego lub osób upoważnionych przez Komisję Nadzoru Finansowego, wszelkich informacji i wyjaśnień dotyczących swojej działalności oraz działalności podmiotów wchodzących w skład tego holdingu.

2. Osoby wchodzące w skład zarządu podmiotu dominującego w holdingu finansowym powinny dawać rękojmię stabilnego i ostrożnego zarządzania tym podmiotem.

3. Bank krajowy działający w holdingu mieszanym obowiązany jest posiadać odpowiednie mechanizmy kontroli wewnętrznej i procesy zarządzania ryzykiem, obejmujące procedury sprawozdawcze i księgowe w celu identyfikacji, mierzenia, monitorowania i kontrolowania transakcji banku z podmiotem dominującym w holdingu oraz podmiotami zależnymi w holdingu.

4. Bank krajowy, o którym mowa w ust. 3, ustala politykę identyfikacji znaczących transakcji w rozumieniu ustawy o nadzorze uzupełniającym z podmiotami, o których mowa w ust. 3. Bank jest obowiązany informować Komisję Nadzoru Finansowego o każdej takiej transakcji, z wyłączeniem transakcji dotyczących ekspozycji w rozumieniu art. 389 rozporządzenia nr 575/2013.

Art. 141j. (uchylony)

Art. 141k. 1. Podmiot mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działający w jednym z holdingów, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2 i 3, a w którym podmiot dominujący ma siedzibę na terytorium państwa członkowskiego, przekazuje na żądanie podmiotu dominującego informacje niezbędne do sporządzania skonsolidowanych sprawozdań finansowych.

2. Podmiot mający siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej działający w jednym z holdingów, o którym mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5, który nie jest nadzorowany przez polskie władze nadzorcze, ma obowiązek udzielić wszelkich informacji na żądanie właściwych władz nadzorczych odpowiedzialnych za

sprawowanie nadzoru nad działającą w holdingu instytucją kredytową lub finansową oraz obowiązany jest umożliwić tym władzom weryfikację udzielonych informacji.

3. W przypadku gdy bank krajowy działa w holdingu bankowym zagranicznym lub w holdingu finansowym, którego podmiot dominujący ma siedzibę w państwie innym niż państwo członkowskie, a brak jest porozumienia, o którym mowa w art. 141f ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego sprawdza, czy bank krajowy podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przeprowadza czynności, o których mowa w ust. 5, z urzędu lub na wniosek podmiotu dominującego w holdingu lub na wniosek podmiotu regulowanego, w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy o nadzorze uzupełniającym, który posiada zezwolenie na prowadzenie działalności w państwie członkowskim.

5. W przypadku gdy w wyniku przeprowadzonego postępowania sprawdzającego okaże się, że bank krajowy, o którym mowa w art. 141f ust. 3, nie podlega nadzorowi skonsolidowanemu odpowiedniemu do zasad określonych w niniejszym rozdziale, stosuje się przepisy niniejszego rozdziału.

Art. 141l. 1. Komisja Nadzoru Finansowego prowadzi wykazy holdingów:

1) bankowych krajowych;
2) bankowych zagranicznych, w których działa bank krajowy;
3) finansowych, w których działa bank krajowy;
4) hybrydowych.

2. Zgłoszenie holdingu do właściwego wykazu i aktualizację zgłoszenia składa do Komisji Nadzoru Finansowego:

1) bank krajowy, jeżeli jest podmiotem dominującym w holdingu lub jeżeli pierwotny podmiot dominujący w holdingu, w którym działa bank krajowy, ma siedzibę za granicą;
2) podmiot dominujący w stosunku do banku krajowego, jeżeli jest pierwotnym podmiotem dominującym w holdingu, w którym działa bank krajowy, i ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

3. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia wykazu holdingów, tryb i terminy składania oraz aktualizacji zgłoszeń holdingów, a także wzór zgłoszenia holdingu, mając na

względzie zapewnienie Komisji Nadzoru Finansowego dostępu do danych niezbędnych do prawidłowego sprawowania nadzoru oraz zapewnienie przejrzystości działania i stabilności rynku finansowego.

4. O zmianach w wykazach, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego informuje właściwe władze nadzorcze państw członkowskich.

Rozdział 12

Plany naprawy oraz wczesna interwencja, likwidacja i upadłość banku

A. Plany naprawy

Art. 141m. 1. Bank krajowy, który nie działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, oraz podmioty, o których mowa w art. 77 ust. 7 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, opracowują plany naprawy określające działania na wypadek znaczącego pogorszenia sytuacji finansowej banku w razie zagrożenia stabilności finansowej, trudnej sytuacji makroekonomicznej lub innych zdarzeń mających negatywny wpływ na rynek finansowy lub bank.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać opracowanie planu naprawy bankowi, który działa w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, lub istotnemu oddziałowi instytucji kredytowej.

3. Plan naprawy obejmuje:

1) czynności służące utrzymaniu lub przywróceniu wypłacalności banku lub możliwości osiągania zysku przez bank;
2) poziomy wskaźników ilościowych lub jakościowych określających sytuację finansową banku, które można skutecznie monitorować i po osiągnięciu których mogą być podjęte działania określone w planie naprawy;
3) działania mające na celu ograniczenie ryzyka i dźwigni finansowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, bez uwzględnienia możliwości uzyskania nadzwyczajnego publicznego wsparcia finansowego;
4) zasady polityki informacyjnej banku w okresie wykonywania planu naprawy.

4. Bank aktualizuje plan naprawy co najmniej raz w roku oraz po istotnej zmianie struktury organizacyjnej lub prawnej, sytuacji finansowej lub po wystąpieniu innego zdarzenia wpływającego na przyjęte w planie naprawy założenia i wykonanie tego planu. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza aktualizację

planu naprawy. Do wniosku o zatwierdzenie aktualizacji planu naprawy przepisy art. 141p ust. 1–4 stosuje się odpowiednio.

5. Bank sporządza plan naprawy w terminie określonym w decyzji, o której mowa w art. 36 ust. 1, nie później jednak niż w terminie roku od dnia otrzymania zezwolenia na rozpoczęcie działalności.

Art. 141n. 1. Bank będący pierwotnym podmiotem dominującym w holdingu bankowym krajowym, bank działający w holdingu mieszanym, którego pierwotny podmiot dominujący ma siedzibę na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, lub bank działający w holdingu, którego podmiot dominujący ma siedzibę poza państwem członkowskim, sporządza grupowy plan naprawy na poziomie holdingu. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać bankowi sporządzenie planu naprawy albo grupowego planu naprawy, z uwzględnieniem podmiotów z siedzibą na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, działających w tym samym holdingu co bank.

2. Bank, o którym mowa w ust. 1, występuje do Komisji Nadzoru Finansowego z wnioskiem o zatwierdzenie grupowego planu naprawy. Do wniosku bank dołącza opinie o przeszkodach do podjęcia działań naprawczych na poziomie holdingu oraz poszczególnych podmiotów objętych planem naprawy, a także o istotnych przeszkodach niezwłocznego przekazania środków między podmiotami nadzorowanymi w holdingu, w celu dokapitalizowania tych podmiotów lub spłaty ich zobowiązań.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza plan, o którym mowa w ust. 1, biorąc pod uwagę plany naprawy podmiotów działających w tym samym co bank holdingu, o ile obowiązujące je przepisy nakazują sporządzanie takich planów naprawy, a także ocenę właściwych władz nadzorczych oraz umowę, o której mowa w art. 141t.

4. Grupowy plan naprawy obejmuje elementy określone w art. 141m ust. 3 dotyczące holdingu.

5. Do grupowego planu naprawy przepisy art. 141m ust. 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

6. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje grupowy plan naprawy:

1) właściwym władzom nadzorczym podmiotów działających w holdingu;
2) właściwym władzom nadzorczym istotnych oddziałów banku w zakresie dotyczącym tych oddziałów;

3) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu;
4) organom do spraw przymusowej restrukturyzacji właściwym dla podmiotów działających w holdingu;
5) ministrowi właściwemu do spraw instytucji finansowych.

Art. 141o. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na sporządzenie grupowego planu naprawy banków należących do systemu ochrony, o którym mowa w art. 22b ust. 1 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających, lub zrzeszenia zintegrowanego, o którym mowa w art. 22o ust. 1 tej ustawy, przez jednostkę zarządzającą, o której mowa w art. 22d ust. 1 pkt 2 tej ustawy, albo bank zrzeszający, o którym mowa w art. 22d ust. 1 pkt 1 albo w art. 22o ust. 1 tej ustawy, w przypadku banków spełniających wymogi określone w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013 lub trwale powiązanych z organem centralnym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia, na ich wniosek. W imieniu banków trwale powiązanych z organem centralnym wniosek składa sporządzający plan organ centralny.

2. Z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ochrony informacji, banki, o których mowa w ust. 1, na żądanie podmiotu sporządzającego i aktualizującego grupowy plan naprawy, przekazują informacje niezbędne do sporządzenia i aktualizacji tego planu. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, nakazać bankowi, który odmówił przekazania informacji, sporządzenie albo aktualizację własnego planu naprawy.

3. Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o udzieleniu zgody na sporządzenie grupowego planu naprawy, o którym mowa w ust. 1.

Art. 141p. 1. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, ograniczyć zakres podmiotowy lub przedmiotowy planu naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 2, art. 141n ust. 1 oraz art. 141o ust. 1.

2. Podejmując decyzję, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego uwzględnia:
1) wpływ upadłości banku na podmioty określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym lub na gospodarkę narodową;

2) charakter działalności banku oraz zakres i stopień jej złożoności, strukturę własnościową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość lub powiązania z podmiotami innymi niż określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym;
3) przynależność do systemu ochrony lub do systemów, o których mowa w art. 113 ust. 7 rozporządzenia nr 575/2013, lub trwałe powiązanie z organem centralnym, o którym mowa w art. 10 ust. 1 tego rozporządzenia;
4) świadczenie usług inwestycyjnych lub prowadzenie działalności inwestycyjnej w rozumieniu ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi.

3. W celu ustalenia okoliczności, o których mowa w ust. 2 pkt 1 oraz w art. 141t ust. 2 pkt 5, Komisja Nadzoru Finansowego może zasięgnąć opinii Komitetu Stabilności Finansowej oraz Bankowego Funduszu Gwarancyjnego.

4. W przypadku zmiany okoliczności, o których mowa w ust. 2, Komisja Nadzoru Finansowego może zmienić albo uchylić decyzję, o której mowa w ust. 1.

5. Minister właściwy do spraw instytucji finansowych określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres planu naprawy oraz grupowego planu naprawy, o których mowa w art. 141m ust. 1 i 2, art. 141n ust. 1 oraz w art. 141o ust. 1, mając na uwadze charakter działalności banku oraz zakres i stopień jej złożoności, strukturę własnościową, formę prawną, profil ryzyka, wielkość lub powiązania z podmiotami innymi niż określone w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 21 lipca 2006 r. o nadzorze nad rynkiem finansowym.

Art. 141q. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, zatwierdza plan naprawy oraz grupowy plan naprawy, o którym mowa w art. 141m ust. 1 i 4 oraz art. 141n ust. 1, w terminie 6 miesięcy od dnia złożenia przez bank wniosku o jego zatwierdzenie, biorąc pod uwagę dostosowanie struktury kapitałowej i struktury finansowania banku do struktury organizacyjnej i profilu ryzyka banku, jak również wyniki ostatniego badania i oceny nadzorczej, o których mowa w art. 133a, oraz:

1) wymogi, o których mowa w art. 141m ust. 1 i 3;
2) skuteczność planu naprawy w zakresie poprawy sytuacji finansowej banku, w tym jego wypłacalności oraz możliwości osiągania zysku;

3) w przypadku zagrożenia sytuacji finansowej banku możliwość podjęcia niezwłocznie działań przewidzianych w planie naprawy, w sposób ograniczający negatywne skutki dla systemu finansowego.

2. Do wniosku bank dołącza uchwałę organu nadzoru banku w sprawie zatwierdzenia planu naprawy.

3. W przypadku gdy plan naprawy obejmuje istotne oddziały banku krajowego, Komisja Nadzoru Finansowego zatwierdza ten plan po zasięgnięciu opinii właściwych władz nadzorczych państw goszczących dla tych oddziałów o ich sytuacji finansowej.

4. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego występuje do Bankowego Funduszu Gwarancyjnego o opinię w sprawie przewidywanego wpływu wykonania planu naprawy na przymusową restrukturyzację, o której mowa w dziale III w rozdziale 5 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w terminie 14 dni. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym mowa w ust. 1.

5. W przypadku stwierdzenia, że plan naprawy uniemożliwia skuteczne przeprowadzenie postępowania przymusowej restrukturyzacji, Bankowy Fundusz Gwarancyjny niezwłocznie informuje o tym Komisję Nadzoru Finansowego.

6. Jeżeli plan naprawy nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego wzywa bank do uzupełnienia lub zmiany planu naprawy, w terminie 2 miesięcy od dnia doręczenia wezwania. Termin ten nie jest wliczany do terminu, o którym mowa w ust. 1. Na wniosek banku Komisja Nadzoru Finansowego może przedłużyć ten termin o miesiąc.

7. W przypadku gdy bank nie dokona zmiany planu naprawy lub jego uzupełnienia albo pomimo ich dokonania plan naprawy nie spełnia przesłanek wydania decyzji, o której mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, odmawia zatwierdzenia planu naprawy i wzywa bank do przedstawienia nowego planu naprawy.

8. Jeżeli bank nie podejmie działań, o których mowa w ust. 7, lub Komisja Nadzoru Finansowego uzna je za niewystarczające, Komisja Nadzoru Finansowego może zalecić bankowi podjęcie środków, o których mowa w art. 138 ust. 1.

9. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje zatwierdzony plan naprawy Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

10. W przypadku odmowy zatwierdzenia grupowego planu naprawy Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji, cofnąć zgodę, o której mowa w art. 141o ust. 1.

Art. 141r. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, podejmując w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego decyzję, o której mowa w art. 141q ust. 1, współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek. Przepisy art. 138b ust. 1–4, ust. 5 zdanie pierwsze oraz ust. 5a–7 stosuje się odpowiednio.

2. Komisja Nadzoru Finansowego współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór skonsolidowany nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek w sprawie zatwierdzenia przez te władze grupowego planu naprawy.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może skierować wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o udzielenie wsparcia w osiągnięciu porozumienia z właściwą władzą nadzorczą zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1093/2010 oraz o podjęcie wiążącej mediacji w przypadku braku porozumienia z właściwymi władzami nadzorczymi w sprawie wydania decyzji, o których mowa w ust. 2 oraz art. 141n ust. 1 i 3.

Art. 141s. 1. Bank może podjąć działania określone w planie naprawy pomimo nieosiągnięcia poziomów wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2. W takim przypadku zarząd banku podejmuje uchwałę o podjęciu takich działań i niezwłocznie przekazuje ją wraz z uzasadnieniem Komisji Nadzoru Finansowego.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na odstąpienie od podjęcia działania określonego w planie naprawy pomimo osiągnięcia przez bank poziomów wskaźników, o których mowa w art. 141m ust. 3 pkt 2, o ile nie wpłynie to negatywnie na ostrożne i stabilne zarządzanie bankiem. Zgodę wydaje się na wniosek banku. Do wniosku bank dołącza uchwałę zarządu o odstąpieniu od podjęcia takiego działania, wraz z uzasadnieniem.

Art. 141t. 1. Bank działający w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1, może, za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego, zawrzeć umowę

wsparcia finansowego z innymi podmiotami podlegającymi nadzorowi skonsolidowanemu działającymi w tym samym holdingu oraz podmiotami blisko powiązanymi. Wsparcie jest udzielane na zasadzie wzajemności określonej w umowie, w szczególności przez udzielenie pożyczki, gwarancji lub zabezpieczenia spłaty kredytów i pożyczek albo wykonania zobowiązań.

2. Wsparcie finansowe może być udzielone, jeżeli:

1) bank otrzymujący wsparcie spełnił przesłanki wydania decyzji, o których mowa w art. 142, art. 144 lub art. 145;
2) w znaczący sposób wpłynie na poprawę sytuacji finansowej banku otrzymującego wsparcie;
3) pozwoli utrzymać lub przywrócić stabilność finansową na poziomie holdingu i leży w interesie podmiotu udzielającego wsparcia;
4) bank otrzymujący wsparcie jest zdolny do jego spłaty wraz z odsetkami w umownych terminach spłaty;
5) nie zagraża płynności ani wypłacalności podmiotu udzielającego wsparcia;
6) nie stwarza zagrożenia dla stabilności krajowego systemu finansowego;
7) bank udzielający wsparcia spełnia wymagania określone w art. 92, art. 412 i art. 460 rozporządzenia nr 575/2013, a także zalecenia i nakazy, o których mowa w art. 138 ust. 1 pkt 2 i 4–6, a udzielenie wsparcia finansowego nie spowoduje ich naruszenia;
8) udzielenie wsparcia nie zagraża wykonywaniu zaleceń, o których mowa w art. 95 ust. 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, w stosunku do banku udzielającego wsparcia.

3. Umowa, o której mowa w ust. 1, określa zasady obliczania opłat i prowizji z tytułu czynności wykonywanych w ramach udzielanego wsparcia, w tym zasady określania tych opłat i prowizji w chwili udzielania wsparcia finansowego, uwzględniające wszelkie bezpośrednie lub pośrednie korzyści, jakie strony mogą odnieść w wyniku udzielenia wsparcia finansowego.

4. Z zastrzeżeniem przepisów dotyczących ochrony informacji, bank ubiegający się o wsparcie przekazuje na żądanie podmiotu udzielającego wsparcia informacje niezbędne do zawarcia i wykonania umowy oraz ustalenia opłat i prowizji.

5. Powierzenie wykonania umowy, o której mowa w ust. 1, osobie trzeciej jest nieważne.

Art. 141u. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, może udzielić zgody na zawarcie umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, na wniosek banku.

2. Do wniosku bank dołącza projekt umowy oraz uchwały walnych zgromadzeń banków właściwych w sprawie zgody na zawarcie umowy, podjęte w każdym z banków większością 3/4 głosów. Uchwały mogą zawierać warunki i terminy udzielenia wsparcia.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zgody na zawarcie umowy, jeżeli zapewnione jest spełnienie przesłanek, o których mowa w art. 141t, i żadna ze stron umowy nie spełnia przesłanek podjęcia działań, o których mowa w art. 142 ust. 1. Zmiany w umowie wymagają uprzedniej zgody Komisji Nadzoru Finansowego.

4. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje wniosek władzom nadzorczym właściwym dla podmiotów będących stronami umowy.

5. Komisja Nadzoru Finansowego, udzielając w ramach sprawowania nadzoru skonsolidowanego zgody, o której mowa w ust. 1, współpracuje z właściwymi władzami nadzorczymi sprawującymi nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu co bank, dążąc do osiągnięcia wspólnego stanowiska zarówno co do rozstrzygnięcia, jak i oceny jego przesłanek. Przepisy art. 138b ust. 1–4, ust. 5 zdanie pierwsze oraz ust. 5a–7 stosuje się odpowiednio.

6. Komisja Nadzoru Finansowego może, w terminie 2 dni od powzięcia wiadomości o decyzji właściwej władzy nadzorczej o odmowie albo ograniczeniu udzielenia wsparcia finansowego bankowi, skierować wniosek do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego o udzielenie wsparcia w osiągnięciu porozumienia z właściwą władzą nadzorczą zgodnie z art. 31 rozporządzenia nr 1093/2010 oraz o podjęcie wiążącej mediacji.

7. Po zawarciu umowy, o której mowa w ust. 1, bank przesyła jej kopię Komisji Nadzoru Finansowego. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje ją Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

8. Zarząd banku, który zawarł umowę, o której mowa w ust. 1, co najmniej raz w roku składa walnemu zgromadzeniu sprawozdanie z wykonania umowy, wraz ze sprawozdaniem z działalności.

Art. 141v. 1. Komisja Nadzoru Finansowego, w drodze decyzji, może udzielić zgody na udzielenie przez bank wsparcia w wykonaniu umowy, o której mowa w art. 141t ust. 1, na wniosek banku udzielającego wsparcia.

2. Do wniosku bank dołącza uchwałę zarządu o udzieleniu wsparcia finansowego wraz z uzasadnieniem wskazującym cel udzielanego wsparcia, sposób spełnienia przesłanek określonych w art. 141t, wpływ udzielenia wsparcia na bank udzielający oraz skutki nieudzielenia wsparcia dla sytuacji finansowej na poziomie holdingu, a także uchwałę zarządu banku otrzymującego wsparcie w sprawie zgody na przyjęcie wsparcia finansowego.

3. Komisja Nadzoru Finansowego udziela zgody, o której mowa w ust. 1, w terminie 5 dni roboczych od dnia otrzymania wniosku, informacji oraz analiz, o których mowa w ust. 2, z zastrzeżeniem ust. 4.

4. W przypadku stwierdzenia braków we wniosku lub dołączonych do niego dokumentach Komisja Nadzoru Finansowego wzywa bank do uzupełnienia tych braków w wyznaczonym terminie.

5. Komisja Nadzoru Finansowego może ograniczyć zakres wsparcia finansowego. Zgoda może być udzielona pod warunkiem lub z zastrzeżeniem terminu.

6. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego nie udzieli zgody w terminie, o którym mowa w ust. 3, wsparcie finansowe może zostać udzielone na warunkach określonych we wniosku i dołączonych do niego dokumentach.

7. O zamiarze udzielenia wsparcia finansowego bank powiadamia:

1) właściwą władzę nadzorczą sprawującą nadzór skonsolidowany nad holdingiem, w którym działa bank;
2) właściwą władzę nadzorczą banku otrzymującego wsparcie;
3) Europejski Urząd Nadzoru Bankowego.

8. Do powiadomienia, o którym mowa w ust. 7, bank dołącza kopie uchwał, o których mowa w ust. 2, oraz projekt umowy, o którym mowa w art. 141u ust. 2.

9. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje kopię zgody, o której mowa w ust. 1:

1) właściwej władzy nadzorczej sprawującej nadzór nad bankiem otrzymującym wsparcie;
2) Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego;
3) kolegium i kolegium przymusowej restrukturyzacji właściwym dla banku udzielającego wsparcia;
4) Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu.

Art. 141w. Podmioty należące do jednego z holdingów, o których mowa w art. 4 ust. 1 pkt 10–11c, objęte nadzorem skonsolidowanym, podają do publicznej wiadomości, w szczególności na swojej stronie internetowej, informację o zawarciu umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach holdingu zgodnie z art. 141t, stronach umowy, jej przedmiocie oraz ponoszonych kosztach, a także aktualizują te informacje w okresach rocznych. Podaniu do publicznej wiadomości i aktualizacji podlega także informacja o niezawarciu takiej umowy.

Art. 141x. Bank ogłasza w sposób ogólnie dostępny, zgodnie z art. 431–434 rozporządzenia nr 575/2013, informację, czy jest stroną umowy dotyczącej wsparcia finansowego w ramach grupy. W przypadku gdy bank jest stroną takiej umowy, ogłasza w sposób ogólnie dostępny również opis ogólnych warunków umowy oraz wskazuje podmioty powiązane będące stronami umowy. Informacje te podlegają aktualizacji nie rzadziej niż raz do roku.

AA. Wczesna interwencja

Art. 142. 1. W razie naruszenia przez bank lub wystąpienia niebezpieczeństwa naruszenia:

1) art. 92 rozporządzenia nr 575/2013 z uwzględnieniem dodatkowego wymogu w zakresie funduszy własnych ponad wartość wynikającą z wymogów obliczonych zgodnie ze szczegółowymi zasadami określonymi w rozporządzeniu nr 575/2013, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 2a,
2) art. 4 ust. 2 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) nr 2015/61 z dnia 10 października 2014 r. uzupełniającego rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 575/2013 (Dz. Urz. UE L 11 z 17.01.2015, str. 1) w odniesieniu do wymogu pokrycia wypływów netto dla instytucji kredytowych z uwzględnieniem wyższego wymogu dotyczącego pokrycia płynności, o którym mowa w art. 128 ust. 6a pkt 5, oraz obowiązku przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a,
3) nadzorczych miar płynności, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 128 ust. 6a pkt 5, obowiązku przestrzegania dodatkowych wymogów w zakresie płynności, o którym mowa w art. 138 ust. 1 pkt 1a, a także przepisów art. 412, art. 429 i art. 460 rozporządzenia nr 575/2013 lub przepisów

działu IV rozdziału 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o obrocie instrumentami finansowymi,

4) art. 3–7, art. 14–17 i art. 24–26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 600/2014 z dnia 15 maja 2014 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych oraz zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 (Dz. Urz. UE L 173 z 12.06.2014, str. 84)

– zarząd banku niezwłocznie zawiadamia o tym Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy.

2. Zarząd banku niezwłocznie zawiadamia o naruszeniach, o których mowa w ust. 1, Komisję Nadzoru Finansowego i Bankowy Fundusz Gwarancyjny oraz zapewnia wdrożenie planu naprawy w przypadku istotnie pogarszającej się sytuacji finansowej banku, w tym powstania straty bilansowej bądź groźby jej wystąpienia albo powstania niebezpieczeństwa niewypłacalności lub utraty płynności, pogarszającej się płynności i wypłacalności, rosnącego poziomu dźwigni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, rosnącej liczby zagrożonych pożyczek lub kredytów albo koncentracji ekspozycji.

3. Komisja Nadzoru Finansowego może, w drodze decyzji:

1) wystąpić do zarządu banku z żądaniem wdrożenia planu naprawy, w tym podjęcia działań określonych w planie naprawy lub aktualizacji tego planu, jeżeli przesłanki jego wdrożenia są odmienne od przesłanek przyjętych przy opracowywaniu planu naprawy, albo z żądaniem podjęcia w określonym czasie działań przewidzianych w zaktualizowanym planie, w celu spełnienia wymagań, o których mowa w ust. 1, lub poprawy sytuacji finansowej;
2) zakazać udzielania lub ograniczyć udzielanie kredytów i pożyczek pieniężnych akcjonariuszom (członkom) oraz członkom zarządu, rady nadzorczej i pracownikom banku;
3) nakazać obniżenie lub wstrzymanie wypłaty niektórych zmiennych składników wynagrodzeń osób zajmujących stanowiska kierownicze w banku;
4) wystąpić do zarządu banku z żądaniem zwołania nadzwyczajnego walnego zgromadzenia w celu rozpatrzenia sytuacji banku, podjęcia decyzji o pokryciu straty bilansowej lub podjęcia innych uchwał, w tym o zwiększeniu funduszy własnych;

5) wystąpić do banku z żądaniem odwołania jednego lub kilku członków zarządu banku lub osób zajmujących stanowiska kierownicze, jeżeli osoby te nie dają rękojmi ostrożnego i stabilnego zarządzania bankiem;
6) nakazać, z uwzględnieniem planu naprawy, sporządzenie oraz realizację planu restrukturyzacji zobowiązań wobec niektórych lub wszystkich wierzycieli;
7) nakazać wprowadzenie zmian w strategii biznesowej banku;
8) nakazać wprowadzenie zmian w statucie banku lub jego strukturze organizacyjnej.

4. Przy ocenie sytuacji finansowej banku Komisja Nadzoru Finansowego może brać pod uwagę zachowywanie przez bank wymogu w zakresie funduszy własnych, określonego w ust. 1 pkt 1 powiększonego o 1,5 punktu procentowego oraz rosnący poziom dźwigni, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 93 rozporządzenia nr 575/2013, rosnącą liczbę zagrożonych pożyczek lub kredytów albo koncentrację ekspozycji.

5. Decyzja, o której mowa w ust. 3, podlega natychmiastowemu wykonaniu.

6. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w ust. 3, może określić w jej treści warunki lub terminy.

7. W okresie realizacji planu naprawy zysk osiągany przez bank jest przeznaczany w pierwszej kolejności na pokrycie strat, a następnie na zwiększenie funduszy własnych banku.

8. W przypadku wydania decyzji, o której mowa w ust. 3, Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

Art. 142a. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 142 ust. 3 pkt 4, zarząd banku powinien zwołać nadzwyczajne walne zgromadzenie w ciągu 14 dni od dnia otrzymania decyzji, a po bezskutecznym upływie tego terminu nadzwyczajne walne zgromadzenie może być zwołane przez Komisję Nadzoru Finansowego. W takim przypadku Komisja Nadzoru Finansowego określa porządek zgromadzenia.

2. Koszty zwołania i odbycia walnego zgromadzenia obciążają bank.

3. Przerwy w walnym zgromadzeniu nie mogą trwać łącznie dłużej niż 14 dni.

Art. 143. (uchylony)

Art. 144. 1. W przypadku, o którym mowa w art. 138 ust. 3, w związku z wystąpieniem okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 1, w celu poprawy sytuacji banku lub zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy, Komisja Nadzoru Finansowego może, z zastrzeżeniem art. 5 ust. 6 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r.

o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wydać decyzję o ustanowieniu kuratora w banku.

1a. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego określa w decyzji szczegółowy zakres zadań kuratora.

2. Kuratorowi przysługuje prawo uczestniczenia w posiedzeniach organów banku oraz prawo do uzyskiwania wszelkich informacji niezbędnych do wykonywania jego funkcji.

3. Kuratorowi przysługuje prawo wniesienia sprzeciwu wobec uchwał i decyzji zarządu i rady nadzorczej banku. Oświadczenie o zamiarze wniesienia sprzeciwu zgłoszone na posiedzeniu rady nadzorczej lub zarządu wstrzymuje wykonanie uchwały lub decyzji.

3a. Sprzeciw, o którym mowa w ust. 3, kurator wnosi do właściwego sądu gospodarczego w terminie 14 dni od daty powzięcia uchwały lub decyzji zarządu lub rady nadzorczej.

3b. W przypadku braku wniesienia sprzeciwu do sądu w terminie, o którym mowa w ust. 3a, lub w przypadku oświadczenia kuratora, że nie będzie zgłaszał sprzeciwu, uchwała lub decyzja, o której mowa w ust. 3, może zostać wykonana.

4. Kurator może zaskarżyć uchwałę walnego zgromadzenia akcjonariuszy lub uchwałę walnego zgromadzenia banku spółdzielczego, które naruszają interes banku, odpowiednio zgodnie z art. 422 § 1 Kodeksu spółek handlowych albo art. 42 § 3 ustawy – Prawo spółdzielcze.

4a. Za zgodą Komisji Nadzoru Finansowego kurator może zwołać nadzwyczajne walne zgromadzenie.

4b. Koszty zwołania i odbycia walnego zgromadzenia obciążają bank.

4c. Przerwy w walnym zgromadzeniu nie mogą trwać łącznie dłużej niż 14 dni.

5. Od decyzji o ustanowieniu kuratora bank może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 7 dni od dnia doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

6. Funkcję kuratora może pełnić osoba posiadająca kwalifikacje i doświadczenie zawodowe w zakresie organizacji i zasad działalności banku, a także dająca rękojmię ochrony interesów banku, w którym kurator ma być ustanowiony. Kuratorem może być również osoba prawna.

7. Kurator składa Komisji Nadzoru Finansowego kwartalne sprawozdania ze swojej działalności zawierające ocenę sytuacji finansowej banku lub realizacji przez zarząd banku planu naprawy.

8. Wynagrodzenie kuratora ustala Komisja Nadzoru Finansowego, z tym że nie może ono być wyższe niż wynagrodzenie prezesa banku, w którym ustanowiono kuratora. Koszty związane z wykonywaniem funkcji kuratora obciążają koszty działalności banku.

8a. Komisja Nadzoru Finansowego podaje do publicznej wiadomości informację o ustanowieniu kuratora poprzez jej zamieszczenie w Biuletynie Informacji Publicznej na swojej stronie internetowej.

8b. Jeżeli powołano kuratora z przyczyn innych niż określone w art. 144 ust. 1, kurator jest powoływany na okres nie dłuższy niż rok. Okres ten może zostać przedłużony, jeżeli nie ustały przesłanki jego powołania. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje decyzję akcjonariuszom banku.

9. Komisja Nadzoru Finansowego może odwołać kuratora w przypadku jego rezygnacji lub niewłaściwego wykonywania funkcji.

10. Osobie fizycznej pełniącej funkcję kuratora przysługuje prawo do urlopu wypoczynkowego w wysokości 26 dni na zasadach określonych w ustawie z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2018 r. poz. 917, 1000, 1076, 1608 i 1629), w terminach uzgodnionych z Komisją Nadzoru Finansowego.

11. Okres pełnienia funkcji kuratora przez osobę fizyczną jest wliczany do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. Do osób tych mają zastosowanie przepisy o ubezpieczeniach społecznych i ubezpieczeniu zdrowotnym, o ile osoby te nie są objęte tymi ubezpieczeniami z innych tytułów.

Art. 145. 1. Jeżeli na skutek wystąpienia okoliczności wskazanych w art. 142 ust. 2 zastosowanie środków, o których mowa w art. 138 ust. 3, nie przyczyniło się do poprawy sytuacji banku albo w celu zapewnienia efektywności wdrażanego planu naprawy, albo w przypadku gdy realizacja tego planu okaże się nieskuteczna, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o ustanowieniu zarządu komisarycznego. Ustanowienie zarządu komisarycznego nie wpływa na organizację i sposób działania banku jako osoby prawnej, z wyjątkiem zmian przewidzianych ustawą.

1a. Komisja Nadzoru Finansowego może uzależnić dokonywanie określonych czynności przez zarząd komisaryczny od uzyskania jej zgody.

2. Na zarząd komisaryczny przechodzi prawo podejmowania uchwał i decyzji we wszystkich sprawach zastrzeżonych w ustawie i statucie do właściwości władz i organów banku, z zastrzeżeniem ust. 1a. Z dniem ustanowienia zarządu komisarycznego rada nadzorcza, z zastrzeżeniem ust. 4, zostaje zawieszona, członkowie zarządu banku zostają odwołani z mocy prawa, a ustanowione wcześniej prokury i pełnomocnictwa wygasają. Na czas trwania zarządu komisarycznego kompetencje innych organów banku zostają zawieszone.

2a. Zarząd komisaryczny może dokonać zamknięcia ksiąg rachunkowych banku i sporządzić sprawozdanie finansowe banku na dzień wyznaczony przez Komisję Nadzoru Finansowego oraz podjąć uchwałę o pokryciu straty za okres kończący się w tym dniu oraz straty za lata ubiegłe.

3. (uchylony)

4. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, rada nadzorcza może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 7 dni od daty doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

5. Zarząd komisaryczny opracowuje plan naprawy określony w art. 141m, kieruje jego wykonaniem oraz, nie rzadziej niż co 3 miesiące, informuje Komisję Nadzoru Finansowego i radę nadzorczą o stanie realizacji tego planu.

6. Ustanowienie zarządu komisarycznego podlega zgłoszeniu do rejestru właściwego dla banku.

7. Przepisy art. 144 ust. 8a i 9 stosuje się odpowiednio.

Art. 146. 1. Członkowi zarządu komisarycznego, w przypadku złożenia wniosku zgodnie z art. 174 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy, udziela się urlopu bezpłatnego na okres pełnienia tej funkcji.

2. Okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, jest wliczany do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Wynagrodzenie członków zarządu komisarycznego ustala Komisja Nadzoru Finansowego, z tym że nie może ono być wyższe niż wynagrodzenie członków dotychczasowego zarządu. Koszty działalności zarządu komisarycznego obciążają bank.

Art. 146a. 1. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem dominującym w holdingu

Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuje do właściwych władz nadzorczych sprawujących nadzór nad podmiotami działającymi w tym samym holdingu o opinie w zakresie planowanego rozstrzygnięcia. W postępowaniach prowadzonych w sprawach, o których mowa w art. 141v ust. 1 i 5, art. 142 ust. 3, art. 142a ust. 1, art. 144 ust. 1, art. 145 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może odstąpić od stosowania art. 10 § 1 Kodeksu postępowania administracyjnego, także w przypadkach gdy zastosowanie tego przepisu mogłoby uniemożliwić lub znacznie utrudnić osiągnięcie celów wczesnej interwencji. Uzasadnienie decyzji może zostać doręczone w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji. W przypadku gdy uzasadnienie doręczane jest po doręczeniu decyzji, termin na złożenie wniosku o ponowne rozpoznanie sprawy biegnie od dnia doręczenia uzasadnienia decyzji.

2. Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, w terminie 3 dni od dnia doręczenia właściwym władzom nadzorczym wniosku, o którym mowa w ust. 1.

3. Komisja Nadzoru Finansowego, wydając decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, uwzględnia opinie właściwych władz nadzorczych otrzymane w terminie określonym w ust. 2.

4. Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje decyzję, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, właściwym władzom nadzorczym oraz Europejskiemu Urzędowi Nadzoru Bankowego.

5. Przed wydaniem decyzji, o której mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec banku będącego podmiotem zależnym w holdingu Komisja Nadzoru Finansowego informuje Europejski Urząd Nadzoru Bankowego o planowanym rozstrzygnięciu oraz wnioskuje do właściwej władzy nadzorczej sprawującej nadzór skonsolidowany nad podmiotem dominującym w tym holdingu o opinię w zakresie planowanego rozstrzygnięcia. Przepisy ust. 2–4 stosuje się odpowiednio.

6. W przypadku gdy właściwa władza nadzorcza sprawująca nadzór nad podmiotem zależnym działającym w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5, albo właściwa władza nadzorcza sprawująca nadzór skonsolidowany nad podmiotem dominującym działającym w jednym z holdingów, o których mowa w art. 141f ust. 1 pkt 2–5 (podmiot wnioskujący), przed wydaniem decyzji dotyczącej zastosowania środka podobnego do określonego w art. 142 ust. 3,

art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1 zwraca się do Komisji Nadzoru Finansowego o opinię w zakresie planowanego rozstrzygnięcia, Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje opinię o potencjalnym wpływie planowanego rozstrzygnięcia na podmioty rynku finansowego w Polsce, w terminie 3 dni od dnia otrzymania wniosku o taką opinię.

7. W przypadku otrzymania przez Komisję Nadzoru Finansowego wniosku, o którym mowa w ust. 6, Komisja Nadzoru Finansowego bada zasadność podjęcia środków, o których mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec podmiotów, nad którymi sprawuje nadzór w ramach holdingu, którego wniosek dotyczy. W przypadku uznania za niezbędne podjęcia takich środków Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 dni od dnia otrzymania wniosku, zawiadamia o tym podmiot wnioskujący oraz przystępuje do konsultacji z podmiotem wnioskującym mających na celu osiągnięcie porozumienia w zakresie koordynacji środków wczesnej interwencji.

8. Przepis ust. 7 stosuje się odpowiednio, jeżeli w odpowiedzi na zawiadomienia, o których mowa w ust. 1 lub 5, podmiot wnioskujący wskaże na konieczność podjęcia środków wczesnej interwencji w ramach tego samego holdingu, którego dotyczyło zgłoszenie.

9. W przypadku nieosiągnięcia porozumienia w ramach konsultacji, o których mowa w ust. 7 i 8, po upływie 5 dni od dnia złożenia wniosku, o którym mowa w ust. 1, 5 i 6, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzje, o których mowa w art. 142 ust. 3, art. 144 ust. 1 lub art. 145 ust. 1, wobec podmiotu, nad którym sprawuje nadzór, z holdingu, którego dotyczyły konsultacje.

10. W przypadkach, o których mowa w ust. 7 i 8, Komisja Nadzoru Finansowego może złożyć do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego wniosek o podjęcie czynności, o których mowa w art. 31 lit. c rozporządzenia nr 1093/2010.

11. Jeżeli Komisja Nadzoru Finansowego uzna za niezasadną decyzję podmiotu wnioskującego, o której mowa w ust. 6, lub nie jest możliwe osiągnięcie porozumienia w zakresie koordynacji środków wczesnej interwencji, może przed upływem terminu określonego w ust. 9 skierować sprawę do Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego celem uzyskania pomocy w osiągnięciu porozumienia. W takim przypadku Komisja Nadzoru Finansowego wstrzymuje się od podjęcia decyzji, o których mowa w ust. 9.

12. Wytyczne Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego wydane w związku ze skierowaniem sprawy na podstawie ust. 11 są wiążące dla Komisji Nadzoru Finansowego.

AB. Przejęcie banku

Art. 146b. 1. W razie obniżenia sumy funduszy własnych banku poniżej poziomu określonego w art. 128 ust. 1 albo powstania niebezpieczeństwa obniżenia tej sumy poniżej poziomu określonego w art. 128 ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może podjąć decyzję o przejęciu banku przez inny bank za zgodą banku przejmującego, jeżeli nie zagrozi to bezpieczeństwu środków gromadzonych na rachunkach w banku przejmującym, obniżeniem funduszy własnych banku przejmującego poniżej poziomu określonego zgodnie z art. 128 ust. 1, ani nie stworzy takiego niebezpieczeństwa, oraz nie zagrozi to spełnianiu wymogu, o którym mowa w art. 55 ust. 4 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym, przez bank przejmujący. Decyzja może zawierać warunki i terminy przejęcia banku przez inny bank.

2. W przypadku gdy jest to konieczne ze względu na sytuację banku przejmowanego, Komisja Nadzoru Finansowego może udzielić zezwolenia na przejęcie mimo czasowego niespełniania przez bank przejmujący wymogu, o którym mowa w art. 55 ust. 4 ustawy o nadzorze makroostrożnościowym.

3. Wobec banku spółdzielczego Komisja Nadzoru Finansowego może także wydać decyzję, o której mowa w ust. 1, jeżeli bank spółdzielczy nie spełnia obowiązku zrzeszania się, zgodnie z art. 16 ustawy o funkcjonowaniu banków spółdzielczych, ich zrzeszaniu się i bankach zrzeszających.

4. Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny o wszczęciu postępowania w przedmiocie wydania decyzji, o której mowa w ust. 1.

5. Do decyzji, o której mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepis art. 147 ust. 3.

Art. 146c. 1. Z dniem określonym w decyzji, o której mowa w art. 146b ust. 1:

1) zarząd banku albo zarząd komisaryczny przejmowanego banku ulegają rozwiązaniu, a kompetencje innych organów banku, z zastrzeżeniem art. 147 ust. 3, zostają zawieszone;
2) bank przejmujący obejmuje zarząd majątkiem banku przejętego;
3) wygasają prokury i pełnomocnictwa udzielone przez przejęty bank.

2. Bank przejmujący dwukrotnie ogłasza w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim, w Monitorze Sądowym i Gospodarczym oraz na swojej stronie internetowej decyzję o przejęciu banku oraz wzywa wierzycieli tego banku do zgłoszenia roszczeń w terminie miesiąca od dnia ostatniego ogłoszenia. Obowiązek ten nie dotyczy wierzycieli z tytułu rachunków bankowych. W przypadku banków spółdzielczych wystarczające jest ogłoszenie w piśmie lokalnym, Monitorze Spółdzielczym oraz na stronie internetowej banku przejmującego.

Art. 146d. 1. Z dniem przejęcia bank przejmujący wchodzi we wszystkie prawa i obowiązki banku przejmowanego.

2. Bank przejmujący sporządza sprawozdanie finansowe banku przejmowanego na dzień poprzedzający dzień przejęcia.

3. Sprawozdanie finansowe, o którym mowa w ust. 2, powinno być zbadane przez biegłego rewidenta.

4. Bank przejmujący zgłasza do właściwego rejestru sądowego przejęcie banku wraz z wnioskiem o wykreślenie z rejestru banku przejmowanego oraz sprawozdaniem finansowym banku przejmowanego zbadanym przez biegłego rewidenta.

Art. 146e. Fundusze własne banku przejętego przeznacza się na pokrycie strat bilansowych tego banku.

Art. 146f. 1. Po zaspokojeniu lub zabezpieczeniu wierzycieli banku przejętego bank przejmujący dokonuje wypłat akcjonariuszom banku przejętego z jego pozostałego majątku proporcjonalnie do wysokości posiadanego uprzednio kapitału, a w przypadku banku spółdzielczego – wypowiada członkostwo członkom banku przejętego, skutkujące przyznaniem prawa do wypłaty członkom banku przejętego wartości ich udziałów proporcjonalnie do wysokości funduszu udziałowego przejmowanego banku, ustalonego na dzień przejęcia albo wydaje akcjonariuszom tego banku akcje własne. Bank przejmujący dokonuje wypłaty w okresie 6 miesięcy od dnia rejestracji przejęcia we właściwym rejestrze sądowym.

2. Wydanie akcji własnych następuje po ustalonej cenie emisyjnej, nie wyższej jednak niż wartość księgowa akcji. Wartość prawa do funduszu udziałowego jest ustalana przy uwzględnieniu ostatniego zatwierdzonego bilansu banku przejmującego.

3. W przypadku gdy przejęcie banku jest przyczyną szkody, której naprawienie dochodzone jest na zasadach ogólnych, poszkodowany nie może żądać naprawienia

poniesionej szkody poprzez zapłatę kwoty wyższej niż różnica między kwotą, która zostałaby uzyskana w przypadku wydania przez sąd postanowienia o ogłoszeniu upadłości banku, a kwotą uzyskaną w wyniku zaspokojenia wierzytelności albo wartością akcji albo udziałów ustaloną zgodnie z ust. 1. Ustalenia różnicy kwot, o której mowa w zdaniu poprzednim, dokonuje się przy założeniu, że w dniu przejęcia, określonym w decyzji, o której mowa w art. 146b ust. 1, sąd wydał postanowienie o ogłoszeniu upadłości banku.

Art. 146g. Bank przejmujący może żądać zmiany treści zobowiązania zaciągniętego przez czynność prawną banku przejętego w okresie roku przed przejęciem, jeżeli w wyniku tej czynności druga strona uzyskała korzyść na warunkach korzystniejszych od stosowanych wówczas przez bank przejęty. Powództwo rozpoznaje właściwy miejscowo sąd okręgowy sąd gospodarczy.

B. Likwidacja banku

Art. 147. 1. Jeżeli po upływie 6 miesięcy od dnia nadzwyczajnego walnego zgromadzenia zwołanego w trybie określonym w art. 142a ust. 1 strata przekraczać będzie połowę funduszy własnych, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać decyzję o:

1) uchyleniu zezwolenia na utworzenie banku i jego likwidacji;
2) wystąpieniu do Rady Ministrów o likwidację banku – w przypadku banku państwowego.

2. Decyzję o likwidacji banku Komisja Nadzoru Finansowego może wydać również w terminie innym niż określony w ust. 1, jeżeli wystąpiły okoliczności grożące niewypłacalnością banku lub obniżeniem sumy funduszy własnych banku w takim stopniu, że nie byłyby spełnione wymagania obowiązujące przy tworzeniu banku.

3. Od decyzji, o której mowa w ust. 1 i 2, rada nadzorcza może wnieść skargę do sądu administracyjnego w terminie 7 dni od daty doręczenia decyzji. Wniesienie skargi nie wstrzymuje wykonania decyzji, jednakże przed rozpatrzeniem skargi nie może być rozpoczęte upłynnianie majątku banku w likwidacji ani przejęcie majątku banku przez bank przejmujący. Przepisu art. 127 § 3 Kodeksu postępowania administracyjnego nie stosuje się.

Art. 148. (uchylony)

Art. 149. (uchylony)

Art. 150. (uchylony)

Art. 151. (uchylony)

Art. 152. (uchylony)

Art. 153. 1. Zarząd nad majątkiem likwidowanego banku obejmuje powołany przez Komisję Nadzoru Finansowego likwidator, na którego przechodzą uprawnienia zastrzeżone w ustawie i statucie dla organów banku. Likwidator reprezentuje bank w likwidacji w sądzie i poza sądem.

2. Z dniem przejęcia zarządu majątkiem likwidowanego banku przez likwidatora:

1) zarząd banku ulega rozwiązaniu, a mandaty jego członków ulegają wygaśnięciu z mocy prawa;
2) kompetencje rady nadzorczej, z zastrzeżeniem art. 147 ust. 3, zostają zawieszone.

Art. 154. Likwidacja banku jest prowadzona zgodnie z zasadami obowiązującymi przy likwidacji spółek handlowych, spółdzielni lub stosownie do przepisów, o których mowa w art. 14, z tym że:

1) w okresie likwidacji nie wypłaca się dywidendy ani oprocentowania udziałów;
2) bilans otwarcia likwidacji, program likwidacji oraz rachunek z przeprowadzonej likwidacji podlegają zatwierdzeniu przez Komisję Nadzoru Finansowego;
3) likwidator, nie rzadziej niż raz na miesiąc, składa Komisji Nadzoru Finansowego i wierzycielom sprawozdania z przebiegu likwidacji;
4) podział pomiędzy akcjonariuszy (członków) majątku pozostałego po zaspokojeniu i zabezpieczeniu wierzycieli nie może nastąpić przed upływem roku od daty ostatniego ogłoszenia o otwarciu likwidacji.

Art. 155. 1. Likwidatorowi przysługuje prawo żądania zmiany treści zobowiązania, o którym mowa w art. 146g. Może on potrącić z wierzytelności likwidowanego banku dług wynikający z rachunku bankowego także wtedy, gdy terminy jego spłaty jeszcze nie nastąpiły.

2. Po zakończeniu likwidacji likwidator sporządza sprawozdanie likwidacyjne i składa je Komisji Nadzoru Finansowego oraz sądowi rejestrowemu z wnioskiem o wykreślenie banku z rejestru.

Art. 156. Szczegółowe warunki i tryb przejęcia lub likwidacji banku oraz powołanie likwidatora określa decyzja, o której mowa w art. 147 ust. 1.

Art. 156a. 1. Walne zgromadzenie może podjąć decyzję o dobrowolnej likwidacji banku z przyczyn innych niż określone w art. 147. Przed rozpoczęciem dobrowolnej likwidacji bank jest obowiązany poinformować o podjętej decyzji Komisję Nadzoru Finansowego oraz przedstawić jej do zatwierdzenia program likwidacji. Przepis art. 154 pkt 3 stosuje się odpowiednio.

2. Dobrowolna likwidacja banku nie wyłącza możliwości podjęcia przez Komisję Nadzoru Finansowego działań, o których mowa w art. 142–145, art. 147 i art. 157.

Art. 157. Komisja Nadzoru Finansowego może podjąć decyzję o odwołaniu likwidatora wyznaczonego przez bank, jeżeli prowadzi on likwidację banku w sposób zagrażający bezpieczeństwu środków pieniężnych zgromadzonych na rachunkach bankowych. Komisja Nadzoru Finansowego powołuje wówczas nowego likwidatora.

Art. 157a. W razie podjęcia wobec oddziału banku krajowego, posiadającego oddział na terytorium innego państwa członkowskiego, działań, o których mowa w art. 142–145, art. 147 i art. 157, Komisja Nadzoru Finansowego powiadamia niezwłocznie właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego.

Art. 157b. W razie podjęcia wobec oddziału banku zagranicznego działań, o których mowa w art. 142–145, art. 147 i art. 157, Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie powiadamia właściwe władze nadzorcze państwa goszczącego, na którego terytorium znajduje się inny oddział tego banku.

Art. 157c. 1. W przypadku podjęcia przez właściwe władze nadzorcze państwa członkowskiego działań mających na celu likwidację instytucji kredytowej prowadzącej działalność na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, Komisja Nadzoru Finansowego uzna środki podejmowane przez te władze, na zasadzie wzajemności.

2. Przepis ust. 1 nie wyłącza uprawnień Komisji Nadzoru Finansowego w stosunku do oddziału instytucji kredytowej w przypadkach, o których mowa w art. 141a. Przepis art. 141a ust. 3a stosuje się odpowiednio.

Art. 157d. 1. Likwidator lub inna osoba wyznaczona przez właściwe władze nadzorcze państwa członkowskiego do przeprowadzenia likwidacji instytucji kredytowej, zamierzająca wykonywać czynności na terytorium Rzeczypospolitej

Polskiej w stosunku do oddziału tej instytucji, jest obowiązana przedstawić Komisji Nadzoru Finansowego uwierzytelniony odpis orzeczenia lub decyzji o jego ustanowieniu wraz z uwierzytelnionym tłumaczeniem na język polski.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, są uprawnione do podejmowania czynności wyłącznie w zakresie określonym w akcie o ich powołaniu. W przypadku gdy akt taki nie zawiera postanowień szczególnych w tym zakresie, Komisja Nadzoru Finansowego każdorazowo określa, w drodze decyzji, zakres czynności, jakie będzie podejmować ona na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W każdym przypadku osoba ta jest obowiązana ujawnić we właściwych rejestrach prowadzonych dla oddziału instytucji kredytowych fakt wszczęcia likwidacji i jej skutki.

Art. 157e. Skutki wszczęcia środków reorganizacyjnych w stosunku do oddziału instytucji kredytowej lub jej likwidacji są oceniane zgodnie z przepisami obowiązującymi w państwie macierzystym, pod warunkiem obowiązywania zasady wzajemności, z następującymi zastrzeżeniami:

1) umowy o pracę i stosunki pracy podlegają prawu państwa członkowskiego, któremu poddana została umowa;
2) umowy przyznające prawo do nabycia lub korzystania z nieruchomości podlegają ocenie według prawa państwa członkowskiego, w którym nieruchomość jest położona, z tym że również to prawo przesądza o uznaniu danej rzeczy za nieruchomość;
3) prawa dotyczące nieruchomości, statków morskich lub powietrznych podlegają prawu państwa członkowskiego, w którym prowadzony jest właściwy rejestr.

Art. 157f. 1. Jeżeli bank jest zagrożony upadłością, Komisja Nadzoru Finansowego informuje o tym niezwłocznie Bankowy Fundusz Gwarancyjny, wskazując przesłanki takiej oceny.

2. Bank jest zagrożony upadłością, jeżeli spełniona jest przynajmniej jedna przesłanka, o której mowa w art. 101 ust. 3 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

3. Zarząd banku, zarząd komisaryczny albo likwidator niezwłocznie zawiadamia Komisję Nadzoru Finansowego o spełnieniu przesłanek, o których mowa w ust. 1.

4. Komisja Nadzoru Finansowego niezwłocznie przekazuje Bankowemu Funduszowi Gwarancyjnemu otrzymane od organów nadzoru innych państw informacje o zagrożeniu upadłością podmiotów grupy, do której należy bank.

C. Upadłość banku

Art. 158. 1. Jeżeli według bilansu sporządzonego na koniec okresu sprawozdawczego aktywa banku nie wystarczają na zaspokojenie jego zobowiązań, zarząd banku, zarząd komisaryczny lub likwidator powiadamiają o tym niezwłocznie Komisję Nadzoru Finansowego, która wydaje decyzję o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz jednocześnie podejmuje decyzję o jego przejęciu przez inny bank, za zgodą banku przejmującego, albo występuje do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

2. Jeżeli z powodów związanych bezpośrednio z sytuacją finansową banku nie reguluje on swoich zobowiązań w zakresie wypłaty środków, o których mowa w art. 2 pkt 68 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wobec deponentów w rozumieniu art. 2 pkt 3 tej ustawy, Komisja Nadzoru Finansowego, w terminie 5 dni roboczych od dnia stwierdzenia tej okoliczności, wydaje decyzję o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego, o ile nie został on ustanowiony wcześniej, oraz jednocześnie podejmuje decyzję o jego przejęciu przez inny bank, za zgodą banku przejmującego, albo występuje do właściwego sądu z wnioskiem o ogłoszenie upadłości.

3. Komisja Nadzoru Finansowego nie podejmuje decyzji, o których mowa w ust. 1 albo 2, jeżeli Bankowy Fundusz Gwarancyjny wydał decyzję o wszczęciu przymusowej restrukturyzacji.

3a. W przypadku banku spółdzielczego powiadomienie, o którym mowa w ust. 1, może być złożone także przez bank zrzeszający, który zawarł umowę zrzeszeniową z bankiem zrzeszonym, lub jednostkę zarządzającą systemem ochrony, którego uczestnikiem jest ten bank spółdzielczy.

3b. Podejmując decyzje o przejęciu banku przez inny bank, o których mowa w ust. 1 i 2, Komisja Nadzoru Finansowego, w przypadku gdy wartość przejmowanych praw majątkowych jest niższa niż wartość przejmowanych zobowiązań banku, uwzględnia deklarację udzielenia wsparcia w formach, o których

mowa w art. 268a ust. 2 pkt 3 i 4 ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji.

4. Decyzje, o których mowa w ust. 1, Komisja Nadzoru Finansowego może wydać także z urzędu, jeżeli nie nastąpi powiadomienie, o którym mowa w ust. 1.

5. Decyzje o zawieszeniu działalności banku i ustanowieniu zarządu komisarycznego oraz o przejęciu banku przez inny bank, o których mowa w ust. 1 i 2, są podawane do publicznej wiadomości przez ogłoszenie w dzienniku o zasięgu ogólnopolskim i w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. O podjętych decyzjach Komisja Nadzoru Finansowego zawiadamia Bankowy Fundusz Gwarancyjny.

6. Decyzje, o których mowa w ust. 1 i 2, nie podlegają zaskarżeniu.

7. Komisja Nadzoru Finansowego zgodnie z art. 146 ust. 3 ustala wysokość wynagrodzenia, które przysługuje zarządowi komisarycznemu. Do kosztów działalności zarządu komisarycznego przepis art. 146 ust. 3 stosuje się odpowiednio.

8. Przepisy ust. 1–3, 4 i 5 stosuje się odpowiednio do oddziału banku zagranicznego, który przystąpił do polskiego systemu gwarantowania, z tym że:

1) powiadomienia, o którym mowa w ust. 1, obowiązany jest dokonać dyrektor oddziału;
2) w stosunku do oddziału nie podejmuje się decyzji o przejęciu przez inny bank za zgodą banku przejmującego.

9. Przepisy art. 146c–146f stosuje się odpowiednio.

Art. 158a. 1. W przypadku udzielenia przez Bankowy Fundusz Gwarancyjny wsparcia, o którym mowa w art. 268a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, instrumenty kapitałowe oraz pożyczki podporządkowane przejmowanego banku, o których mowa w art. 127 ust. 1, podlegają umorzeniu do wysokości strat przejmowanego banku, zidentyfikowanych na dzień sporządzenia sprawozdania finansowego, o którym mowa w art. 146d ust. 2, i niepokrytych dotychczas przez fundusze własne.

2. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1, następuje w zakresie, w jakim jest ono niezbędne w celu zapewnienia zgodności warunków udzielenia wsparcia z zasadami pomocy państwa obowiązującymi w Unii Europejskiej.

3. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1, następuje z dniem przejęcia.

4. Umorzenie, o którym mowa w ust. 1, następuje w kolejności odwrotnej do kolejności zaspokajania należności, o której mowa w art. 440 ust. 2 ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz. U. z 2017 r. poz. 2344 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 398, 685, 1544 i 1629).

5. Umorzeniu, o którym mowa w ust. 1, podlegają zobowiązania z tytułu kapitału i należnych odsetek.

6. Jeżeli nie jest konieczne całkowite umorzenie instrumentów kapitałowych lub zobowiązań podporządkowanych, podlegają one umorzeniu proporcjonalnie w zakresie, w jakim jest ono niezbędne w celu zapewnienia zgodności warunków udzielenia wsparcia z zasadami pomocy państwa obowiązującymi w Unii Europejskiej.

7. Jeżeli instrumenty kapitałowe lub zobowiązania podporządkowane podlegają częściowemu umorzeniu, warunki umowne w pozostałym zakresie nie ulegają zmianie, z wyłączeniem podstawy naliczania odsetek z tytułu instrumentu kapitałowego lub pożyczki podporządkowanej.

8. W przypadku przejęcia banku na podstawie art. 158 ust. 1 i 2 oraz udzielenia wsparcia, o którym mowa w art. 268a ustawy z dnia 10 czerwca 2016 r. o Bankowym Funduszu Gwarancyjnym, systemie gwarantowania depozytów oraz przymusowej restrukturyzacji, wartość i zakres umorzenia, o którym mowa w ust. 1, wskazywana jest w sprawozdaniu finansowym sporządzonym na dzień poprzedzający dzień przejęcia.

9. Bank przejmujący ogłasza na swojej stronie internetowej oraz stronie internetowej banku przejmowanego informację o umorzeniu, o którym mowa w ust. 1.

Art. 159. 1. W okresie zawieszenia działalności bank:

1) nie reguluje swoich zobowiązań, z wyjątkiem związanych z ponoszeniem uzasadnionych kosztów bieżącej działalności, i nie prowadzi działalności bankowej poza windykacją należności oraz wykonaniem poleceń przelewu na rachunki organów podatkowych z tytułu należności, o których mowa w art. 55 ust. 1 ustawy z dnia 19 sierpnia 2011 r. o usługach płatniczych;
2) nie wypłaca środków pochodzących z nadwyżki bilansowej ani oprocentowania wkładów.

2. W okresie zawieszenia w stosunku do banku nie może zostać wszczęte postępowanie egzekucyjne, a wszczęte wcześniej ulega zawieszeniu. Zawieszeniu ulega również egzekucja z rachunków bankowych prowadzonych przez ten bank.

3. Warunki i zakres działalności banku w okresie zawieszenia działalności określają decyzje, o których mowa w art. 158 ust. 1 i 2.

Art. 160. (uchylony)

Art. 161. (uchylony)

Art. 162. (uchylony)

Art. 163. (uchylony)

Art. 164. (uchylony)

Art. 165. (uchylony)

Art. 166. (uchylony)

Art. 167. (uchylony)

Art. 168. (uchylony)

Art. 169. W związku z likwidacją w trybie art. 138 i art. 147, upadłością banku albo ustanowieniem zarządu komisarycznego wygasają prawa członków zarządu i rady nadzorczej banku dotyczące wypłaty odpraw pieniężnych i wynagrodzeń za okres po rozwiązaniu stosunku pracy.

Rozdział 13

Odpowiedzialność cywilna i karna

Art. 170. 1. Wykonywanie czynności bankowych bez zezwolenia nie stanowi podstawy do pobierania oprocentowania, prowizji, opłat ani innego wynagrodzenia.

2. Kto otrzymał oprocentowanie, prowizję, opłatę lub inne wynagrodzenie za czynności, o których mowa w ust. 1, jest zobowiązany do ich zwrotu.

Art. 171. 1. Kto bez zezwolenia prowadzi działalność polegającą na gromadzeniu środków pieniężnych innych osób fizycznych, osób prawnych lub jednostek organizacyjnych niemających osobowości prawnej, w celu udzielania kredytów, pożyczek pieniężnych lub obciążania ryzykiem tych środków w inny sposób, podlega grzywnie do 10 000 000 złotych i karze pozbawienia wolności do lat 5.

2. Tej samej karze podlega, kto, prowadząc działalność zarobkową wbrew warunkom określonym w ustawie, używa w nazwie jednostki organizacyjnej niebędącej bankiem lub do określenia jej działalności lub reklamy wyrazów „bank” lub „kasa”.

3. Tej samej karze podlega także ten, kto dopuszcza się czynu określonego w ust. 1 lub 2 działając w imieniu lub w interesie osoby prawnej lub jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej.

4. Kto, będąc obowiązany do podania uprawnionym organom informacji dotyczących banku i klientów banku w zakresie ustalonym w ustawie, podaje nieprawdziwe lub zataja prawdziwe dane, podlega grzywnie i karze pozbawienia wolności do lat 3.

5. Kto, będąc obowiązany do zachowania tajemnicy bankowej, ujawnia lub wykorzystuje informacje stanowiące tajemnicę bankową, niezgodnie z upoważnieniem określonym w ustawie, podlega grzywnie do 1 000 000 złotych i karze pozbawienia wolności do lat 3.

6. Kto, będąc odpowiedzialnym za zapewnienie właściwego funkcjonowania wewnętrznej kontroli danych i informacji wymaganych w związku ze sprawowaniem nadzoru skonsolidowanego lub za udzielanie informacji i wyjaśnień na żądanie Komisji Nadzoru Finansowego, nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo, podlega grzywnie do 1 000 000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 3.

7. Kto, będąc odpowiedzialnym za sporządzenie lub przedstawienie Komisji Nadzoru Finansowego skonsolidowanego sprawozdania finansowego lub innych sprawozdań związanych z nadzorem skonsolidowanym, nie wykonuje ciążącego na nim obowiązku albo wykonuje go nierzetelnie lub nieterminowo, podlega grzywnie do 500 000 zł lub karze pozbawienia wolności do lat 2.

8. Kto, będąc do tego obowiązanym, nie przekazuje do instytucji utworzonej na podstawie art. 105 ust. 4 informacji o całkowitym wykonaniu zobowiązania albo jego wygaśnięciu, stwierdzeniu nieistnienia zobowiązania albo korekcie jego wysokości oraz o nowo powstałych zobowiązaniach w terminie 7 dni od wystąpienia zdarzenia uzasadniającego przekazanie informacji, podlega grzywnie do 30 000 złotych.

Rozdział 13a

Wskaźniki w zakresie funduszy własnych banków

Art. 171a. 1. Wartości procentowe, o których mowa w art. 467 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynoszą 100%.

2. Wartości procentowe, o których mowa w art. 468 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynoszą:

1) 60% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 40% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 20% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

3. Z zastrzeżeniem ust. 4, na potrzeby stosowania art. 468 ust. 4, art. 469 ust. 1 lit. a i c, art. 474 lit. a oraz art. 476 lit. a rozporządzenia nr 575/2013 wartości procentowe, o których mowa w art. 478 ust. 1 tego rozporządzenia, dla banków wynoszą:

1) 40% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 60% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 80% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

4. Na potrzeby stosowania art. 469 ust. 1 lit. a oraz art. 474 lit. a rozporządzenia nr 575/2013 wartości procentowe, o których mowa w art. 478 ust. 1 tego rozporządzenia, dla banków wynoszą 100% dla pozycji, o których mowa w art. 36 ust. 1 lit. g oraz art. 56 lit. b i e tego rozporządzenia.

5. Na potrzeby stosowania art. 469 ust. 1 lit. c rozporządzenia nr 575/2013 wartości procentowe, o których mowa w art. 478 ust. 2 tego rozporządzenia, dla banków wynoszą:

1) 10% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 20% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 30% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;
4) 40% – od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.;
5) 50% – od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.;
6) 60% – od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
7) 70% – od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.;
8) 80% – od dnia 1 stycznia 2022 r. do dnia 31 grudnia 2022 r.;
9) 90% – od dnia 1 stycznia 2023 r. do dnia 31 grudnia 2023 r.

6. Wartości procentowe, o których mowa w art. 479 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynoszą:

1) 60% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 40% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 20% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

7. Współczynnik, o którym mowa w art. 480 ust. 2 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynosi 1.

8. Wartości procentowe, o których mowa w art. 481 ust. 3 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynoszą:

1) 60% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 40% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 20% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.

9. Wartości procentowe, o których mowa w art. 486 ust. 5 rozporządzenia nr 575/2013, dla banków wynoszą:

1) 70% – do dnia 31 grudnia 2015 r.;
2) 60% – od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia 31 grudnia 2016 r.;
3) 50% – od dnia 1 stycznia 2017 r. do dnia 31 grudnia 2017 r.;
4) 40% – od dnia 1 stycznia 2018 r. do dnia 31 grudnia 2018 r.;
5) 30% – od dnia 1 stycznia 2019 r. do dnia 31 grudnia 2019 r.;
6) 20% – od dnia 1 stycznia 2020 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
7) 10% – od dnia 1 stycznia 2021 r. do dnia 31 grudnia 2021 r.

Rozdział 14

Przepisy przejściowe, zmiany w przepisach obowiązujących i przepisy końcowe

Art. 172. 1. (pominięty)

2. (pominięty)

3. (pominięty)

Art. 173. (pominięty)

Art. 174. (pominięty)

Art. 175. (pominięty)

Art. 176. Postępowanie naprawcze, likwidacyjne i upadłościowe wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy toczy się od tego dnia według przepisów ustawy.

Art. 177. 1. Banki działające w dniu wejścia w życie ustawy są bankami w rozumieniu tej ustawy oraz zachowują uprawnienia i obowiązki w zakresie, w jakim nie są z nią sprzeczne.

2. Banki z udziałem kapitału zagranicznego, działające w dniu wejścia w życie ustawy, stają się bankami z udziałem osób zagranicznych.

3. Wpłacony w walutach obcych kapitał akcyjny banków utworzonych przez osoby zagraniczne lub z udziałem osób zagranicznych zostaje przeliczony na złote, według kursu średniego ogłaszanego przez Narodowy Bank Polski w dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 178. 1. Bank, który rozpoczął działalność przed dniem wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 193, i nie posiada zezwolenia Prezesa Narodowego Banku Polskiego na utworzenie banku, jest upoważniony do wykonywania czynności bankowych ustalonych w statucie w zakresie, w jakim nie sprzeciwiają się temu przepisy ustawy.

1a. Bank, o którym mowa w ust. 1, może wykonywać na terytorium państwa goszczącego czynności bankowe ustalone w statucie w zakresie, w jakim nie sprzeciwiają się temu przepisy ustawy.

2. W stosunku do banku, o którym mowa w ust. 1, zamiast przewidzianego w art. 138 ust. 3 pkt 4 i w ust. 6 uchylenia zezwolenia na utworzenie banku stosuje się decyzję o zakazie wykonywania niektórych lub wszystkich czynności bankowych.

Art. 179. Przewidziane w ustawie ograniczenia dotyczące nabywania oraz wnoszenia udziałów i wkładów do innej osoby prawnej, w tym nabywania przez banki akcji i zamiany wierzytelności na składniki w majątku dłużnika, nie obowiązują w toku postępowania określonego w ustawie z dnia 3 lutego 1993 r. o restrukturyzacji finansowej przedsiębiorstw i banków oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2018 r. poz. 1439).

Art. 180. (pominięty)

Art. 181. Do umów zawartych przez banki, w tym do gwarancji bankowych i poręczeń udzielonych przed wejściem w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe, z zastrzeżeniem art. 146g.

Art. 182. (pominięty)

Art. 183. 1. Dowody na okaziciela wystawione w związku z umowami na wkłady oszczędnościowe zawartymi przed wejściem w życie ustawy zachowują moc do czasu wygaśnięcia tych umów, chyba że strony postanowią wcześniej przekształcić je w umowy rachunku oszczędnościowego, o których mowa w art. 50 ust. 2.

2. Umowy, w związku z którymi przed dniem 1 stycznia 1998 r. wydano dowody na okaziciela, które nie zostały przekształcone w myśl ust. 1, wygasają z dniem 1 stycznia 2006 r., z tym że środki pieniężne należne z tytułu tych umów zwracane są posiadaczom tych dowodów z oprocentowaniem, od dnia 1 stycznia 2006 r. w wysokości oprocentowania środków pieniężnych gromadzonych na rachunkach oszczędnościowych prowadzonych w banku na podstawie umów zawartych na czas nieoznaczony.

Art. 184. (uchylony)

Art. 185. (uchylony)

Art. 186. (pominięty)

Art. 187. (pominięty)

Art. 188. (pominięty)

Art. 189. (pominięty)

Art. 190. (pominięty)

Art. 191. (pominięty)

Art. 192. (pominięty)

Art. 193. Traci moc ustawa z dnia 31 stycznia 1989 r. – Prawo bankowe (Dz. U. z 1992 r. poz. 359, z późn. zm.[18)]), z wyjątkiem przepisów art. 121 ust. 2 i 3.

Art. 194. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1998 r.

[18)] Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1993 r. poz. 29, 127 i 646, z 1994 r. poz. 369 i 591, z 1995 r. poz. 18 i 654, z 1996 r. poz. 61, 357, 406, 496 i 703 oraz z 1997 r. poz. 117, 119, 449, 554, 769, 770 i 926.